

Михайло Михайлович Коцюбинський

Дорогою ціною (збірка оповідань)

«Дорогою ціною»: Веселка; Київ; 1979

Анотація

*До цієї збірки видатного українського письменника-демократа М. Коцюбинського увійшли найкращі твори для дітей. Його повісті й оповідання, пройняті палким протестом проти кріпосницької деспотії та самовідданою любов'ю до народу; кликали до боротьби, таврували царський режим, возвеличували борців, висміювали жалюгідних боягузів і міщан.
Художник Іван Філонов.*

МИХАЙЛО КОЦЮБИНСЬКИЙ

ДОРОГОЮ
ЦІНОЮ

Вибрані твори
Для середнього шкільного віку

Київ «Веселка» 1979

ЗМІСТ

МАЛЕНЬКИЙ ГРІШНИК
ЯЛИНКА
ХАРИТЯ
ХО
КОНІ НЕ ВИННІ
ДОРОГОЮ ЦІНОЮ
НЮРЕНБЕРЗЬКЕ ЯЙЦЕ
ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА

Маленький грішник

оповідання

I

Дмитрик, восьмилітній хлопчик, вискочив з душної низенької хати, що по самі вікна влізла в землю. Надворі було краще, ніж у хаті. Сонечко підбилося вже височенько і пригрівало. Сніг так блищав, що Дмитрик не міг на нього дивитись і кліпав очима. Була

відлига, з стріх капало, з горбка збігали, мов весною, струмочки талої води, горобці весело цвірінькали, жидівські кози никали по майдані, чи не лишилось де на торговищі хоч стебла сіна від учорашнього ярмарку. Се тепло, ся немов весняна днина серед зими вабили Дмитрика, тягли його в далечінь, на волю, он в те місто, що здіймається до блакитного неба шпичастими вершечками церков, зеленими та червоними дахами на кам'яницях. Але мати його, Ярина, виходячи з відрами на щоденну роботу, звеліла йому сидіти вдома. Тому-то Дмитрик був сумний. Він стежив очима за матір'ю, що, зігнувшись під важкими відрами, повними води, переходила вулицю, бачив, як у брудних хатках уздовж вулиці відчинялись двері, висовувалися звідти жидівки і гукали на його маму:

— Ярино! а несіть швидке води, бо діжка порожня!

Дмитрикові на хвилинку жаль стало неньки, що слаба не слаба — увесь день мусить носити воду, заробляти на хліб. Та не така була погода, щоб смуток затримався в його серці. Все навкруги було таке радісне, веселе, що з пам'яті Дмитрикової вилетіли десь і мати, й наказ її сидіти вдома, він не помітив як. самі ноги, озуті в здорові зашкарублі чоботи, винесли його на вулицю. Дмитрик скубнув по дорозі за хвіст козу і весело засміявся, побачивши, як коза кумедно закрутила рогатою та бородатою головою. Далі, вчепившись ззаду до панських саней, проїхав до мосту, а звідти, пошкрябуючи здоровими чобітьми та інколи ковзаючись, побіг через лід на місто.

На Дмитрикові була стара руда материна юпка з клаптиками вати, що висіли крізь дірки з пошарпаної одежини, довгі рукава теліпались нижче рук, заважали йому, Русяву головку прикривав старенький картузик з одірваним козирком. Але, незважаючи на свої непишні шати, Дмитрик весело дививсь на світ божий здоровими сивими очима, весело підстрибував по людних вулицях.

Враз він зупинивсь, скривив жалібно обличчя і простяг руку до якогось пана, що проходив улицею.

— Дайте копійку!.. мати слабі... хліба немає...

Пан глянув на блідий видочок хлопчиків, на його одержу пошматовану й сягнув у кишеню.

Дмитрик побіг далі, затискаючи в руці мідяну монету. Се Гаврилко його так навчив. О, той Гаврилко розумний і сильний, страх який сильний!.. Але де ж він, той Гаврилко?

— Дмитрику, а сюди!..

Дмитрик впізнав знайомий голос і став.

— Ну, що? — привітався Гаврилко, підходячи до Дмитрика.

— А диви, що маю! — похвалився той десяткою, що випрохав у пана.

— Мало! — рішив Гаврилко. — Що за неї купиш? Проси ще, та не лінуйся, кривись добре, як середина на п'ятницю, та приказуй жалібно: "Дайте, милостивий пане, дайте... мати вмирають... я їсти хочу!.." І не відчепись, за поли хапай, аж поки дасть.

Дмитрик осміхнувся.

— Хіба я не знаю? Ти ж мене вчив... А ти чом не просиш? — поспитав він у товариша.

— Оце вигдав! Сказано мале — дурне! Мені ніхто не дасть, бо я вже великий, мені вже десять літ, та й свита на мені ціла, не така, як твоя юпка... Гав не лови! — раптом штурхнув Гаврилко під бік Дмитрика.

Дмитрик зрозумів і побіг за якимсь паном, простягаючи руку.

— Дайте, пане, милостивий... хоч копійку дайте... мати вмирають... два дні без хліба сидимо.

— Проси все! — казав Гаврилко, одбираючи випрохані гроші. — Біжи он за тією панею, що на голові пір'ячко теліпається.

Дмитрик побіг і ще щось приніс.

— А де ж Марійка? — поспитав він.

— А там десь на вулиці з жиденятами бавиться... Марійко! Агов!

За хвилину надбігла Марійка, так замотана здоровою хусткою, що самий гострий червоний носик визирав на світ божий, мов рознюхуючи, чи нема де чого цікавого.

— Знаєте що? — зібрав раду Гаврилко. — Маємо трохи грошей", А я нині вранці такі бачив медівники в пекарні... ну, такі, що ніколи не бачив... Оце тобі коржик, а на коржикові наче сметана солодка-солодка... зверху помащено червоним та притрушено маком... — Гаврилко сплюнув, бо йому набігло повен рот слини. — А на самому вершечку, маєте собі... вишня! Мов тільки її з дерева зірвав.

— Еге?! — скрикнули враз Марійка з Дмитриком.

— Йй-богу!.. ходім купимо!

— Ходімо!

— А на шостака візьмемо цигарок, — додав Гаврилко.

— І сірників!

Ї діти, мов зграя горобців, знялись з місця і покопотіли вулицею.

— Стережись! — гукнуло щось іззаду і баскими кіньми проскочило повз дітей.

— Лови!.. лови його! — скрикнув Гаврилко, і всі троє щосили побігли навздогінці за саними.

Дмитрик в Гаврилком вчепилися ззаду за сани і причаїлись. Але, озирнувшись за Марійкою, вони так і зареготались наголос. А де ж Марійка, наздоганяючи сани, посковзнулась і шубовснула просто в калюжу. Брудна вода стікає з мокрої спідниці, а Марійка стоїть, ще й пальці розгорнула, заваляні в болоті. На лихо, почув той регіт візник і шмагнув назад себе батогом. Дмитрик з Гаврилком попадали з галасом на землю. Хлопці підбігли до Марійки.

— Маріє, звідкіль вітер віє? — зачепив її Гаврилко, смикнувши за кінець хустки.

— Маріє, звідкіль вітер віє? — смикнув з другого боку Дмитрик.

— Не зай-май, бо, йй-бо мамі скажу! — запхикала Марійка, сякаючи червоного носа.

Хлопці попустували трохи, а далі з заспокоєною Марійкою майнули на базар.

Гаврилко накупив медівників, цигарок і сірників. Всі троє примостились десь під барканом і поділились ласощами. Гаврилкові, звичайно, придало найбільш. Поласувавши, він добув з кишені цигарок і дав одну Дмитрикові.

— Дай і мені! — обізвалась Марійка.

— На, коли хочеш!

Дмитрик затягнувся цигаркою і почервонів увесь од їдкого диму, аж очі слізьми забігли. Однак він не кинув цигарки, боячись глузування Гаврилкового.

Марійка закашлялась.

— Тю на них! Таке гірке та недобре курять, — сказала вона, кидаючи цигарку.

— Ет, баба! — з погордою сплюнув Гаврилко, хоч його й самого нудило від цигарки.

— А тепер гайда бити того жидка, що нас займав учора! — загадав Гаврилко.

Всі знялись і подались поміж жидівські вулиці.

Жидка не знайшли, а так проवेशтались на місті до вечора.

— Гляди ж, Дмитрику, виходь завтра! — наказував Гаврилко.

— А як мамка не пустять?

— То втечи!

Дмитрик біг через лід, пошкрябуючи здоровими чобітьми, і з жахом думав, що то скаже йому мамка за неслухняність.

А мамка нічого не сказала: вона лежала на полу й стогнала. Побачивши врешті Дмитрика, Ярина обізвалась:

— І де ти бродиш, заволоко? Візьми отам кашу в печі та новечеряй!

Дмитрик виїв з горщика кашу, ліг коло матері і зараз же заснув.

Йому снилися горобці, кози, ласощі та інші втіхи бідних дітей.

II

Другого дня Ярина ледве звелась з постелі; вона взялась за відра, щоб піти на роботу, але почула, що не мав сили.

— Чогось я занедужала, Дмитрику, — обізвалась Ярина, — сили не маю... Я трохи полежу, а ти побіжи на місто та купи хліба... Ось тобі гроші... Та не барись...

Сумно було Дмитрикові, жалко недужої мами, але тільки до сінешнього порога. За порогом він забув і маму, і свої турботи. Сонечко гріло, як і вчора, небо синіло в високості чисте, безхмарне; струмочки жебоніли щось межи собою, по снігу плигали жовтобрюшки та снігурі. Весело! Дмитрик з радісним серцем трюхав по льоду, затискаючи в жмені гроші на хліб.

Коли це, саме під містом, з'явився Гаврилко з гринджолями, а на їх сиділа Марійка.

— Сідай, підвезу! — гукнув він на Дмитрика.

Дмитрик з розгону наскочив на гринджолята, мало не перекинув Марійки, а Гаврилко повіз їх, мотаючи головою та іржучи, мов кінь.

— Тпру! Дай, Гаврилку, я повезу!

Дмитрик скочив з санчат і взявся за мотузок.

— А що се у тебе в жмені! — лапнув його за руку Гаврилко.

— Гроші... мамка на хліб дали.

— Дай сюди!

— Еге, не можна — мамка битимуть.

— Дурний! скажеш загубив, то й не битимуть. Давай!

Дмитрик, вагаючись трохи, віддав гроші.

— От що я вам скажу, — почав Гаврилко. — Я тому жидкові, що нас раз у раз зачіпав, таки нам'яв учора пейси. Але жидок нахвалявся: як зберу, каже, жиденят, тоді не попадайтесь нам у руки. А ми собі знаєте, що? Ми собі покупуємо козики, жиденята не посміють підступитись, як докажемо ножі.

Думка купити ножі дуже всім сподобалася. Діти метнулися до крамниці і купили три козики. Лишилися ще два шаги, за які не знали, що купити.

— А я їсти хочу! — обіззався Гаврилко.

— І я! І я!.. — скрикнули разом Дмитрик та Марійка.

— Рушай просити, Дмитрику! — загадав Гаврилко.

Та, як на лихо, сьогодні не щастило, хоч Дмитрик дуже жалібно кривив обличчя та квивив, мов сирота:

— Дайте сиротині копійчку... згляньтесь над голодним!..

Ніхто нічого не давав, а їсти хотілось.

— Ет, що твоє старцювання! От як той дід сліпий, що сидить біля мосту, — ну, той мав всякого добра повну торбу: там тобі й бублики, й яблука, й медівники!.. облизалась на одну згадку Марійка.

В Гаврилковій голові промайнула думка.

— Знаєте, що? та торба буде наша! — рішив він.

— Еге, так тобі дід і дасть: ти за торбу, а він тебе костуром! — змагалась Марійка.

— Не бійсь! Зробимо так: ти, Марійко, купиш за двоячку булку і подаси дідові, а як дід ховатиме її в торбу, ми вдвох з Дмитриком, — я з одного боку, а він з другого, — черкнем ножем по мотузці... Марійка вхопить торбу та навікача, а ми за нею!.. Добре, Дмитрику?

— Еге, "добре"! А як дід зверху костуром?

— Не бійсь, не влучить! Гайда!

Сліпий дід співав побожні пісні і не чув свого лиха. Він, ховаючи в торбу булку, обіцяв Марійці "спасеніє душеньки", коли враз почув, що його торба кудись сунеться, що її вже нема!

— Калавур! Грабують! — зарепетував дід, але в відповідь на його крик залопотіли ноги втікачів,

А Гаврилко паює вже здобич, причаївшись з своїм гурточком за стосом дров на жидівському подвір'ї.

Дмитрик чув дитячим серцем, що так погано чинити, як вони чинять, але боїться й натякнути про се, бо Гаврилко просвітку не дав би, глузуючи.

Аж ось і вечір. Дмитрик знає, що йому пора вже додому, але він боїться з'явитися до матері без хліба і без грошей. Адже мати напевне картатимуть його! Ся думка так гризе Дмитрика, що він звиряється з нею Марійці.

— Ночуй у нас! — рішав Марійка. — А завтра мати забуде, і минеться тобі отак.

І Дмитрик уперше в житті ночує під чужою стріхою, далеко від матері.

Другого дня знов іграшки, сміхи, ласощі. Але надвечір Дмитрик помічав, що йому чогось мультко на серці. Так чогось кортить додому, до матері. Хай вже й виб'ють його, аби бути вдома, аби почути голос неньчин. Дмитрик не витримує далі, кидав своїх товаришів і біжить додому. Йому хочеться пригорнутися до матінки, перепросити її, поцілувати ту руку, що не раз пестливо гладила його по голові. Та чи дома тепер матінка, чи щеносять воду? Он іде назустріч та жінка, що вони наймають у неї хату, вона, мабуть, знає...

— Тітко, чи мамка вже дома, чи ще водуносять? — підбігав до неї Дмитрик.

Жінка стає і сумно хитає головою.

— Відносила вона вже своє, дитино!.. Вже більш не і понесе! — з сльозами в очах каже жінка.

Дмитрик не розумів гаразд сих слів, але його щось стискає коло серця. Він бачить сльози на очах у жінки, і неспокій охоплює його.

— Сирітка ти нещасний!.. Вже твоя мати десь з богом бесідує...- ридав раптом жінка і хоче приголубити Дмитрика.

Але Дмитрик випрочується з обіймів і кидається далі. Він усе зрозумів, і страшна безнадійність обняла йому серце.

— Матінко моя!.. — кричить він. — Матінко!.. — Сльози течуть йому по обличчю, серце маленьке рветься з болю, а Дмитрик біжить все далі і нічого не бачить перед собою. Він давно вже загубив свого картузика, кілька разів падав на слизькій дорозі, поли з рудой юпки, мов крила, мають за ним від прудкого бігу, а він усе біжить далі та голосить:

— Матінко моя!.. матінко ріднесенька!..

Але що це? Чию це труну везуть на санях?

"Се мою мамку везуть ховати", — думав Дмитрик і щосили поривається наперед. Він не бачить, що за ним басують коні, не чув, як кричать: "стерезись!" А коні вже близько, ось вони дихають гарячою парою над Дмитриковою головою, ось спинаються над ним, рвуться наперед, і Дмитрик зникав десь під кінськими копитами...

III

Дмитрик лежить у лікарні. Зламану ногу його взято в лещата; нога вже не так болить, як перше, і Дмитрик може підвестись на постелі. Він розглядав простору кімнату, це ле" кат" хворі, дивиться на сестру-жалібницю, що зігнулась над недужим, і зупиняється, врешті, на своєму столикові. Там, межі усякими пляшечками з ліками, червоніє колодочка з його козики. Ох, той козик! Він нагадує Дмитрикові стільки прикростей, стільки смутку, що Дмитрик не може дивитися на його.

"Може, мама їсти хотіли, як я купував козики... може, вони голодні й померли, не діждавшись хліба... Не скажуть матінка, не признаються, бо нема вже їх на світі... і нікого в мене немає... сирітка я безрідний... Та чи вибачать мені мамка за все, що я накоїв? — думає Дмитрик, не втираючи сльози, що скотилась йому на обличчя. То десь бог покарав мене: нащо було обдурювати усіх, просячи для слабої неньки? Нащо було казати, що я сирітка?.. От тепер бог і дав так... А все той Гаврилко недобрий він хлопець, він мене на все підводив... Ні, то я недобрий, що слухався Гаврилка... Не вибачить мені бог, не вибачить..."

І Дмитрик поглядає в куток, де з чорних рам дивиться на його суворе обличчя бога-батька, і здається Дмитрикові, що не варт він пробачення, що ніхто не дарує йому вини його...

"Що зо мною буде? — турбують думки дитячу голову. — Де я подінусь?.. Хто мене нагодує, хто зодягне мене, каліку непотрібного?.. Знов старцювати?.. Ні, не буду, не хочу й

бачити того Гаврилка, що навчив мене руку простягати... Буду щось робити, на хліб заробляти, Добрі люди допоможуть... А де ж ті добрі люди? Є! Я знаю, що є! Адже матінка недурно казали, що світ не без добрих людей!.."

1893

ЯЛИНКА

оповідання

I

Настав святий вечір.

В Якимовій хаті кипіла робота. В печі тріщав вогонь та сичав борщ. Олена, мати Василькова, крутила голубці на вечерю. Василько сидів долі та м'яв мак до куті. Василькові було літ дванадцять. Він був найстарший у сім'ї. Василько м'яв мак і все поглядав то на двох сестричок, що гралися з котом, то на батька, що сидів на полу, схиливши голову.

«Чого батько журяться? — думав він. — Чи того, що нездужають, чи того, що нема грошей викупити від шевця мамині чоботи?»

Рипнули двері. В хату увійшов якийсь чоловік.

— Добридень вам, — удався він до Якима. — Чи не продали б ви, чоловіче, тієї ялинки, що росте у вашім садочку? Пани послали мене знайти дітям ялинку на святий вечір; я вже другий день шукаю і не можу знайти гарної...

Яким помовчав.

— А що б ви дали? — спитав він перегодом.

— Та вже не будемо торгуватись... Кажіть ціну...

— Три карбованці дасте, — відповів Яким.

— Тату, — обізвався Василько тремтячим голосом, — таж то моя ялинка, ви її подарували мені ще тоді, як мене похвалив учитель.

На блакитні очі в білявого Василька набігли сльози. Йому жаль стало зеленої стрункої ялинки, що одна звеселяла зимою садок. Батько глянув на сина. Василько замовк, прочитавши в тому погляді невимовний смуток.

— Добре, я дам три карбованці, — обізвався чоловік, — але мусите приставити ялинку сьогодні, бо пани ще хочать прибрати її на вечір.

— А як її приставити, коли я слабий, а хлопець малий ще, — сказав Яким.

Чоловік глянув на Василька.

— Не так-то вже й малий ваш хлопець... Та й недалечко їхати — годину... Завидна завезе, завидна й поверне...

Яким подумав і махнув рукою.

— Якось воно буде... містечко не за горами.

Чоловік дав завдаток, розказав, куди завести ялинку, і пішов.

Яким трохи повеселішав: за три карбованці можна було викупити від шевця жінчині чоботи. Хвалити бога, Олена не ходитиме на свята в подраних чоботях.

Він одягся, узяв сокиру й подався в садок. За батьком побіг і Василько.

В садку лежав глибокий сніг. Якимові ноги, узуті в здорові чоботи, глибоко поринали в сніг і лишали за собою цілу низку ямок. Василько то стрибав у ті ямки, то розгортав ногами білий пухкий сніг. Чорні, голі дерева стояли в садку, настовбурчившись замерзлими гілочками, і, наче мертві, не ворушилися од вітру. Під деревами, на білому, як цукор, снігу, сіткою лягла тінь. Аж ось здалеку зеленою глицею заманячила ялинка. Василько з батьком підійшли до ялинки.

Їм обом жаль стало молодого деревця. Струнке, зелене, веселе, воно маяло гілочками,

наче раділо гостям... Яким підійшов ближче, замахнувся сокирою і вдарив по стовбурові. Ялинка затремтіла від низу до вершечка, наче злякалася несподіваного лиха, і кілька зелених глиць упало на сніг. Яким рубав, а ялинка тремтіла, як у пропасниці. Василькові здавалось, що вона от-от застогне. Аж ось деревце похилилося, хруснуло і, підтяте, впало на сніг... Василько мало не плакав з жалю. Він бачив, як батько взяв ялинку за стовбур, закинув на плечі і поніс. Вершечок з ялинки волікся за батьком і лишав на снігу довгу, мов стежечка, смужку. Василько глянув на свіжий пеньок, і дві сльозини скотились йому по щічках. Він не міг бачити того пенька, того місця, де за хвилинку перед цим стояла його ялинка, і почав нагортати снігу на пеньок. Незабаром з-під купи снігу не стало видно пенька.

— Васильку, го-ов! а йди сюди! — гукнув з подвір'я батько. Василько побіг до батька.

— Лагодь, сину, сани, відвезеш ялинку. Та хапайся, сину, бо вже ген-ген з полудня, а треба вернутись завидна... Коли б ще снігу не було, — казав Яким, удивляючись у край неба, — наче хмара насувається. Не гайся, Васильку, не гайся, бо нерано...

На стареньких санях лежала вже ялинка. Василько почав лагодитись у дорогу. Він запряг коней, удяг кожушину і виїхав з двору.

II

Повівав холодний вітрець. З краю неба насувались білі, наче молочії, хмари. Разно бігли мишасті коненята. Дорога була слизька, і сани йшли в затоки. На обидва боки від дороги, скільки скинеш оком, розстелилось поле, вкрите снігом, мов білою скатеркою. Твердий синявий сніг грав на сонці самоцвітами. Чорне вороння сідало громадами на сніг і знов здіймалося з місця. Вітер дужчав. Насунули снігові хмари і оповили небо. Сонце сховалось за хмари. Посипав сніжок. Василько вйокнув на коні, і вони побігли підтюпцем, наближаючись до лісу, що чорною стіною стояв перед ними. До лісу якраз половина дороги. Ще півгодини треба було їхати лісом. Василько в'їхав у ліс. Здорові кострубаті дуби грізно стояли в снігових заметах; їм було байдуже, що бурхав холодний вітер, ішов сніг... Мокрий сніг бив у лице Василькові, заліплював очі, налазив за комір... Мишасті коні зовсім побіліли, обліплені снігом. Василько загорнув руки в рукава, насунув на очі шапку й схилив голову, щоб хоч трохи захиститись од холодного вітру та снігу. Він і не постеріг, що коні звернули з дороги і побігли праворуч. Враз — сани пішли в затоки і вдарились у горбик. Трісь! Щось тріснуло в санях, і Василько дав сторчка в сніг. Коні стали. Василько підвівся, обтріпуючись з снігу, підбіг до саней. Старі, трухляві копили зламались, васаг лежав нарізно від санок. Василько обійшов навкруги саней, оглянув їх і мало не заплакав. Запобігти лихові не можна було. «Підожду, може, хто надїде та дасть мені яку раду», — подумав він, поглядаючи на дорогу, яку раз у раз замітав сніг. Але в лісі було пусто. Тільки вітер гучав межи деревами та сипав сніг, закриваючи білою сіткою далечінь... Василько ступнув кілька ступнів наперед і став, широко розкривши очі з переляку та несподіванки. Перед ним з'явивсь ярк, якого не повинно бути на його дорозі. Василько постеріг, що збився з дороги. Що тут робити? Хіба лишити сани з ялинкою в лісі, а самому вертатися з кінями додому? Василько випріг коні, сів верхи і поїхав назад по дорозі.

В лісі посутеніло. Настав вечір. Василько їхав лісом, коні глибоко поринали в сніг і ледве-ледве переступали з ноги на ногу. Василько незабаром помітив, що він їде не дорогою, а так, лісом, навмання. Він став. «Треба конче знайти дорогу, — подумав Василько. — Вернусь назад до саней і звідти поїду навпростець дорогою». Він повернув коні і поїхав назад. Довго їхав Василько проти вітру та снігу, а саней не було. «Я десь узяв дуже соб, а треба трохи цабе», — подумав він і повернув уліворуч.

В лісі зовсім затемніло. На землі і в повітрі білів сніг та манячили цупкі, замерзлі стовбури дерев, закурених снігом.

Василько їхав, а саней не було. Коні, брѐхоаючись по заметах та по кучугурах, потомились і стали. Василько заблудивсь. Йому було голодно й страшно. Він заплакав. Навкруги вила хуртовина, бурхав холодний вітер та крутив снігом, а Василькові згадалась

тепла, ясна батькова хата. Весело горить в хаті каганець. На столі стоїть кутя. Батько та дві сестрички сидять за столом, мати подає вечерю. Всі такі весели, гомонять, радіють святачку. Хлопці та дівчата приносять вечерю, поздоровляють з празником, питають про Василька... А може, не радість, не щастя гостює в хаті. Може, мати плачуть, що нема з ними Василька; може, батько журяться та сумні-сумні сидять край столу і не їдять вечері. Ох, коли б хоч виїхати з цього мертвого лісу, побачити дорогу, хату... Василько торкнув коней; коні знялися з місця і нешвидко побрели по глибокому снігу... Але що се? Василько виразно побачив свою хату. Йому видалось, що в маленьких вікнах блимнув вогонь. Василько зрадів і повернув до хати. То був куш, обсипаний снігом, і здалека видався хатою. Василько й руки опустив. Що тут чинити? Він глянув навкруги: здорові дуби стояли в лісі, мов страховища, і звідусюди простягали до нього цупкі чорні гілки. Василькові здалося, що то мерці, закутані білим покривалом, простягають до його свої руки. Йому стало страшно. Враз — щось зірвало Василькові шапку з голови, холодний сніг посипавсь йому на голову... То гіллячка зачепила шапку та збила її в сніг. Тільки Василько наважився злізти з коня по шапку, як десь далеко почулось: а-у-у-у! — і луною покотилося в лісі. А-у-у-у! — відгукнулось з другого боку і довго не вгавало. Василько похолов з остра- ху. Волосся полізло догори, серце перестало стукати в грудях. Думка про вовків промайнула у його в голові. Він в нестямці затяв коней і зник поміж деревами.

Василько виїхав на узлісся. За лісом було поле. На полі, край лісу, стояв хрест. Василько побачив хрест і зрадів. «Адже я на дорозі... Се дорога до села, де живе мій дядько... недалеко до села...» Василько виїхав на дорогу... Але що се за вогники блимають під лісом?.. Що се чорне ворухиться на снігу?.. Враз коні жажнулися і сіпнули вбік. «Вовки», — подумав Василько. Він щосили затяв коні і вхопився за гриву... Переляканий, без шапки, запорошений снігом, мчався Василько по дорозі назустріч холодному вітрові. За ним навздогін бігли два вовки, вигинаючи сірі хребти... А хуртовина вила, крутила снігом та замітала їх сліди.

III

Вирядивши Василька, Яким легенько зітхнув; він продав ялинку за добрі гроші, а грошей було притьмом треба: треба було і чобіт жінці, треба було і на Новий рік дещо купити... Якимові трохи жаль стало Василька, що так любив тую ялинку. Та що вдієш, коли біда: ні в віщо вдягнутися, нічого й кусати...

Олена поралась коло печі, хапаючись, щоб устигти на пору з вечерєю.

Ніхто не постеріг, що надворі ішов сніг.

Аж дівчатка, бавлячись під вікном, радісно скрикнули:

— Сніжок! Сніжок! Пустіть нас, мамо, надвір! Олена та Яким разом глянули в вікно.

— Ой лишенько! Як той бідний Василько приб'ється додому в таку негоду! — скрикнула Олена.

Яким вийшов надвір. Небо заволокло сніговими хмарами, рвачкий вітер забивав дух. Яким стривожився. «Коли б ще яка біда не лучилась хлопцеві», — подумав він.

— Ну, що? — спитала Олена, як він увійшов до хати.

— Завірюха... та, може, ущухне... повинен би Василько над'їхати.

А хуртовина не вщухала. Олена раз у раз заглядала в вікно, вибігала надвір і все зітхала та бідкалася.

Вже смеркалося, а Василька не було.

Олена плакала. І нащо було посилати дитину проти ночі! Наче без тих трьох карбованців і не обійшлося би? Що з тих грошей, коли через їх можна позбутись найстаршої дитини? Олена мучилась і уявляла собі, як Василько збився з дороги, як напали на його вовки, як вони розривають по шматочку її любу дитину... Серце її обливалось кров'ю, сльози заливали очі. Яким мовчав, але тривоживсь не менш од Олени. Він щохвилини виходив надвір, вдивлявся у темряву, прислухавсь, як виє хуртовина, надаремне сподіваючись

побачити Василька, почути його голос...

Люди давно вже вечеряли, а в Якимовій хаті й забули, який сьогодні день. Дівчатка послули, дожидаючи вечері; старі сумували, їжа не йшла їм на думку. Хлопець сусідин приніс вечерю. «Просили вас на вечерю батько й мати, і я вас прошу. Будьте здорові з святим вечором!» — проказав він дзвінким голосом, подаючи мисчину в хустці. «А де ж Василько?» — поспитав він перегодом. Олена заголосила. Господи! Всі люди радіють, весело, як бог приказав, зустрічають велике свято. Тільки її побила лиха година, відірвала від неї любе дитя й кинула його в хуртовину на поталу вовкам-сіроманцям. Усю ніч сум літав по хаті, шарпав за серце бідних людей та не давав їм спати...

IV

Вранці виплило ясне сонечко на погідне небо оглянути, що зробила ніч з землею. Вітер стих, і чистий свіжий сніг сріблом сяв під блакитним наметом неба. Земля наче вбралась на різдво у білу сорочку.

Скоро розвиднілось. Яким пішов до сусіда прохати коней. Він мав їхати шукати Василька. Олена намоглася їхати з ним.

Весело рипіли сани по снігу, весело бігли коні, хоч дорога була трохи забита. Та невесело було на серці в Якіма та в Олени. Вони роздивлялись на всі боки, боячись побачити який слід Василька. Але всюди було рівно, біло; сніг блищав, аж очі боліли глянути на його. Вони в'їхали в ліс. Олена пильно дивилась межі дерева; їй все здавалося, що вона бачить то сани, то свитку Василькову, то кінські ноги...

— Коли б хоч їхав хто, — обізвався Яким, — розпитали б, чи не бачив чого в лісі.

Зустріли якогось жидка однією конячкою. Яким розповів йому своє горе та почав розпитувать.

— Я бачив зламані сани, а на них ялинку, — сказав той. — Подайтесь лісом управоруч.

— Ой, нема вже мого Василька, нема моєї дитини! — заголосила Олена. Той крик серця болісною луною розлігся в Якимовому серці.

Ще здалеку заманячили на дорозі поламані сани, зазеленіла присипана снігом ялинка. Яким під'їхав до саней. Олена перша зіскочила і почала припадати до саней та тужити на весь ліс. Яким стояв, сумно схиливши голову. «Так, — думав він, — Василька з'їли вовки...» Враз щось під'їхало. Яким озирнувся і не хотів вірити своїм очам. Перед ним стояли його коні, а на санях сидів Петро, братів наймит.

— Ти звідки взявся тут? — скрикнув Яким.

— Та хазяїн послали мене по ваші сани. Ще й казали і сю ялинку відвезти до пана... Василько обламався учора, збивсь з дороги і ледве добився до нас уночі.

— То Василько живий?! — скрикнули разом Яким і Олена.

— Та вже ж живий... Оце недавно поїхали вдвох з нашим Омельком додому.

— Чи ти не брешеш?!

— Хіба ж я пес — брехати! — обізвався Петро.

— Слава тобі, господи! — зраділи бідолашні. — Слава тобі, господи, що він живий!

Петро взяв ялинку на свої сани, а поламані сани примостили на Якимових. Яким вйокав, на коні, поспішаючи додому.

Василько вже був дома. Яким та Олена плакали з радощів, обіймаючи Василька.

— Ми вже думали, що не побачимо тебе, — казали вони.

А Василько весело щебетав, оповідаючи свої пригоди в лісі.

Листопад 1891, с. Лопат

ХАРИТЯ

оповідання

I

В печі палав вогонь і червоним язиком лизав челюсті. В маленькій хаті було поночі, по кутках стояли діди. На постелі лежала слаба жінка й стогнала. Се Харитина мати. Шість тижнів поминуло, як помер її чоловік, батько Харитин, і відтоді бідна удова тужить та слабує, а оце вже другий день, як зовсім злягла. Злягла саме в жнива, в гарячий час, коли всі, хто вміє жати, подались на ниву збирати на зиму хліб. І вдовине жито поспіло, та нема кому його жати: сиплеться стигле зерно на землю, а вдова лежить недужа: тяжка слабість спутала руки й ноги, прикувала до постелі... Лежить бідна мати Харитина та б'ється з думами...

Рипнули двері.

— То ти, Харитю? — почувся млявий голос слабої.

— Я, мамо!

З дверей виткнулось спершу відро, до половини виповнене водою, далі русява головка дівчини, нахилена набік до відра, а далі права рука, піднята трохи догори. В хату увійшла Харитя і поставила коло печі відро. Їй було вісім років. Десь дуже важким видалось Хариті те відро з водою, бо, поставивши його на землю, хвилинку стояла нерухомо, спершись на припічок і важко дихаючи. Ліва рука від незвичайної ваги зомліла, і Харитя не могла її зігнути. Але се було одну хвилину. В другій — метнулась Харитя до мисника, легесенько, мов кізка, стрибнула на лаву, зняла з полиці горщик і поставила його коло відра.

— Що ти робиш, доню? — поспитала мати.

— Вечерю варитиму, мамо.

Слаба тільки зітхнула.

А Харитя й справді заходилася коло вечері. Змила в мисчині жменьку пшона, вкинула щіпку солі та зо дві чи зо три картоплини, налила в горщик води і приставила його до вогню. Любо було глянути на її дрібненькі, запечені на сонці рученята, що жваво бігали від одної роботи до другої. Великі сиві очі з-під довгих чорних вій дивилися пильно й розумно. Смугляве личенько розчервонілося, повні вуста розтулилися, — вся увага її

була звернена на роботу. Вона забула навіть і за нові червоні кісники, що двічі обмотували її русяву, аж білу, головку. Кісники ті були її радість, її гордощі. Оце третій день, як хрещена мати подарувала їй ті кісники, а Харитя й досі не натішиться ними.

Мати стиха застогнала.

Харитя стрепенулась і підбігла до ліжка.

— Чого ви, матінко? Може, водиці холодної? Що у вас болить? — ластівкою припадала вона коло недужої.

— Ох, дитино моя люба! Все в мене болить: руки болять, ноги болять, голови не зведу. От, може, вмру, на кого ж я тебе лишу, сиротину нещасну?.. Хто тебе догляне, вигодує?

Харитя почула, що її маленьке серце заболіло, наче хто здавив його в жмені; сльози затремтіли на її довгих віях. Вона припала матері до рук і почала їх цілувати.

— Що ми робитимемо, доню? От довелось мені злягти саме в жнива... Хліб стоїть у полі невижатий, осипається... І вже не знаю, як мені, бідній, недужій, запобігти лихові... Як не зберемо хліба — загинемо з голоду зимою!.. Ох, боже мій, боже!

— Не журіться, мамо! Не плачте! Адже ж бог добрий, мамо! Бог допоможе вам одужати, допоможе вам хліб зібрати... Правда, мамо?.. Правда?..

II

Поки Харитя говорила ті слова, в біленькій головці її промайнула думка: як то нема кому жати? А вона що ж робитиме? Ще торік ходила вона з мамою на ниву, бачила, як мати

жне, ба, сама брала серп і жала! Адже ж вона багато б нажала, якби мати не сварила за скалічений палець! Але торік вона була ще маленька, маленькими рученятами не могла вдержати серпа, а тепер вона вже виросла, набралася сили і руки побільшали. Харитя глянула на свої руки. Адже сими рученятами вона принесла з річки піввідра води, хоч яке воно важке, те відро! Завтра, коли розвидниться, встане Харитя, нагодує маму (коли б ще схотіли їсти, а то відколи слабі — саму воду п'ють), візьме серп і піде в поле. А вже як буде жати! І не розігнеться! І уявилась Хариті вижата нива, а на ній стоять полукипки і блищать проти сонця, як золоті. І сама Харитя стоїть на полі, дивиться на свою працю і думає, як би звести хліб у стодолу. От що вона зробить: піде до хрещеного батька, обійме його рученьками за шию і скаже: «Тату мій любий та милий! Я вже вам бавитиму маленького Андрійка, буду йому за няньку, тільки зvezіть наш хліб та складіть у стодолу!» Він добрий, батько хрещений, він її послухає, зведе хліб. А як же зрадіє мати, коли Харитя прийде до неї й скаже: «А бачте, матусю кохана, а я ж вам не казала, що бог допоможе нам зібрати хліб? Увесь хліб у стодолі!» Мати з радощів вичуняє, пригорне доню до серця, поцілує, і знову житимуть вони веселі та щасливі і не згинуть зимою з голоду...

В печі щось бухнуло, засичало.

То збігав куліш.

Мерщій кинулась Харитя до печі, одставила горщик, доглянула страву й насипала в полив'яну миску гарячого кулішу. Мати виїла ложок зо дві та й поклала ложку. Страва здалась їй несмачною, противною. Харитя їла чи не їла, швиденько помила посуд, посклала його на мисник, засунула сінешні двері і стала навколішки перед образами молитися богу. Вона складала ручки, хрестилась, зітхала та здіймала очі догори і дивилась пильно на образ, де був намальований бог-отець. Вона вірила, що господь любить дітей і не дасть їх на поталу. Адже недурно тримає він у руці золоте яблучко з хрестиком: певне, він дасть те яблучко добрій, слухняній дитині. І Харитя своїм дитячим лепетом прохала у бога здоров'я слабій матусі, а собі сили вижати ниву. Ся думка не давала їй спокою, їй хотілося швидше діждатися ранку. «Ляжу зараз спати, щоб завтра раніше прокинутися», — подумала Харитя й, поставивши коло мами воду на ніч, лягла на лаву. Але сон не зліплював їй очей, він десь утік з цієї хати, бо й недужа мати не спала й стогнала. Повний місяць дивився у вікно і на комині намалював також вікно з ясними шибками та чорними рамами. Харитя поглядала в той куток, де лежав серп, і думала свою думу. А надворі так місячно, ясно, хоч голки збирай. Харитя сіла на лаві і глянула у вікно. В імлистій далині, осяяні срібним промінням місячним, стояли широкі лани золотого жита та пшениці. Високі чорні тополі, як військо, стояли рядами край дороги. Синє небо всипане було зорями. Зорі тихо тремтіли... «А що, якби тепер вийти на ниву? Е, ні, страшно, вовк вибіжить з лісу, русалки залоскочуть, страхи повилазять з пшениці...» І Хариті справді стало страшно, вона знов поклалася на лаві і одвернулась од вікна.

— Чому ти не спиш, доню? — питає мати.

— Так... я зараз спатиму, мамо!

Мати стогне, а Харитю живий жаль бере за серце. Бідні мама! Все болить у них. Коли б той добрий бог послав їм полегкість! Аж ось трохи згодом і слаба мати, і копи на полі, і русалки, і вовк, і ясне вікно на комині змішуються в якійсь кумедній плутанині. Сон, влетівши до хати, бере Харитю під своє крило. Срібний промінь місячний тихо сяє на білій головці дівчинки, всміхається до нових червоних кісників, гуляє по смуглявому видочку та по білих дрібненьких зубках, що виглядають з-за розтулених повних уст.

Харитя спить солодким сном.

III

Рано встало золоте сонечко. Рано, разом з сонцем, прокинулась і Харитя. Хутенько зварила куліш, нагодувала маму, сьорбнула й сама кілька ложок. Упоравшись, зняла серп з полиці, поклала в торбинку хліба та цибулі і зав'язалась рябенькою хусточкою. Далі

поцілувала маму й каже:

— Піду я, мамо, на вулицю до дівчат, побавлюся трохи.

— Іди, доню, та не барись..

Іде Харитя селом, і якось їй чудно. Ніколи не ходила вона сама так далеко від хати. От вже й крайню хату минула, вийшла на поле й стала, задивившись в далечінь на чудовий краєвид. І справді було гарно на ниві, несказанно гарно! Погідне блакитне небо дихало на землю теплом. Половіли жита й вилискувались на сонці. Червоніло ціле море колосків пшениці. Долиною повилась річечка, наче хто кинув нову синю стрічку на зелену траву. А за річкою, попід кучерявим зеленим лісом, вся гора вкрита розкішними килимами ярини. Гарячою зеленою барвою горить на сонці ячмінь, широко стелеться килим ясно-зеленого вівса, далі, наче риза рути, темніє просо. Межи зеленими килимами біліє гречка, наче хто розіслав великі шматки полотна білити на сонці. В долині, край лісу, висить синя імла. І над усім тим розкинулось погідне блакитне небо, лунає в повітрі весела пісня жайворонкова. Віють з поля чудові пахощі од нестиглого зерна і польових квіток. І добре Хариті на ниві, їй страшно. Стала вона й не знає, чи йти далі, чи вертатися. Але виткнулась десь далеко з жита червона хустка жіноча, і Харитя згадала і хвору маму, і чого прийшла. Вона подалася стежкою межи жита. Як тільки Харитя увійшла межи жита, гарний краєвид зник. Босі ноженята ступали по втоптаній стежці, над головою, межи колосками, як биндочка, синіло небо, а з обох боків, як стіни, стояло жито й шелестіло вусатим колоссям. Харитя опинилась наче на дні в морі. В житі синіли волошки та сокирки, білів зіркатий ромен, червоніла квітка польового маку. Польова повитиця полізла догори по стеблині жита і розтулила свої білі делікатні квіточки. Харитя мимохідь зривала дорогою квіточки та йшла все далі. Аж ось і їх нива. Вона добре знає свою ниву, ось і рівчак той, що промила весняна вода. Харитя поклала торбинку, взяла в руки серп і почала жати. Тихо навкруги. Тільки цвіркун цвіркоче в житі, шелестить сухий колос та інколи запідпадьомкає перепелиця. Жне Харитя, але якось недобре йде робота. Довге стебло путається, великий серп не слухається в маленькій руці, колосся лоскоче спітніле личенько... Аж ось щось наче впекло Харитю 'в палець. Вона вихопила руку й побачила на пальці кров. Серп випав Хариті з рук, лице скривилося з болю, на очі набігли сльози, і Харитя от-от заплакала б гірко, коли б не нагадала про свою бідну маму. Швиденько обтерла вона кров з пальчика спідничкою, затерла врізане місце землею і почала жати. Стерня коле босі ноги, аж на плач збирається Хариті, піт великими краплями падає на землю, а бідна дівчинка жне та й жне. Якось обернулась Харитя назад, щоб покласти нажаті жмійку, глянула. навкруги — і страх обхопив її. Адже вона одна на ниві! Ану, який страх вискочить із жита й задушить її! Раптом — фуррр!.. Перепелиця пурхнула перед самою Харитею і, тріпочучи короткими крилами, ледве перенесла на кілька ступнів своє тяжке, сите тіло. Серце закалатало Хариті в грудях з переляку; далі наче спинилось, і Харитя скаменіла на місці. Однією рукою стиснула жмійку жита, другою — серп. Лице пополотніло. Здорові сиві очі з жахом дивилися в жито. За хвилинку Харитя трохи відійшла. Серце знов застукало в грудях. Харитя наважилась тікати.

Стежкою наближались дві молодичі. Харитя постерегла їх, знов нагадала недужу, бідну маму і, схиливши русаву головку, взялась до роботи. Вона мусить вижати жито! Вона мусить потішити свою добру нещасну маму!

Молодиці наблизилися до Хариті, впізнали її і глянули одна на одну.

— Ти що тут робиш, Харитю? — спитали разом. Харитя здригнулась, підвела очі на молодичі і засоромилась.

— Жну... мати слабі лежать... нема кому хліб вижати... з голоду згинемо зимою... В голосі її тремтіли сльози. Молодиці знов глянули одна на одну.

— Бідна ж ти, дитино, бідна!..

Враз Харитя почула, що сльози душать її. Зразу якось дуже жаль стало їй слабій матері, дуже заболів той пальчик, що втяла серпом, заболіли ноги, наколені стернею, згадався переляк недавній, — сльози, мов град, посипалися на землю, і Харитя, голосно хлипаючи, заридала.

Молодиці кинулися до неї.

— Що з тобою, дитино? Не плач, перепілочко! Мати твоя, дасть бог, одужає, а жито ми вижнемо, не дамо вам згинуту з голоду. Ну, не плач же, квіточко!

Молодиці взяли на руки бідну Харитю, цілували, потішали.

— Ходімо зараз до матері, хай вона втішиться, що має таку добру дитину...

Молодиці взяли за руки Харитю і подались стежкою назад у село. Харитя йшла і тихо хлипала.

IV

Незабаром Харитина мати одужала. Молодиці вижали удовині жито, хрещений батько Харитин звів хліб у стодолу, і сироти вже не боялися голодної смерті.

Мати цілувала та пестила свою добру дитину, а Харитя щебетала:

— Хіба я не казала вам, матінко, що добрий бог дасть вам здоров'я і допоможе зібрати хліб? Хіба не на моє вийшло?..

Липень 1891, с. Лопатинці

ХО

Казка

Присвята В. Боровикові

I

Ліс ще дрімає в передранішній тиші... Непорушне стоять дерева, загорнені в сутінь, рясно вкриті краплистою росою. Тихо навкруги, мертво... Лиш де-не-де прокинеться пташка, непевним голосом обізветься зі свого затишку. Ліс ще дрімає... а з синім небом вже щось діється: воно то зблідне, наче від жаху, то спане саявом, немов од радощів. Небо міниться, небо грає усякими барвами, блідим саявом торкає вершечки чорного лісу... Стрепенувся врешті ліс і собі заграв... Зашепотіли збуджені листочки, оповідаючи сни свої, заметушилась у траві комашня, розітнулося в гущині голосне щебетання й полинуло високо — туди, де небо міниться, де небо грає всякими барвами...

На галяву вискакує з гущини сарна і, зачарована чудовим концертом, зупиняється, витяга цікаву мордочку до кривавої смуги обрію, що червоніє на узліссі поміж деревами, і слуха.

Полохливий заєць, причаївшись під кущем, пригина вуха, витріща очі й немов порина ввесь у море лісових згуків...

Аж ось ринуло від сходу ясне проміння, мов руки, простяглось до лісу, обняло його, засипало самоцвітами, золотими смугами впало на синю від роси траву на галяві, де гостро на тлі золотого світла випинається струнка постать сарни.

У сю величну хвилину тихо розгортаються кущі — і на галявину виходить Хо. Мов туман той, сива борода його м'якими хвилями спада аж до ніг, черкається росяної трави. З-під білих кострубятих брів, з глибоких западин визирають добрі, а лукаві очі.

Вийшов Хо на галяву, сперся на сукуватий костур, майнув довгою бородою, і повіяв від неї тихий вітрець, холодною цівкою вдарив у дерева. І враз затремтіло молоде листя, зашамотіло, струсило з себе дощ самодвітів. Жахнулася сарна й щезла в гущині, лишивши зелені сліди на синій від роси траві. Страх обгорнув зайця, додав ще більшої прудкості його ногам... Сполохались пташки й в одну мить ущушли. Тихо стало в лісі, страх як тихо. Тільки бородатий дідуган Хо, старече хихикаючи в бороду, стоїть на галяві...

— Хе-хе-хе! І чого жахаються, дурні? — шамкає він беззубим ротом. — Діда Хо, що світ прозвав страхом? А дід цілком і не страшний... Ось погляньте!.. Та ба, тим-то й лихо, що ви не зважитесь звести очі на діда, тим-то він і в'являється вам страхом... Хе-хе!.. І

завжди так... і всі так... Ні, не бреш, старий, не всі... На твоїй довгій тисячолітній ниві життєвій не одна стрівалась істота, що сміливо зводила очі догори, відважно зазірала тобі в вічі, й тоді... о, тоді гарно було обом нам... Бо смільчак, перевідившись, що жахався по-дурному, набиривсь нової, ще більшої відваги, а ти, старий, чув, що, може, незабаром даси спокій натрудженим кісткам... Жахаються, а не знають, що страх тільки й істніє на світі полохливістю других, що старий Хо порохом розсипав би ся, коли б усе живе хоч раз зважилося глянути йому в вічі... Хе-хе! Дурні, дурні!.. Тільки старі ноги труджу через дурнів... От як втомився!.. е-е!..

І Хо справді з великою напругою ворушить ногами, крекче та, опираючись одною рукою на костур, а другою розгортаючи довгу сиву бороду, сідає на траві спочити.

Хо сидить посеред галяви, а навкруги його панує мертва, прикра тиша. Все живе, затаївши духа, не співає, не кричить, не ворушиться, не живе. Від ведмеда до мурашки — все спаралізовано страхом. Рослини бояться навіть тягти сік із землі, пити холодну росу, виправити зібгані листочки, розгорнути звинені на ніч квітки. Пустотливий парус сонця зупиняється в зеленій гущині, і лиш здалеку придивляється до сивої, мов туман той, борода діда Хо, і не відважується наблизитись, неважаючи на непереможне бажання попустувати з тою бородою...

Хо сидить на росяній траві, а стара пам'ять його підсовує йому образи, де свіжими, яскравими фарбами малюються події духа людського. Ось і ті високості, на які здійнялись може вільний дух людський, а ось і ті провалля, де на дні самому, скутий, як невільник, плазує він у поросі й темряві... Ось, волочучи кайдани, покволом, віками цілими, проходять люди, забиті, залякані люди, і не наслідуються звести очі на Хо, глянути страхові в вічі... Хо знає, що тільки одиниці зважуються на се, а зважившись, знаходять силу розбити кайдани... От, коли б хоч одиниць тих було більше, може, не довелося б старому мордуватись отак, блукаючи по світах, може б, зложив він свої кістки в домовину, бо вже ті кістки давно просяться на спочинок... Ех, коли б... А тим часом страх владно панує на землі, змагається з приязню, з чесними пориваннями, з обов'язком, ламле життя, безсилим чинить не то поодиноких людей, ба й цілі народи... Страх! Прищеплений дитині, виплеканий аномальними умовами суспільними, він стає чіпкою пошестю, робиться потугою, що тамує вічний поступ усього живучого... Страх!.. Хо — страх! А який з його страх, коли він виразно почуває себе порохом, немінною руїною, яку тільки полохливість людська жене з кінця в кінець світа, наперекір волі Хо робить його злим генієм людськості... Ех, доле, доле щербата! Товчись, мов Марко по пеклу... От і тепер: гарно навкруги, спочити б, а пора на роботу... на роботу! Хе-хе! Ну, уставай, діду, пора!..

Хо ще раз глянув на мовчазну природу, звівся, обгорнувся, як туманом, сивою бородою й подався стежкою з лісу на шлях.

А ліс ще якусь хвилинку стояв нерухомий, мов мертвий. Далі — дерева затремтіли, стрепенулись, розгорнули листочки... Промінь стрибнув на полянку просто до звинених квіток, пташки заспівали, ковшня заметушилася, ліс загомонів, природа знов віджила...

II

Вечір. Діти вже напилися чаю й гуляють; старше, хлопчик років шести, сидить долі біля шафи й уважно будує з цурпалочків хату. Меншу, по другій весні дівчинку, забавляє нянька, показуючи, як сорока варила дітям кашу. За столом, ближче до лампи, що крізь молочний кльош розливає м'яке світло по хаті, сидить із шитвом мати. Вона рада, що діти втихомирились. Ой, ті діти! Двоє їх, а такий галас справляють, що аж голова наморочиться. Але тепер тихо. Чутно тільки, як муркає на канапі кіт та нянька стиха приспівує: «Соро-ка, во-ро-на діт-кам кашу ва-ри-ла! На порозі студи-ла!..» Дитина з щасливою усмішкою розгортає дрібненькі пальчики пухкої ручки, намагаючись, щоб нянька показала, котрому сорока дала каші, а котрому голівку скрутила. Урешті ся забавка докучає дитині, вона починає човгатись на руках у няньки, намагаючись до кота.

— Киця!

Але «киця» добре пам'ятає болючі пестоші маленької деспотки й дипломатичне кліпає очима, не рушаючись із місця. Аж ось нетерпляча ручка досягла до кота, хапа його за вуха й тягне до себе. Кіт скулить очі, жалібно нявчить... далі ж, немов діткнутий електричною іскрою, виривається й тіка під комоду, лишивши на руці мучительки червоний слід гострих пазурів. Зчиняється вереск...

— Що там таке. Марино? — кидає роботу мати.

— Та то проклятий кіт дряпнув дитину...

— У тебе все щось станеться... Забав її зараз, чусш, як зайшлася... Починається гуцукання: «Ну, тихо, не плач, гоп-гоп! гу-цю-цю!.. А-а! Погана киця! ми ж тобі дамо!.. Ну, цить же, цить... гоп-гоп! гу-цю-цю!»

Але надаремно. Дитина аж заходиться.

— Ну, цить же, цить! бо як пе будеш тихо, то я тебе зараз віддам дідові Хо... — сердиться нянька й підносить дитину до вікна. — О, бач, стоїть дід Хо з торбою на плечах... Скоро кричатимеш, зараз кину в торбу... На тобі її, діду Хо, на!..

Дитина здоровими очима вдивляється в п'тьму, що чорніє поза вікном, і затиха... В очах, ще мокрих од сліз, малюється жах... Так, ті очі бачать у таємничій п'тьмі постраха дітей — Хо, страшного, бородатого діда, з величезною торбою за плечима, повною неслухняних дітей. Якийсь холод торкається делікатного д'тського тіла, щось бере з-за плечей, лячно так, плакати хочеться, а не можна... Дитина насилу відриває очі від вікна й ховає голову в няньки на грудях.

І знов тихо в хаті.

— Мамо! — збуджує тишу хлопчик, кидаючи свою будівлю. — Мамо! А де тепер сонце?

— Сонце?.. Сонце тепер спить.

— А де ж його хата?.. — Отам за горою, де воно сідає...

— Там, де живе лісник Панас?

— Еге... Але тобі спати час, дитино. Дитина, однак, наче не чує материної уваги. Вона підбіга до матері й спирається їй на коліна.

— Мамо! А чи сонце має діти?

— Має.

— А де ж вони?

— Де? а на небі... оті зірочки, що вночі сяють, то се діти сонцеві...

— А чом же вони тепер не сплять?

— Бо вони за день виспались, а тепер граються. Пауза.

— Мамо! я хочу до Петрика!.. Петрик — се син куховарчин, що бавиться часом із паничем.

— Не можна, Петрик слабий...

— А я йому занесу яблуко...

— Не можна, — сказала.

— Ма-а-мо! Я хо-о-чу до Пе-е-три-ка!..

— Ох, господи! Одно скінчило, друге починає... Цить мені зараз!.. Не підеш.

— Ма-а-мо! до Пе-е-три-ка-а!..

— Чи не замовкнеш ти мені?.. Марино, а заклич-но діда Хо!..

Марина підходить до вікна й грюка в шибку.

— Діду!.. діду Хо!.. а йд'ть-но сюди... а візьміть-но собі неслухняного панича!.. «Зараз!» — відповідає вона собі за Хо підробленим басом і відходить від вікна.

Хлопець добре розуміє Маринину штуку; він не вірить, щоб то Хо промовив те «зараз» таким невдатним басом, однатс йому стає страшно. Він відходить до канапки, як можна далі від вікна, і почина бавитись папірцем, бгаючи його в човник. А тим часом фантазія хлопцева вперто працює над фігурою Хо. Які в нього очі? Мабуть, червоні, як у трусика... А ніс, певно, такий довгий та гострий, як у куховарки... а може, ще довший... Борода біла та довга

аж до п'ят... руки... Хлопцеві враз уявляються залізні тройчаки, що стоять у stodолі — такі руки в Хо... конче такі... Йому стає ще страшніше, він боїться поворухнутись, боїться зустрітись очима з таємничою пільмою, хоч щось так і тягне його глянути в вікно, так і тягне, так наче шепче щось: «А подивись, а подивись!» Хлопець не може опертись бажанню глянути в вікно, зводить очі... і весь холоном Там, на чорному тлі шибок, щось біліє... то Хо... Божевільний жах охоплює дитину, поширшує зіниці, витяга обличчя, ворущить волоссям на голові, душить за горло... — Діти, спати! Пора вже!.. Марино, клади дітей спати!.. — розтинається голос материн й будить, як зі сну, хлопця.

Марина ставить хлопця на молитву.

— «Отче наш, що на небі...» — непритомно проказує він за нянькою, а сам дивиться вбік, на вікно. «Нехай буде воля твоя, як...» Ой, там щось руками маха, аж по вікні шкряба! — тремтить хлопець. — «Хліб наш щоденний...»

— Нянько, там щось дивиться в вікно... я боюсь...

— Вигадуйте, вигадуйте, то таки візьме вас Хо в торбу... Ну, проказуйте знов: «Хліб наш щоденний дай нам сьогодні...»

Але хлопець уже не слухає няньки, він не може відірвати очей від вікна. Те вікно притягує його увагу, захоплює всі думки, запановує цілою істотою дитини. У вікно те дивиться чорна, таємнича темрява, повна фантастичних істот, усяких див, повна страхіття... І все се тиснеться до вікна, зазира в хату, ось-ось пролізе крізь дірку в розбитій шибці або з лускотом відчинить вікно, кинеться на нього, наповняючи хату диким реготом...

Аж ось і ліжко. Хлопця роздягнено, він кутається в ковдру. Нянька поправляє ще щось і гасить світло.

— Марино, посидь біля мене... я боюся...

— Ото вигадали! Спить, мені ніколи сидіти біля вас...

В хаті стає темно і тихо. Хлопець широко розплющеними очима вдивляється в темряву, напружує слухи, боячись пропустити який зрадливий звук. Тихо. Так тихо, що навіть калатання серця видається глухим стукотом молота по чомусь м'якому. Ураз... трісь!.. Що се? Увага хлопця збільшується до можливих границь... Уся кров збігається йому до серця, серце починає бити на гвалт... О, знов щось зашелестіло, зашкрябало... То — Хо. Ось у чорній, як чорнило, пільмі виразно біліє борода його... ось простягається довга, костиста рука... наближається до плечей, розгорта над ними свої сухі пальці... Обгорнений невимовним жахом, утикає хлопець голову під подушку, скорчується під ковдрою, інстинктивно намагаючись стати маленьким, якомога меншим... щоб «страх» не міг помітити його... Він затамовує навіть віддих, боячись подати знак життя, боячись зрадити свою присутність у хаті...

А тим часом чує він, що біля ліжка стоїть Хо, й простяга над ним свої довгі, мов залізні тройчаки, руки, й черкається сухими гострими пальцями його плечей...

Холодний піт від голови до п'ят облива дитину, божевільний жах побільшує зіниці, відбира голос, деревить тіло... І довго так лежить бідне хлоп'ятко, нерухоме, тремтяче від жаху, мокре від поту, аж тривожний сон, прилинувши, заспокоює нарешті змордовану офіру полохливості...

— Хе-хе-хе! — сміється Хо під вікном, де лежить хлопець. — Хе-хе-хе! І жаль бере, і від сміху не можна здержатись! Смішно, коли причиною страху була лиш розпалена уява, а жаль... Бо хто раз спізнається з почуттям страху, не хутко зможе відкараскатися від нього... Зросте дитина, змужніє, і багато сил, вартих кращої долі, змарнує на боротьбу зі страхом, та ще добре, як переможе!.. Шкода сил, шкода часу... А хто винен? Гай-гай! — хита головою Хо, загортаючись довгою бородою та подаючись у дальшу путь.

III

Наближається південь, червцевий південь, повний спеки й світла. Світло хвилями ллється з неба, сповняє повітря, несито пожира тіні на землі, загання їх під дерева, кущі, у

гущину. На що вже бувають таємничі холоди, а й туди хоч тоненькою цівкою протиснеться воно і сміється, раде, що знайшло і там свого ворога — темряву... Тільки в ту альтанку, що під старезним волоським горіхом у садку, не пуска його дикий виноград, звившись тісно й щільно в одну зелену стіну. Вже що не робить світло: і зайчиком плигає біля альтанки, пробившись крізь листя горіха, і золотою сіткою пада на землю, і мигтить, і переливається, намагаючись присунутися ближче до темного закутка — та ба! Ніяк не може. Стало на порозі альтанки, зазирає туди, а увійти — дзуськи! Однак воно помічає, що альтанка не порожня. Там, на зеленій лавці, обкладеній дерниною, сперши голову на руки, сидить білява панночка з смутним обличчям. Бідна! Скрізь тепер весело, ясно, світ божий скидається на рай — а вона сумує. Потішити б її, попестити, та ніяк увійти, бо та темрява розперлася в альтанці, мов пані яка, — і не пускає. На щастя, панночка нервовим рухом зриває листок виноградинний, зробивши тим маленьку шпарку в зеленій стіні. Зраділий пустун скаче промінням у шпарку й трапля просто на стіл, наткнувшись на якийсь папір. Що воно за диво, папір отой? Придивляється до ного й читає збоку: «Інспектор шкіл народних». Пустун трохи злякався, перечитавши титул такої важної особи, бо почувається до деяких провин школярських, але незабаром осмілюється й пробі га зміст паперу. В папері стоїть, що панна Ярина Дольська наставляється на вчительку в село С. Учителю! Адже й вчителька має право картати! І промінь кидає на дівчину винуватий, благаючий погляд. Однак обличчя дівчинине, бліде й делікатне, з виразом смутку та внутрішньої боротьби, не має в собі нічого грізного, що заспокоює й осмілює пустуна настільки, що він починає гратись із грубою золотою косою дівчини, цілувати її повні уста, брови, зазирати в великі сиві очі. А панні Ярині не до пестоців. Вона відсувається від докучливого променя й схиляється над папером, читаючи його, може, в сотий раз. Так, сей папірець дорого коштував їй! Щоб здобути його, вона мусила насамперед зчинити боротьбу з собою, зі своїми звичками, поглядами, традиціями; мусила посваритись із батьком, якого так кохає, довести до сліз та нарікання матір. Але се була тільки прелюдія, і поки тяглася вона — дівчина почувала в собі силу боротися й перемогти. Тепер же, з папірцем сим, мусить початися акція, так нетерпляче очікувана акція... і дивна річ! Панна Ярина в сю рішучу й важну хвилину відчуває, що сили її меншають, слабнуть, що вона вже не здатна до боротьби. Невже в неї стало енергії тільки на прелюдію?

Панна Ярина складає руки на столі й безсильно опускає на них свою русяву голівку.

Колись вона була щасливою дитиною, коханою одиначкою багатого дідиця. Одягнена в оксамит і шовк, пересвідчена, що найдрібніші забаганки її будуть заспокоєні, оточена роєм служних бонн та служебок, вона стрибала по великих кімнатах палацу, по тінистих алеях батьківського парку. Незабутня пора!

Одно тільки дратувало Яринку, робило їй навіть прикрість — се заборона бавитися з селянськими дівчатами та хлопцями... Фі! «Хлопські діти!» — які в них манери, яка груба мова, яка моральність! Адже то «бидло», а не люди! — чула вона навкруги. Однак мала Яринка, під впливом оточення, мало-помалу оговталася з такими поглядами, ба й сама стала в такі відносини до «бидла», у яких були батько та мати. Вона небагом зрозуміла, що мужиків сотворено лиш на те, аби орати батькові ниву, служити за фірманів, кухарів, робітників. Навіть більше. Вона сердечніше відносилася до справжнього бидла, ніж до тої «нижчої раси». Коли для забави панночки приводили перед ганок мале телятко або візник приносив щенят, Яринка обіймала їх, цілувала, пестила, знаходила «чудовими», тоді як на дівчину, дочку наймички, не звертала вже найменшої уваги, наче то була не людина, а кілок, забитий на своєму місці. Словом — Яринка стала панночкою, як і її приятельки, сусідки з інших сіл.

Минали роки, збільшуючи той мур, що стояв межи двором а селом. З одного боку були пани, з другого — «бидло». Виросла Яринка на панну Ярину й мусила позбутись думки, що все, що її оточує, належить до батька або може бути куплене батьком за гроші. Ярина знала вже, що батьки її бідніють і хоч не показують сього перед людьми, навіть триб життя не змінюють, але відчувається вже потреба негайної ліквідації інтересів для безпеки хоч

неласого шматка хліба.

Тим часом дозвілля (а сього добра в панни Ярини було чимало) вкупі з допитливим розумом направили дівчину на книжки. Пожираючи без ладу сотні томів, Ярина вміла, однак, зібрати в голові проміння мислі, розкидані там, відгукнутися серцем на чесні й високі поривання. Природна щирість стала тут у пригоді. Правда, кожна нова думка, що не згоджувалася з її дотеперішнім свіоглядом, викликала цілу бурю в молодій, не зміцнілій ще душі, але мур, що відділяв її від села, валився й відкривав не бидло, а справжніх людей, з людськими інтересами, болями й радощами. Ярину зацікавило се невідоме їй «музицьке царство», Вона почала придивлятися до нього, наскільки се було в її змозі, і налякалась темноти й убожества, що панували там. Боже! побіч живуть люди, брати її, і нидіють у темряві та злиднях, коли вона збиткується працею рук їх! Чи ж після сього можна назвати себе людиною? Чи ж після сього можна добачати в собі образ божий?.. Ні, годі! Розбити пута, що від віку сковують білі, неробучі руки, скинути полуду з очей і чесно та сміливо звернути скривдженим те, що до їх належить. Доволі бути лялькою, коли людина — то людина, і довести се треба ділом, а не словом.

Дівчина запалилася до праці, до діяльності, поклала присвятити життя своє для тих, що досі працювали на неї. Так справедливість каже. Вона буде вчителькою, вона понесе світло в темряву, потіху — смуткові, поміч — убожеству. А що вдома на неї чекає буря, так що ж, хіба вона не винесла вже бурі сама в собі, коли нові думки, нові почування стрілися з її первісним свіоглядом?

Дома справді зчинилася колотнеча. На Яринині плани старі спершу дивилися, як на дивоглядні забаганки пещеної дитини, але побачивши, що не жарти, налякались. Сльози, благання, спазми, прокльони похитнули завзяття дівчини. Але вона перемогла себе й поставила-таки на своєму. Замовкли батьки, затаївши смуток у серці, однак не тратили надії, що час або який випадок звернуть їм дитину, притулять її знов до чулого батьківського лона. І випадок, на який рахували старі, лучився, погіршуючи й без того важку ситуацію. До Ярини посватався багатий сусід — дідич. Ярина спершу й слухати не хотіла про шлюб, далі ж, скоряючись перед батьковою волею та благаннями закоханого сусіда, випрохала собі три дні розважити все та поміркувати, поки дасть рішучу відповідь. І власне другого дня після сього прийшов від інспектора довго очікуваний папір, прийшов і — замість заспокоїти — збурих, сколотив її спокій, із дна душі підняв сумніви, підтяв віру. І ось тепер сидить Ярина над тим папером, безсило опустивши на руки русяву голівку...

Вона не рада тому паперові. Так, не рада... Ще недавно, ще позавчора, як бога з неба, виглядала його, а нині — не рада... Річ певна, що вона не зречеться своїх замірів... Вона ламле все — а йде туди, де їй слід бути... І не те, щоб вона не рада була... а так, не налагодилася до нового життя, не звиклася ще з думкою, що завтра покине батьківську стріху... По-ки-не батьківську стріху... Брр!.. Ну, і чого тремтіти? Ой, ті нерви... Треба себе взяти в руки, бо нерви непотрібні для тих, що йдуть на боротьбу. Адже скільки дівчат пішло вже по тій стежці, що стелеться перед нею... Правда, більшості дівчат тих легше було почати нове життя, ніж їй, бо більшість їх вийшла з родин убогих, із таких, де кожне ще з молоком матері всисає потребу праці для шматка хліба. Там усі працюють, усі заробляють... Там нема традицій, які б багном закаляли все, що виривається з зачарованого кола егоїзму та кастових інтересів.

— Зачароване коло... Ох, те зачароване коло!.. — шепотять бліді уста дівчини. — Чи стане ж у мене сили, чи стане відваги розірвати його, вийти в світ широкий на боротьбу з тим, що воно замикає? Добре, я розірву його, я вийду звідти. Але чи перетриваю, проклята родиною, осміяна подругами, одна серед невідомого мені широкого світу?.. Де ті сили в мене для боротьби? Де той гарт, що міг би служити порукою перемоги? Я — теплична рослинка... вибуяла в штучному теплі, у душній атмосфері теплиці... Перша буря зламає мене, вирве з корінням... І, замість бажаної користі, живим докором стануть, перед мене закривавлені серця родини й мое власне розбите, знівечене життя... Боже! що се зі мною? Звідки легкодухість така? Що варте життя моє перед необмеженим морем людського страждання?..

Ні, годі... Піти туди, куди серце кличе й обов'язок... З силою, яку я почуваю в собі, з силою любові — можна багато зробити... Тільки не лякатись, тільки не тратити надії і... все буде добре... Що тут довго думати? Адже давно вже рішила я почати нове життя. І почну, і кінець на тому, і нічого мислити, і ні над чим міркувати... Кораблі спалено... І чого я тремчу вся? Чого?.. Дурю себе відвагою, коли чую, що сили мої слабнуть, що я легкодуха, нікчемна істота?..

Ярина повним розпуки рухом заламує руки й відкидає назад, на зелену стіну винограду, свою біляву голівку з обличчям, покритим тінями муки та внутрішньої боротьби.

А в тремтячих тінях горіха стоїть Хо, й зазира в темну альтанку, і хита старою головою, і віє холодом із бороди.

— Гай-гай! — шепотять його старечі уста. — Стільки сили молодой мати, мати життя ціле перед собою — і не зважитися стати до боротьби з дідом, з порохом, що не нині — то завтра розсиплеться! Хе-хе!.. Та гляньбо, подивись!.. Подивись, що на мені немає тої манти традицій, у яку ти загорнула мене... Де там! Не хоче... Не зважиться й очей звести на діда... Гай-гай!..

— Ну, и доля!.. — мимрить далі Хо тоном роздратування. — Кожне уявляє собі мене, як хоче. Для одного я — з торбою на дітей, з різкою в руках, другий убирає мене в шати традицій, поговору, забобонів, третій тремтить переді мною, як осика на вітрі, четвертий... а все зле та немудре! Коли ж скінчиться моя мука, коли ж спочину вже, коли вже поховає мене сміливість людська?.. Ну й доля, ну й люди! Аж мене злість розбира... — бубонить старий собі в бороду, що м'якими сивими хвилями зливається з легенькою парою, висаною сонцем з вогкої, теплої землі.

— Чекай же, — каже він далі. — Хоч помшусь на тобі, полохлива істото, хоч полякаю тебе... Ти хочеш стати до боротьби з потужним ворогом — з убожеством та темнотою? Добре. А чи маєш ти сили до тої боротьби — ти, слабосила жінко? А глянь-но, панно, у своє життя минуле, що ти звідти винесла? Ану, подивись!..

Ах, те життя... Безжурне, у достатках, у розкошах — воно тільки розпестило її, ослабило волю... Звідгіль винесла вона саму незарадність, непрактичність... Ні, те життя нічого більш не дало, не в ньому шукати джерела сили...

— Із такими засобами ти гадаєш боротися, — шепотить Хо. — А чи відаєш ти, нерозумна дівчино, що від тебе відкаснеться родина, скоро ти підеш наперекір їй, що всі, з ким ти жила досі, закаляють тебе болотом, яко зрадницю їх кастових традицій? І до кого ти звернешся, коли, зламана боротьбою, запрагнеш потіхи, спокою? Хто підтримає тебе, розбиту, зневірену?

Правда... правда... Ніхто. Одна... Нема рідної душі, щоб щирим словом, співчуттям загоїла рани сердечні, заспокоїла, підтримала... Відрізана, як скибка від хліба, самотня, як хрест на роздоріжжі... Пустка навкруги, холод...

— А чи відаєш ти, — піддає Хо, — що то недостатки, убожество? Ти, що зросла в розкошах, що не робила на шматок хліба? Не страшно тобі змарніти в нерівній боротьбі, до часу скласти в домовину молоде життя?..

Боже! Усе проти неї: і люди, і становище жінки, і убожество... Усе наче змовилося, щоб кинути її в огонь, обсмалити їй крила, коли вона рветься лиш до світла. І Ярина бачить уже свої білі, випечені руки худими, чорними від праці, бачить красу свою змарнілу, зів'ялу, чує в грудях хоре, розбите серце, а за плечима смерть...

Смерть... не нажившись, не зазнавши щастя, не зробивши діла... Брр!

— Ех, залишити б краще всі сі мрії, — спокушає Хо, — та взяти від життя все, що воно може дати для особистого щастя, скористатися з молодощів, бо, як кажуть: «Не вернеться весна...» А що там хтось стогне, хтось пропадає — заплющити очі, затулити вуха, як робить більшість, — і моя хата скраю...

Боже, яка мука стояти отак на роздоріжжі й не знати, кудю йти!.. Що робити, що чинити?.. Боже!.. Ярина з розпукою заламує руки і впадає в тяжку задуму.

Враз її будять дзвінкі голоси. То дівчата-робітниці йдуть садком на полудне.

— Чули, дівчата, наша панна віддається. Там такий гарний панич сватає, хоч води напийся: чорнявий-чорнявий, а очима так і грає... Я бачила, як приїздив, осе вже буде день зо три...

— Але віддається? Забожись, Одарко!

— Присягай богу! А вона, чуєте, не хоче. за нього...

— Слухайте, бояри, як князь бреше. А ти ж звідки знаєш? Може, той панич до тебе грав очима, от-от не видко, як старостів пришле.

— Падку мій, смутку мій! А я б що з таким чоловіком подіяла, що робити не годе?

— Оце сказала! Адже Одарка швидко свого матиме — такого, що як говорить, то й носом грає, не тільки очима.

— Атож! Е, не журіться, дівчата, кожна з вас діждеться! Буде пробийголова, а мастиголови не буде, ні!

— Ха-ха-ха! Ну й вигадала, турок ти немирований!.. Серед реготу та жартів проминула весела громадка дівчат альтанку, де сиділа Ярина, сполохана голосами, з думками, що полинули вже в інший бік.

Її сватають. Так. Перед нею відкривається особисте щастя, родинні втіхи, достаток, життя безжурне. Правда, вона не закохана, але їй подобається чорнявий сусід, вона нічого б не мала проти його замірів, якби не почуття інших обов'язків, не інший шлях, що стелеться перед нею. Але вона стоїть над тим шляхом, і мучиться сумнівами, й шукає виходу... Вихід єсть... Одно слово — і доля її з'єднається навіки з долею другої істоти, що кохає Ярину без пам'яті... Вийти заміж? Хто се сказав?

Ні, прич усякі спокуси, усякі викрути — вона йде за своєю ідеєю!..

У ту ж саму хвилину в дверях альтанки мигнула тінь, і чорнявий хлопець, здіймаючи бриля, питав приємним баритоном:

— Чи вільно сполохати задуму вашу, пані?

Ярина жахається, блідне, щоб зараз заллятися кармазином.

То він приходить по останнє слово.

Вона не встигла опам'ятатись, як він трима вже її за руку й тихо промовляє тремтячим голосом:

— Пані! Я не маю ще права виявити вам, як я мучився, чекаючи на слово, що виробить серце ваше в одповідь на мої почуття й заміри. Я ще й досі в непевності тремчу за долю свою... і ще раз важуся благати вас, панно Ярино, — не віднімайте від мене руки вашої, хай вона буде завдатком нашого будучого щастя...

Ярина сидить бліда, непорушна, з слідами переляку та боротьби на обличчі, але не відіймає руки від щасливого хлопця.

Хо не має тут більш роботи. Похитуючи сивою головою та покректуючи, чвалає старий далі, шукаючи, де б спочити натовленою душею, натрудженим тілом.

IV

Марко Іванович Літко встав, мабуть, з ліжка лівою ногою, бо так йому сьогодні не по собі щось, усе його дратує, усе турбує. Уночі, правда, змучив його поганий сон. Ото снилось йому, що в його був трус, що при трусі тому знайдено кілька примірників тоненького збірника творів українського поета-самовродка Рябоклячки, збірника, пущеного пота bene цензурою, але виданого його коштом — і то в великій таємниці, треба додати. Непрохані гості грізно випитували Макара Івановича, звідки взяв він такі страшні брошури та яку ціль має тримати їх, а Макар Іванович, наляканий, зрошений циганським потом, брехав, що купив їх тільки задля їх дешевини, маючи потребу в папері для обгортання снідання своїм дітям-школярам, що він не знає, про що пишеться в книжках тих, бо не вмів навіть читати повкраїнському, та що взагалі нічого спільного з так званими «малоросами» не має й не хоче мати... Йому, однак, не понято віри, потягнуто його з дому, страхано в'язницею, карами, засланням... Макар Іванович виправлявся, прохав, мало не плакав, врешті, почав

пручатися... і прокинувся. Прокинувся і сплюнув. А де ж! Приснитися ж таке, змордує, нагодує дрижаками... Тут і так тремтиш весь день, спокою не знаєш, а тут ще сні морочать... Тьфу!.. А все через вечорок той вчорашній у «молодих» українців... От як не хотілось йому йти туди, а треба було... Прохано старших; якось ніяково не піти. Ну ж і наслухався він там! Се... се просто божевільні люди, ті «молоді». Се — кандидати на, шибеницю на кращий кінець! Давай їм зараз усе: і свідому вкраїнську інтелігенцію, і народну освіту з добробутом, і рідну культуру, і героїв, і патріотів, і грушки на вербі, і зірку з неба!.. Ні, він не міг далі слухати, не міг пробувати далі в товаристві шалених, що самохіть ідуть під ніж... Він просто втік із вечорниць, затуливши вуха, озираючись, чи хто не помітив його навіть близько хати, де було зібрання.

Адже й він українець, і він патріот... Се доведено не раз і не двічі. Хто, як не він, ще за часів студентства вісім місяців висидів у в'язниці?.. Правда, не в українстві шукати всіх причин того в'язнення, але якось приємно тепер, коли вже лихо давно минуло, залічити тих вісім місяців на карб патріотичного страждання.

Далі — хто, як не він, підтримує молоді таланти, так потрібні... Малоросії? Адже він не пожалував ста карбованців на видання творів самовродка Рябоклячки, а що творів тих ніхто не купував — на власні гроші набув сотню примірників, щоб послати на село, до своїх, і таким робом довести, що, вірний демократичній засаді, не розриває зв'язків із народом, пам'ятає про його духові потреби... Адже всі знають, що вже десять літ збирається він написати наукову розвідку на вкраїнській мові, хоч та мова страх яка бідна, яка не здатна до наукових праць... Він згоджується, що не знає мови, так якось не було часу вивчитись... і через те мусить балакати по-московському, здобуваючись інколи на макаронічні фрази. Але те ж відомо всім, що він усе збирається простудіювати трохи вкраїнську мову... А на роковинах, на вечорницях, — хто так патріотично (без жартів!) п'є горілку, так щиро заведе пісні, вдарить тропака?..

А скільки страху набратися, скільки натремтітися, скільки обережності треба, щоб не зрадитися перед ворогами! І се ще не патріотизм? Мало на сьому ще? А вони патріотів шукають!..

Макар Іванович здвиг плечима й почав ходити по покою взад та вперед. Очевидячки, думки сі не заспокоїли його. Щось ще турбувало його, залазило до серця, зазірало під шкуру комашнею. Макар Іванович був неспокійний. Ану ж, борони боже, хто спостеріг, як він увіходив або виходив із зібрання «молодих»? А що тоді буде? Погана справа. Лихий поніс його туди, до тих божевільців. Чи не краще то було піти на «вінт» до сусіда? Ат!!! А тут ще сон такий, наче віщує щось. Погано. Е, що там врешті сон! Дурниця. Воно якось не пристало навіть людині з вищою освітою, з поважним становищем значного урядовця вірити в сні, як вірить у них темна, неосвічена баба на селі... А проте на серці наче миші шкрябають.

Макар Іванович зупинився перед дзеркалом, звідки визирнуло до його чепурне, але пом'яте вже обличчя з шпакуватою бородою, з довгим українським носом, хитрими сивими очима та виплеканим волоссям, що, мов кримським смушком, вкривало йому голову. Кокетним, навиклим рухом поправив він бороду й волосся, осміхаючись до думки, що не понизився ще курс його в жінок. Але й се не допомгло. Сон та вчорашній вечір не йшли йому з голови, дратували нерви. Він усе сподівався чогось лихого.

Ураз — дзвінок.

Макар Іванович так і жахнувся, так і затремтів увесь. Неспокійним поглядом окинувши покій, немов бажаючи запевнитись, чи там нема чого небезпечного, він сам побіг відчиняти двері.

— 0-ох! — з пільгою зітхнув Макар Іванович, вертаючись до покою з пачкою кореспонденцій. — Листоноша!

Нервовим рухом одкинув він набік «Світ», «Киевскую старину», «Зорю» й узявся за листи.

Відкритка? Від кого б се? А-а, від брата-бурсака.

Прчитавши заледве кілька слів, Макар Іванович почервонів, підплигнув на місці і в

найвищому обуренні кинув відкритку на стіл.

— Се... се... се... чорт зна що таке!.. — скрикнув він. — Се просто нікчемність... Писати до мене по-вкраїнському на відкритці... компрометувати мене! Відкритку кожне може перечитати, кожне може побачити... Я не дозволю так компрометувати себе... Я ж йому прочитаю «патер-ностер»!

Макар Іванович бігав по хаті в сильному роз'ятренні, наче з відкритки тої знявся рій віс та покусав його. Врешті, трохи заспокоївшись, він узяв картку в руки, щоб дочитати.

— Ну, що ж там особливого? «Я здоров, коханий брате... Як твоє здоров'я?.. На святки, може, приїду...» От і все... Ну, взяв би і написав би «по-російському»... А то... — Макар Іванович здвиг плечима і сердито по дер відкритку на дрібненькі шматочки.

Другий лист, вже у коверті, викликав тільки усмішку на уста Макара Івановича. Одна вельми поважана особа, звертаючись до його патріотизму, прохала порятувати молодого вкраїнського письменника, якому тепер дуже скрутно; особа та зіставалась в надії, що Макар Іванович дасть протеже її місце в своїй канцелярії, бо ще недавно натякав, ще потребує помічника. Макар Іванович осміхнувся. Нема дурнів! На сей гачок його не зловиш! Він буде приймати в канцелярію «молодих»? Навіщо? Щоб скомпрометуватися, щоб мати неспокій, а то — хто зна — може, й великий клопіт? Хіба він не знає тих шибайголів, купаних в окропі!

— Ні, красненько дякую, — розводить він руками з уклоном, наче перед ним сидить та особа, що писала лист. — Звертаєтесь до патріотизму? Згода. Даю п'ять... ну, десять карбованців до складки на допомогу голодному, але встромити палець межі двері... уклінно дякую... Може, хто другий зохотиться...

Осміхаючись, Макар Іванович зараз же написав солодку відповідь, виставляючи прикрість, яку зробила йому неможливість дати місце певній особі через брак вакансії, й запевняючи zarazом, що почувається до обов'язку зробити все можливе для вкраїнського письменника.

Задоволений зі свого дипломатичного маневру, Макар Іванович заклеював лист, коли з другої хати, як бомба, влетів його чотирилітній синок.

— Папа! папа! — загаласував він, — Мама сказала, чтобы ты послал по водку!..

— За водкой... за водкой, а не по водку!.. Сколько уж раз я замечал тебе, мужичонок ты этакой?!

І роздратований український патріот, забуваючи на хвилинку про свій патріотизм, вибіг до другого покою, гукаючи на жінку:

— Маша! Прошу тебе звернути увагу вчительки нашої на те, як балакають наші діти! Адже вони страшенно калічать «російську» мову! Се бог зна що таке... се ні на що не схоже!..

Макар Іванович хвилюється, бігає по хаті.

Все наче змовилось сьогодні, щоб дратувати його:

і листи, і діти, і згадки вчорашніх вечорниць... Ай, ті вечорниці!.. недурно кажуть, що як має скластися лихо, то бог і розум відбере. Треба ж було зробити таку капітальну дурницю — піти на вечорниці... Бути не може, щоб не пронюхано, хто там був, про що балакано... і тоді... прощай, Макаре Івановичу!.. Попрощайся з посадою, з родиною і в двадцять чотири години... Ото вклепався, ото вскочив!..

Буйна фантазія тручає бідного Макара Івановича по похилості в якусь чорну безодню, звідки нема стежки наверх. Страх обгортає його такий, якого він не пригадує в дитинстві навіть. Напевне, сором перемиг би той страх, коли б наш патріот міг збоку глянути на свою громадську відвагу, чи то пак на брак її. Але де там йому до сорому, коли шкура в небезпечності! Шку-ра, розумієте ви? Шку-ра!!

Макар Іванович так завзято бігає по хаті і так кривиться, аж дід Хо, що вже давненько крізь вікно прицивляється до сієї сцени, не може вдержатися від сміху. Старий знає, що небезпечність не скаламутить лояльного життя добродія Літка, й весело хихикає:

— Хе-хе! От ще перелякана людина! Хе-хе! Мені б нічого й стояти тут, так утішно дивитись, коли доросла людина, громадянин, мов заєць той, полохається абичого. Почекаю

ще часинку, забавлюся, бо нічого нема втішнішого, як такий страхополох — «філ».

О, знов дзвінок!..

Макар Іванович аж кинувся, так той дзвінок прикро вдарив його по напружених нервах. Яке там лихо дзвонить та й дзвонить? Марійко, Варко! Не чуєте, що там хтось дзвонить? Швидше відчинити!.. Макар Іванович, бажаючи дізнатись, хто прийшов, крізь відхилені двері зазирнув у передпокій... зазирнув і охолов.

Ой леле! Офіцер... з білими шліфами!.. Макарові Івановичу аж в очах потемніло, аж у п'ятах похололо... От і справдилося його передчуття. От і нещастя!.. Блідий, переляканий Макар Іванович підбіг до столу, скинув на його очима, вхопив бідну, невинну «Зорю» і, неважаючи на протестуюче «Д. Ц.», укинув її під стіл, у кошик. Запевнившись, що в хаті нема більш нічого «небезпечного», він скупчив усю силу волі, щоб дати обличчю своєму спокійний вираз.

І саме був час. У хату вступив гість... військовий лікар, знайомий Макара Івановича.

Х-у-у! Як же він налякав його!

Макар Іванович ледве перевів дух. Тремтячий, блідий, він привітався до доктора, попрохав його сісти.

«І чого він ходить до мене, отой ворохобник? — промайнула думка в голові Макара Івановича. — Адже я вже раз «не пізнав» його на вулиці».

— Почну, коли дозволите, просто з діла, яке привело мене до вас, — почав гість, сідаючи на дзиглику проти господаря. — Учора ви так хутко покинули наш гурт, що...

— Голова в мене розболілась так, що, повірите, ледве до ліжка доплентався, — скривився Макар Іванович.

— Отож і ми так доміркувалися, що ви, либонь, занедужали... Як вам відомо, — вів далі доктор, — позавтра в місті Луцькому має відбутися гучний похорон нашого славного письменника, що сими днями помер. Шануючи заслуги його на полі українського письменства, а також виходячи з засади, що нам потрібні тепер, між іншим, і маніфестації, які б свідчили про існування наше, перед ширшою публічністю показували, що ми живемо, ухвалила громада наша прийняти уділ в тому похороні депутацією й вінком на могилу покійного. Вінок уже замовлено, і гроші на нього помалу збираються, але...

«Чого се він хоче від мене? Чи не грошей часом?» — міркував собі Макар Іванович і перехопив, виймаючи калитку:

— Прошу не забувати, що й з мене належиться частка на вінок...

— Спасибі,— обізвався доктор, ховаючи жовтий па-

пірець. — Властиво, тут річ не в грошах, а в депутації,— казав він далі.— Ми ухвалили вибрати трьох-двох молодших і одного старшого. Громада наша, чолом даючи перед вашим патріотизмом і заслугами, припоручила мені прохати вас поїхати депутатом на похорон і завезти вінок, що я й чиню тепер з приємністю.

Макар Іванович зразу налякався.

Може, се небезпечно? Але такі почесні запросини приємно полоскотали його пиху. Так! Не помилилася громада, називаючи його патріотом... Він так любить Україну й той добрий український люд! Бідна, бідна Вкраїна, чого б він не зробив для неї!..

Макар Іванович цілком розкис. Він дякував за честь, запевняв у своєму патріотизмі, розводився над браком інтелігенції української й, урешті, обіцяв, умовившись щодо своєї ролі з громадянами, виїхати завтра в місто Луцьке ранішнім потягом.

— А хто їде з молодих? — зупинив він виходячого доктора.

— Семен Пилипчук з Андрієм Гавриленком.

«Погана компанія», — подумав Макар Іванович, кривлячися.

Доктор попрощався й вийшов, обіцявши за дві години прислати вінок, а Макар Іванович лишився у хаті.

Ба не сам, бо й Хо втисся за доктором і причаївся в куточку, звідки вигідніше стежити за кожним рухом тіла й духу Макара Івановича.

Макар Іванович пройшовся по хаті, затираючи руки. Він радий. Він завжди був певним,

що заслуги його, яко патріота, не загинуть марно. Золото — скрізь золото. Він навіть не дивується, що з-поміж чималого гурту громадян вибрано його депутатом на похорон. На честь таку він має право... Тільки... навіщо ті двоє молодших? Вони якісь... непевні... Адже можна б було запрохати когось із старших — правда, не таких славних патріотів, як Макар Іванович, бо не всі ж зазнали в'язниці, видавали твори Рябоклячки, збиралися писати наукову розвідку, — але все ж людей певних, поважних, з становищем... А то... Семен Пилипчук... Андрій Гавриленко... Чекайте! Який се Андрій Гавриленко? Чи не той часом, що недавно був під доглядом? Як же се він, Макар Іванович, урядовець, людина офіційно лояльна, прилюдно виступить з ним у такій справі, що вже сама з себе трохи... як би се сказати?... ну, трохи небезпечна!

Ні, се бог зна що таке! Се... се... просто неможливе! Тепер такий час, такі умови, що як плюнути — підпасти під категорію українофілів, сепаратистів, політичне небезпечних et cetera. А нащо се? Та й. між нами кажучи, до чого нам тепер ті маніфестації, до чого такий бучний похорон, з вінками, з промовами, з комедіями? Умерла людина — поховати її тихенько, зійтись потому в гурточок, згадати небіжчика, пом'янути сльозою («п'яною» — шепнув внутрішній голос Макарові Івановичу, але він не звернув на се уваги), посумувати, що бідній Україні нашій щербата доля забирає кращих синів, — і розійтись тихенько по хатах, не тремтячи за власну шкуру...

Макар Іванович задумався. Непотрібно, цілком непотрібно, поквапився він з обіцянкою їхати на той похорон. Що то в нього — дві голови на плечах, щоб отак ризикувати, або слава захистить його від «всевицячого ока»? Краще б було відмовитись, краще б не їхати. І як можна бути таким необережним?! Цілий вік мати на меті обережність і так вклепатися! Ат!

— Що мені чинити, що робити? Адже я згодився, обіцяв! — бігає по хаті збурений Макар Іванович. — Тепер якось ніяково назад лізти... А їхати не можу... І не поїду, нізащо не поїду... Але що мені зробити, як викрутитися?... Боже!

Макар Іванович бігає по хаті, як навіжений, а Хо не може далі витримати в своєму кутку. Його розбира такий сміх, що аж кольки під грудьми спирають.

— Ха-ха-ха! — регочеться старий, узявшись у боки. — Ха-ха-ха! Чи бачив хто кумеднішу фігуру? Оце «філ» так «філ», чистої, мовляв, води!... Ха-ха-ха!..

Біла борода Хо труситься від реготу, аж холодний вітер іде від неї, а наш патріот тіпається, мов у пропасниці, уявляючи буйною фантазією всі наслідки своєї необачної обіцянки. Тут і компрометація, і втрата посади, і допитії, і таке страхіття, що й малим дітям не сниться.

— Не поїду! — рішає він врешті.— Не поїду!

— Барині — усакає служебка. — Там принесено з крамниці такий вінок з срібла, що аж сяє на сонці...

— Дурна! — гримає на неї роздратований Макар Іванович і сідає за стіл.

— Що його зробить? — міркує він. — Напишу хіба, що несподівано заслаб і через те не можу їхати... Доведеться день зо два не виходити на вулицю, посидіти в хаті, та що ж робити! Усе ж краще, ніж компрометація...

І Макар Іванович гладенькими фразами (звичайно, московськими) виливає на папері жаль, що несподівана слабість змушує його зректись великого обов'язку, ба й честі в ролі депутата виявити свій невтішний смуток над свіжою могилою українського письменника, і через те відсилає вінок у надії, що він дістанеться не в гірші руки...

Одно можна додати: Макар Іванович не збрехав:

він справді заслаб... від страху.

V

Хо вступає в здоровезну кам'яницю, лізе, покректуючи, по ступанці високо, аж «під небо», і втискається в маленьку кімнату, в найтемніший закуток. В кімнаті — як в улику: гучний гомін молодих голосів бринить усіма тонами радості й смутку. То за столом, при

світлі лампи, зібралася в гурточок молодіж, щоб, нім розійтись різними шляхами, востаннє, може, поділитися вражіннями пережитого та надіями на будучину.

Бачить Хо перед собою людей, повних сили, енергії, віри, злучених з собою теплими, сливе братерськими відносинами. І не дивно: всі вони грілися біля одного вогнища, кожен брав звідти світло й тепло. Вогнище те — любов до своєї країни, до свого народу; світло — то ідея, що дала зміст життю, то свідомість своїх обов'язків, тепло — віра в перевагу добра над злом, правди над кривдою, світла над темрявою...

— Братики мої! — здійсмає річ один. — Розходимось ми різними шляхами, розлучаємось, навіки злучені одною ідеєю... ідеєю наційно-культурного відродження нашої країни... Перед нами життя, перед нами робота... Розійдімось ми проміннями сонця, понесімо світло у темні закутки... Розпливімось глибокими річками, зросімо рідну землю, і, «як дівочі вінки, зазеленіють наші ниви»... Не лякаймося великості праці, не жахаймось важкої дороги! В ідеї нашій, в нашій праці, в нашій сміливості — сила наша. П'ю за сміливість!

— За сміливість! — лунають голоси, вторуючи брязкоту чарок.

— Хе-хе-хе! за сміливість!.. — глузливо шепотить Хо. — Розійдемося проміннями... розіллємось річками... Хе-хе-хе! Ой, як устануть тумани, як закутають проміння те, як потиснуть морози та скують річки — побачимо, куди дінеться ваша сміливість! Хе-хе!.. А про діда Хо й забули? Не пам'ятаєте, яку чудодійну силу має його борода? Ге? А сього не хочете?.. — І Хо трясє бородою, сповняючи хату холодним вітром.

Але молодіж із усмішкою слуха старого. Лякай, діду!

— Нам скажуть, що думки наші не нові, — обзивається другий. — І раніш не одно чисте серце зогрівалося такими ж ідеями... Та тим-то й ба, що тоді тільки ідея набирає вартості, коли поростає тілом, переводиться в життя. Перевагу нашу я добачаю найголовніше в тому, що ми поставили собі завданням перевести наші ідеї в життя і певні, що зробимо все, що в нашій силі й змозі... Будьмо передусім скрізь українцями — чи то в своїй хаті, чи в чужій, чи то в своєму краї, чи на чужині. Хай мова наша не буде мовою, якою звертаються лиш до челяді... Хай вона бринить і розгортається в нашій родині, у наших зносинах товариських, громадських, у літературі — скрізь, де нам не заціплено... Не попускаймо собі навіть у дрібничках. Несімо прапор справи нашої в дужих руках а будьмо консеквентними, не відділяймо слова від діла... Не жахаймось, що діло те таке велике, таке важке... Робім, що можемо: на яку б дорогу не ступили ми — йдім сміливо, пам'ятаючи, що всі дороги провадять до Рима... А поки що нам треба праці, праці й праці... Я, як ви знаєте вже, маючи шматочок власного ґрунту, іду на село господарювати... Придивляючись ближче до життя села, я пересвідчився, що навіть одна інтелігентна людина може багато там зробити, скоро потрапить забезпечити собі поважання та вплив. Аби охота, а знайдеться змога приложити руки й до освіти, і до поліпшення економічного та морального стану нашого ладу.

— А сила ворожа? А кроти, що стануть підривати твій будинок? А шинкар? А жмикруги всякі? — аж підскакує на місці Хо, трясучи бородою. — Чи ж ти гадаєш, що то жарти?

— Знаю, — веде далі будучий хлібороб, наче відповідає на запитання Хо, — що доведеться мені рахуватися з чималими труднощами, стріти багато перешкод, але теж багато й віри в мене у свою ідею, багато сили молоді, багато енергії вкладу я в свою працю! П'ю за працю на пожиток країні нашій, панове!

Випито за працю.

— Приймаючи сей тост, — обзивається третій, — додам кілька слів. Пригадайте собі, панове, байку про селянина, що, вмираючи, на пучку прутиків показав синам, яку силу має єдність. Отож єдності, яка б робила нас із кволих навіть одиниць незламаною силою, потребуємо й ми... Важка праця, перешкоди, що неминуче стануть нам на дорозі, усякі лихі пригоди здолають зламати хоч які сили, хоч яку енергію, і горе людині, що в таких обставинах почується самотньою, відірваним листком... Отож треба нам цементу, щоб нарівні з ідеєю зв'язував нас до купи, а таким цементом уважаю я щирі, чисто братерські

відносини між нами, обопільну поміч, пораду... Опріч двох тостів — за сміливість і за працю — п'ю ще й третій: за єдність!

— За єдність! — торкнулись усі чарками. В маленькій кімнатці чимдалі стає гучніше. В атмосфері, повній палких речей, сміливих поривань, надій, енергії, повній безкрайої віри в ідею та власні сили, загітій юнацьким запалом, гарно почувається молодіж. Байдуже їй, що Хо з усієї сили намагається налякати її: то бородою має, з вітром холодним дрижаки посилаючи, то відхиляє заслону, показуючи спокуси й небезпечності, що мріють на життєвому шляху... Байдуже!.. Палка молодіж у живі очі сміється старому, кепкує з його заходів, зве його порохном.

Хо має причину радити, бо хто ж то, як не він, нарікав на полохливість, що трима його на світі, не дає спокійно зложити кісток у домовину? Але Хо не сьогоднішній, він старий як світ, його не зведеш. Ох, багато бачив він на віку своєму! Бачив він і таких, що, повні молодечої відваги, викликали на герць потуги зла, а як прийшло що до чого — перші ж п'ятами накивали. Ставиться, як лев, а гине, як муха. Бачив Хо таких, ох, бачив, і тепер... не вірить. Просто не вірить, щоб ся палка молодіж, скоро зіткнеться зі справжнім життям, витривала боротьбу з його чудодійною силою, не підхилилася їй. Адже й такі Макари Івановичі мали свої хвилини зваги, а тепер що з ними сталося? Пожалься, боже!..

— Слова, фрази!.. — шепотить Хо. — Се абихто зможе! А от ділом довести відвагу — й то не нерозсудливу відвагу, а таку, щоб давала змогу повсякчасної праці — се я розумію! Не можу, правда, наперед сказати, що ви нездатні на се, але не повірю, поки життя ваше не покаже вашої правди... А тоді... О, тоді страхові Хо легше стане, бо ближче буде до могили...

Хо слухає, як молодий лікар розгортає плани своєї лікарської та просвітньої діяльності на селі, де має замір оселитись. Він веде боротьбу з темнотою, з забобонами, з ворогуванням селянина до інтелігента, організує дешеву медичну поміч... Чує Хо, як сільський учитель обіцяє хитромудре керувати поміж підводними каміннями сучасних порядків, а таки доплести, куди треба, таки досягти своєї мети... А ось починаючий письменник нахваляється щиро взятись за працю, за поважні студії, простати свої ідеї та працювати не то в свято, але й у будень... І Хо не може його ніяк злякати ані цензурними умовами, ані фатумом українського письменника писати *graiis* або за «біг дасть»...

Довго ще, мов улик той, гуде маленька кімната «під небом», довго ще чекає Хо, аж поки братерський поцілунок на прощання не закінчить свого пам'ятного вечора.

— Не полегшало мені з того, що глянули мені сьогодні в вічі, не полегшало... — шепотить Хо, плентаючись за останнім з гостей. — І не полегша, аж пересвідчуся, що не порожні згуки лунали там, у кімнатці, що час і життя не зламають відваги вашої... Почекаю ще... почекаю... і

* * *

Минає кілька літ.

Змордований вічною блуканиною, знуджений полохливістю всього живучого та невдячною ролею страху, шкандибає по курній дорозі Хо, підпираючись довгим костуром.

— Скучно на світі, нудно на світі... скрізь повно страхополохів... — мимрить старий у роздратуванні. — А ти волочись по світах, не бачачи кінця-краю своїй мандрівці... Ох, важко, важко, спочити б уже... — зітхає він до спокою.

— А що се манячить уліворуч? — зацікавився Хо, з-під руки вдивляючись у далечінь, що червоніла вся в проміннях захід ячого сонця. — Село? Не підутуди; остобісіли мені оселі людські... Е, ні, стривайте, зайду, бо тут живе хлібороб-інтелігент, що то нахвалявся запровадити на селі нові порядки... Побачимо...

Сонце вже сідало, коли Хо входив у село. Насам-і перед, як пристало порядному подорожньому, подався він до корчми. Але що за диво? Корчму хтось обгородив, прибив нову табличку над дверима та повиганяв звідти, мабуть, усіх п'яниць, бо якось там так дивно

тихо, мов у церкві... Хо наблизився, глянув на табличку й прочитав: «Школа». Е-ге-ге! Ось воно що! Недавно була корчма, а тепер школа. Де ж корчма? Хо обійшов село, але корчми не було. Чудасія, та й годі! А що то робить пан дідич, цікаво глянути? — подається Хо до чепурного двора, що дивиться на нього осяяними вікнами. Старий присувається до вікна, зазира всередину й бачить: у хаті, за столом, сидять гості — учитель та селяни. Усі вони вкупі з господарем щось пишуть, рахують, міркують. У кутку двоє дітей граються, декламуючи байку Глібова «Вовк та ягня».

— Що вони там рахують? — шепотить Хо, прислухаючись: — Еге! ось що: касу ошадну заложили. Бач їх! А се знов що? Гомонять про якусь землю, що громада має купити в сусіднього дідича. Еге, він таки оре переліг свій, той хлібороб! Що ж далі, що ще нового?.. Хо, однак, мусить відірвати увагу від товариства, бо в хату вступає жінка господаря, звертаючись до дітей чистою, неламаною мовою:

— А йдіть, діточки, гратися в другу хату, бо ви тут заважаєте...

За якусь часинку господиня знов увиходить, прохаючи всіх на вечерю. Здивований Хо бачить, як усі посполу сідають за стіл, і каже до себе: «А диви! Тут наче нема пана й мужика, а самі люди...»

По вечері гості примощуються, де кому вигідніше, а господар виймає книжку, і починається лектура...

Тут уже Хо не витримує. Його охоплює непереможне бажання викликати відважного господаря на останню боротьбу з собою. Хо збирає всю свою потугу: проймаючим холодом віє борода його, чудодійна сила, мов хмари ті, насуває найстрашніші картини перед очі лектора, а лектор наче не помічає сього. Але врешті, почувши присутність страху, він відривається від книжки, обертається до Хо і дивиться йому в вічі довгим, зважливим поглядом...

І враз Хо помічає, що від погляду того діються з ним незвичайні речі: з бороди вже не віє проймаючий холод, вона тратить свою чудодійну силу, тіло його меншає, легшає, немов частина його парою взялась або порохом розсипалась; Хо чує, що на душі в нього стає легше, відрадніше, що більш таких сміливих поглядів— і скінчиться його довічна мандрівка, і складе він на спочинок свої старі, натруджені кістки...

Хо йде далі, не чуючи втоми, не вважаючи на глуху ніч. Ось і небо всіхнулось перед світанням, ось і сонечко землі вродливій на добридень дало, а Хо чимчикує, поспішаючи до села, де молодий лікар, вірний своїй ідеї, мав розгорнути свою лікарську та просвітню практику. Врешті — село. Хо підійшов до села, і перша хата, яка кинулась йому у вічі, була шпиталь, місце страждання і zarazом боротьби з тим стражданням. Хо став на порозі, зазирнув усередину? Що там? Чи нема лікаря? Ні, єсть: він на своєму місці, біля хорих. Тільки він не помічає Хо, що всіма силами намагається звернути на себе його увагу; лікареві просто ніколи. Тут нового хворого привезено, там операція, а то треба й ліки самому налагодити. Сила роботи! Довго чигає Хо на хвилину, коли лікар буде вільнішим. Аж ось і дочекався. Лікар іде додому, обідає, а по обіді замикається в своїй хатині, щоб ніхто не заважав йому писати популярний виклад з гігієни для селян, звичайно, мовою українською... Осю-то хвилину й уважає Хо за слушну для свого досвіду. Він діймає трудівника холодом, він малює перед ним картину недостатків, убожества, бо що дасть сільська практика? Він показує йому всі засоби темної сили, що воює зі світлом та чесною працею. Дарма! Не жахається лікар, а зводить на Хо очі й пронизує його ясным, сміливим поглядом чесною людини...

І знову чує Хо, що сила його слабшає, що сам він меншає, і з вдячним серцем, повним поважання, низько вклоняється лікареві, шепочучи своє:

— Спасибі...

А вчитель?

І мчить Хо до другого села, і мусить уклонитись учителеві; бо він сміливо пливе поміж камінням до мети, ні на хвилину не забуваючи своїх обіцянок, своїх обов'язків.

— Еге-ге! поталанило мені,— радіє старий. — На добру стежку вступив я, піду й далі по їй...

І ось перед ним маленька хата, а в хаті тій, зігнувшись над столом, худий, блідий, змарнілий, працює український письменник, і лиш велика душа дивиться з його великих очей. Ледве-ледве пізнає Хо в ньому юнака з повним рум'яним обличчям, що рвався до слива пам'ятного вечора. І не дивниця: життя йшло, а було в житті тому і кайданів, і голоду, і холоду, і всього, що мусить зазнати співак невольного народу.

— Три чисниці до смерті,— рішає Хо, дивлячись на його. — Покинь, бо вмреш! — лякає він господаря світлички. — Бачиш, який холод іде з моєї бороди, а бувають краї, де ще холодніше...

— Покинути? — обзивається тихий голос з-над столу. — Ні, не покину. Вмерти я можу, але що зроблю, те буде зроблено. Холодом же не лякай мене, бо, поки жевріє вогонь, що маю в серці, мені буде тепло й добре...

І Хо стривається очима з худою, мізерною людиною і не витримує того погляду, повного віри, повного кохання до своєї країни...

І ще раз склоняється Хо перед силою, вищою й сильнішою від сили страху.

Вільніше зітхнув старий страх, і радісно й легко зробилося в нього на серці. Йому забажалося самотини, бо полохливі люди, що стривались по дорозі, стались йому гидкими. Чимдуж покинув Хо людські оселі й подався ген-ген полями аж до лісу. Тут, на знайомій іалеві, сів він, загорнувся сивою, мов туман той, бородою та й замислився.

Сидить Хо і не помічає, що все живе в лісі під впливом страху затаїло дух, перестало жити, що навкруги його запанувала мертва, прикра тиша. Пташки ушухли, звірина причаїлась, малі комашки завмерли в травичці. Ростини боялись навіть тягти сік із землі, пити холодну росу, виправити зібгані листочки, розгорнути звинені квітки. Пустотливий промінь сонця зупинивсь у зеленій гущині, та лиш здалеку придивлявся до сивої, мов туман той, бороди Хо, боячись наблизитись до неї. Тихо було, мертво. Але Хо не помічав сього: він сидів, замислившись, з радісною усмішкою на устах, з надією в серці. Надія та сягала аж у ті часи, коли сміливість візьме верх над страхом і Хо зложить на спочинок свої старі, наболілі кістки...

Січень 1894

Коні не винні

Оповідання

— Савка! Де мій одеколон?

Аркадій Петрович Малина вихилився у вікно і сердито кричав у спину своєму лакею, що помагав випрягати з фаетона спітнілі коні.

Стояв упрілий, в одній сорочці, розщібнутій на грудях, і нетерпляче стежив, як біг Савка через подвір'я в своїй синій з галунами лівреї.

Одеколон був тут, на туалетнім столі, але Аркадій Петрович його не помітив.

— Вічно кудись засунеш!..

Він кисло буркнув, прийняв з рук Савки пляшку, скинув сорочку і почав обтирати одеколоном біле, жовтаве од старості тіло.

— Ху-у!.. Як приємно се освіжав! — Потер долонею груди, де густо сріблились тонкі волосинки, освіжив під пахвами і облив холодком лисину й руки, тонкі, старече мляві, з сухими пальцями на кінці. Потому вийняв з шафи свіжу сорочку.

Властиво, він був у чудеснім настрої, як завжди по розмові з мужиками свого села. Йому було приємно, що він, старий генерал, якого сусіди вважали «червоним» і небезпечним, завжди лишався вірним собі. Як завжди, він і тепер, у ці тривожні часи,

обстоював погляд, що земля має належать до тих, хто її обробляє. «Пора нам розстатися вже з пануванням», — подумав Аркадій Петрович, защібаючи лівий манжет, і, прийнявшись за правий, згадав одразу, як гула радісно сходка, коли він поясняв їй права народу на землю.

Се завжди його хвилювало, і по розмові почував він бадьорість і апетит.

Заправляв саме сорочку в штани, коли рипнули двері і на нього кинулась Мишка — любий песик, расовий фокстер'єрі

— Де ти, шельмо, була? — нагнувся до неї Аркадій Петрович. — Кажи, де ти, шельмо, була? — Він любовно лоскотав їй шию і вуха, а вона морщила носик, крутила обрубок хвоста і намагалась лизнути його лице. — Де ти віялась, негодяща?

У вікна било полудневе проміння, і видко було, як цілим морем плили кудись ще зелені ниви, дев'ястсот десятин панського поля, що спускалося часом у валку, а потім здіймалося знову, як хвиля.

Аркадій Петрович поклав гребенем борозни на рідкому волоссі, розчесав вуси, на кінчиках жовті, і довго любувався сухим високим чолом та благородним панським обличчям, що одбивалось в синявих водах туалетного дзеркала.

Сірі очі, трохи холодні і вже пригаслі, плавали на білках серед червоних жилок, і се його турбувало: «Треба знову класти примочку!» Збоку на носі він вгледів прищик, дістав з несесера кольдкрему, помазав й припудрив.

— Їсти!

Йому хотілося їсти, як молодому двадцятилітньому хлопцю, і се його радісно хвилювало. Як все заворушиться у домі, коли почують, що він голоден! Як заахав жінка, його стара дбайлива Соня, заметушиться Савка, і всі будуть дивитись йому у рот. Він так рідко апетит має...

Але Савка не йшов з докладом.

Аркадій Петрович одсунув шухляду комоди і вийняв звідти акуратно зложену блузу, вовняну, сіру, а Іа Толстой.

Приємно тремтячи освіженим тілом, просуваючи руки в рукави, він почував себе демократом, другом народу, який не має чого боятись. За той час, як він покинув своє міністерство та осівсь на селі, мужики його полюбили. Аякже! Він хрестив і вінчав, дарував спаш, уділяв ради, його кликали «татком» Він з приємністю думав про се і разом думав, що на обід будуть сьогодні молоді печериці, які Палажка несла уранці в приполі з городу.

І саме тоді Савка виставив в двері дві білих у рукавичках руки і ознайомив покірно, що подали обідать.

Аркадій Петрович, широкий у своїй блузі, як дзвін, вступив у столову.

Зараз загриміли кріселка, і схилились над ним, цілючи руки, — з одного боку Антоша, його лисіючий син, а з другого — дочка, білява Ліда, двадцятип'ятилітня вдовиця. Вони ще не бачились нині: Антоша недавно приїхав з фільварку, а Ліда до полудня спала.

Софія Петрівна — Соня, — в свіжій літній капоті, уже тримала в руці срібний ополоник. Перед нею парував борщ. Стіл був накритий на дев'ять персон.

Аркадій Петрович опустився в широке крісло на чолі столу і похляпав рукою по сусіднім кріселці:

— Мишка! Сюди!..

Фокстер'єр подивився на нього каправим оком, скочив на крісло і сів на свій обрубаний хвостик.

— Де ж Жан? Покличте Жана... — звернувся до всіх і ні до кого зокрема Аркадій Петрович.

Але якраз одхилилися двері, і сліпий Жан, брат жінчин, адмірал у відставці, ввійшов під руку з своїм «міноносцем», як він кликав лакея.

Високий, міцний, неначе грот-мачта, погано поголений, Жан щупав грубою палкою поміст і ледве згинав коліна, застиглий і негнучкий в своїй сліпоті.

Його довго і з шумом садовили на місце, а «міноносець» став ззаду за кріслом.

— Добридень, Жане! — привітався з свого почесного місця Аркадій Петрович. — Що

снилось?

Всі усміхнулись на той щоденний жарт, а Жан охоче, наче нічого не сталося, почав оповідати, встромивши бiльма кудись в стiну, через стiл.

— Приснився город. Не тi неестетичнi коробки, що звете домами. Се була не купа бруду i смiття, не леговище нужди людської... словом, менi приснилось не те, що ви називаєте мiстом.

Вiн навіть поморщивсь.

— Я бачив прекрасний, невиданий город. Все, що люди створили в архiтектурi, шедеври давнi, сучаснi й прийдешнi, краса i вигода, храм, достойний людини... Тiльки вашi нащадки...

— Жане, твiй борщ прохолоне...

— Ах, вибачай. Соня... Ну, мiй мiноносець № 17, зав'язуй серветку...

— Єсть! — стрепенувсь «мiноносець № 17» (по порядку лакеїв, яких Жан часто мiняв). Вiн вже давно тримав напоготовi серветку.

— Я думаю, що-о... — прихильно обiзвалася Лiда, схиливши набiк бiляву головку мадонни.

— Почали сiно возити, Антоша? — зацiкавивсь Аркадiй Петрович.

Антоша не чув. Вiн накладав саме своєму лягавому псу Нептуну, що сидiв на стiльцi поруч, кiстки на тарiлку, i всiм виднiлась тiльки його макушка з рiдким волоссям.

Софiї Петрiвнi неприємно було дивитись, як Жан їсть неохайно, лишаючи в вусах шматки буряків, i вона повернулась до сина:

— Антоша, тебе батько питає про сiно...

— Ах, вибачай... — пiдняв той засмалений вид i засюсюкав: — Замiсть дванадцяти возять тiльки десять возiв. Артем обернув щось два рази та й кинув: каже, що його Ксенька напоролась ногою на залiзнi граблi i треба фершала кликати, — бреше, звичайно... А Бондаришин ще зимою взяв грошi, а тепер крутить...

Антоша стояв мокрий й червоний од борщу та хазяйських турбот. На його бiлому лобi густо осiла роса, а очi посоловили.

Вiн знав усе, що робиться на селi. Мав не менше десятка дiтей од сiльських дiвчат i не раз мiрявся силою з наймiцнiшими парубками, незважаючи на офiцерськi чини.

— Усi вони такi! — сердито зiтхнула Софiя Петрiвна i погладила таксу, що сидiла коло неї на крiслi, важко вип'явши свої рудi груди, мов в камiзельцi.

— Ви чiпляєтесь, дiти мої, — благодiшно обiзвався Аркадiй Петрович, кiнчаючи борщ. — Мужик має так само свої потреби й турботи, як i ми, грiшнi...

Вiн був у чудеснiм настрої по сьогоднiшнiй сходцi.

— Безумовно, менi здається, що батько... Лiда знову прихильно нагнула головку мадонни i розтягла кисло свої широкi, блiдi уста.

Але Антошу се розгнiвило. Вiчно та Лiда! Її наспiвали лiберальнi студенти, як грамофонний кружок, а вона повторяє дурницi!..

— Мужик мужиком, що б там не казали... Ти його медом, а вiн...

Од ставний адмiрал («броненосець», як вiн себе називав) почув небезпеку од такої розмови.

I поки Савка, зручно просуваючи руки в нитяних рукавичках, збирав тарiлки од панiв i собак, вiн почав оповiдати другий свiй сон.

Вiн був нiби на концерті. Се була музика нових поколiнь, нечуванi комбiнацiї згукiв, щось таке, перед чим Бах, Гайдн i Бетховен — пiгмеї...

Антошi зробилось скучно. Вiн вже чув дядьковi сни i вважав кращим зайнятися своїм Нептуном.

Одрiзав скибочку хлiба i поклав на нiс.

— Тубо!

Нептун сидiв поважно i мружив невдоволено очi.

На хвилину зробилось тихо в столовiй.

— Піль!..

Тільки Ліда витягала довгу одкриту шию і прихильно схилялась в бік дядька.

Але її Мільтончик, обстрижений пудель в боа на шиї, як дама, і з голим задом, дряпнув її лапою по руці, домагаючись їсти.

Вона обернулась до нього, поправила бант на собаці, такий же блакитний, як її сукня, і дала Мільтону тартинку з маслом.

Хазяйка чекала, щоб подали печеню.

— Тепер дійсність дивніша за сни! — стиснула вона плечима і подивилась кудись на стелю. А Антоша і підхопив:

— Що правда, то правда. Таке діється навкруги, що не знаєш, чим і скінчиться. Вчора, кажуть, землі барона Клейнберга мужики заорали. Вийшли з плугами на поле цілим селом і прогнали баронових орачів.

— Як! Вже забрали?

— Ф'ю-ю! — свиснув Антоша. — Нема вже в барона маєтку, та й сам утік... Страх що діється всюди, а тут ще ви, татку, з своїм лібералізмом.

— Ах, ах! — зітхнула хазяйка дому.

— Ну, нам не доведеться тікати, — засміявся Аркадій Петрович. — Нас не зачеплять. Правда, Мишко, нам нічого з тобою не буде? Правда, собако? — Він лоскотав їй морду, а вона розкривала рожеву пащу, брала злегка його палець у зуби і крутила обрубок хвоста. — Я своїх думок не маю потреби таїти... — Він вийняв палець і тримав на одшибі. — Ну, от. Мужики мають право на землю. Не ми обробляємо землю, а вони. Ну, от. Я і кажу се оддавна...

— Аркадій!.. *Laissez donc... le domestique ecoute!*..(Залиш, прислуга слухає) Софія Петрівна з жаху заговорила басом. Однак се нітрохи не допомогло.

— Бо ти б, серце, вічно панувати хотіла. Доволі. Попанувала — і годі. Треба ж і другим. Не бійсь, всеї землі не одберуть, лишать трохи і нам... так, десятин з п'ять... Я на старість за баштанника буду. Надіну широкий бриль, запущу бороду аж по пояс. Я буду садити, ти вибирати, а Антоша возити у місто... Ха-ха!..

— Він ще жартує!

Софія Петрівна сердито обвела оком цілу родину і чотирьох собак, що сиділи за столом, але співчував їй тільки Антоша.

На знак протесту він налив собі чарку горілки, вихилив зразу і, одкинувшись в кріслі, заклав руки в кишені своїх офіцерських штанів. Жан спокійно жував печеню під захистом «міноносця», Савка робив таку міну, наче його в хаті не було, а Ліда розтягнула уста і перегнулась до батька.

— Я була певна, що-о...

Але Антоша не дав їй скінчити:

— Жартувать добре в родині, а нащо ж тато проповідує се мужикам. Вони настроєні так, що щохвилини чогось чекаєш...

— Я не жартую. Пора одкинути забобони. Як хочеш їсти — працюй, моє серце. Ну, от.

Він був веселий, розвивав далі свій план і з побільшеним апетитом накладав на тарілку цілу купу салати, не помічаючи навіть, що бідна забута Мишка, не спускаючи з нього очей, безперестанку облизує морду та крутить хвостом.

— Ліда в своїй чудесній сукенці, що так їй до лиця, щоранку буде виганяти корову, а вечорами доїти, підкасавши подолок... Ха-ха!..

— Щодо мене, то я...

— От і прекрасно...

Подавали солодке. Савка гримів ложечками і протягав білі у рукавичках руки між лікті панів й собачі морди. Жан посадив пляму з сметани на адміральську тужурку, і «міноносець» старанно зчищав серветкою мокре. Такса Софії Петрівни лизала тарілку, а Мільтончик, забувши пристойність, скавчав потиху, щоб звернути на себе увагу.

— Аркадій! Тобі покласти ще крему?

— Клади, клади, та chérie (Моя люба), я сьогодні голоден. Ні, таки справді він чув бадьорість по сьогоднішній сходці, де рішуче стояв за те, що народ має право на землю.

— Блажен, іже і скоти милуєть... — одповів текстом на свої думки мовчазний Жан і освітив більмами щетинасте обличчя. — Міноносце! Дай папіроску...

— Єсть!

— Браво, Жан, браво!.. — розсміявся Аркадій Петрович. — То ж скоти, а то люди...

Ну, починались тексти з святого письма. Антоша терпіти не міг їх. Він кинув в куток кімнати зібгану хустку, а Нептун скочив й приніс. Забавно було дивитись, як Нептун на бігу хляпав обвислим вухом і тріпав білу поноску під чорним холодним носом.

— Нептуні Ісі!..

Він обережно вийняв з рота собаці мокру од слини хустку.

Але Нептун раптом застиг. Підняв голову вгору і грубо два рази гавкнув. Занепокоїлись інші собаки, а Мишка кинулась до дверей і, підгорнувши під себе куценький хвостик, заллялась дзвіночком.

— Хто там? Подивись, Савка.

Савка вернувся і ознаймив, що прийшли мужики.

— А! Мужики... Клич їх сюди.

— Аркадій, може б, ти перше скінчив обідать. Вони почекають.

Аркадій Петрович нізачо не хтів... Він вже скінчив. Мужики увійшли і купою стали біля порога. Був межи ними і Бондаришин, що гроші узяв, а не виїхав нині на панове сіно.

— А що скажете, люди?

Люди мовчки тупались на однім місці, білі, як вівці в своїх полотнянках, і дивились на блискучий посудом стіл, за яким засідали пани і собаки.

— За яким ділом прийшли?

Рудий Панас кліпнув оком на сивого Марка, а той штовхнув ліктем Івана. Іван же думав, що найкраще скаже кум Бондаришин, і всі у згоді заморгали на нього. Бондаришин не смів вийти з тісної купи і звідти вклонився ласкавому пану.

— Прийшли до пана погомоніти за землю.

— Я дуже радий. За яку землю? Бондаришин замовк і озирнувся на кума. Тоді Іван поміг:

— За панську, прошу ласкавого пана...

— Що тепер, значить, такі часи настали... — додав Марко...

— Та й пан самі нам казали... — не втерпів Панас. А Бондаришин вже закінчив:

— От громада і присудила... Будемо одбирати землю од пана...

— Що?

Аркадій Петрович несподівано крикнув.

Він встав з-за столу і наблизився до них з серветкою у руці.

Але люди були такі спокійні, наче прийшли порадитись тільки у звичайних хазяйських справах.

Сивий Марко теж уклонився низенько і зашамкав покірно:

— Ми не хочемо кривдити пана... щоб усе мирно, по-божому було...

— Цитьте, нехай говорить кум Бондаришин, — одвів діда рукою рудий Панас.

Тепер вже ціла родина — Софія Петрівна, Антоша і Ліда — покидали свої місця і встали за плечима хазяїна дому.

Лиш сліпий Жан лишився сидіти, світлячи більмами на собак, що лизали тарілки.

А Бондаришин провадив так само покірно і наче байдужно:

— Борони боже... лишимо й панові трохи земельки... на яку грядку, на цибулю, значить, чи що, щоб закришка була... та на крокет...

— Ах, ах! — зробилось млосно Софії Петрівні, і поки Ліда подавала їй воду, Антоша заклавав руки в офіцерські штани і процідив крізь зуби:

— Вот негодя!..

— Ми вже так через те, що пан були добрі до нас, спасибі ласкавому пану, — кланявся

Бондаришин.

— Аякже... Гріх що казати... всі люди пана «татком» взивають... — гуділи за ним.

— Ну, добре, — стримав образу Аркадій Петрович. — Не одрікаюсь од своїх слів... Коли так присудила громада...

В його голосі чувся вже лід.

— Аркадій! Що ти говориш!.. Як смієте ви!.. — хвилювалась Софія Петрівна.

Антоша поривався щось говорити, і сині жили налялись в нього на білому лобі.

— Так отак, пане... за два дні маємо свято, тоді громада й поділить землю. А тим часом нехай пан собі поміркують, де їм лишить на грядки... чи коло дому, чи в полі.

— Звісно, що коло дому... ловкий погній... і наручно буде... — вирвався з радіою рудий Панас.

— За два дні вже пан самі обміркують... Ми не хочемо зразу... бо ви в нас добрі, спасибі ласкавому пану і вашій пані... Вони нас ніколи не забували...

— Авжеж... чи порошку там, чи мазі якої... звісно, наші пани... Оставайтесь здорові...

І поки виходили люди, усі стояли немов заляклі, тільки Аркадій Петрович теребив в руці серветку.

Але Софія Петрівна отямилась скоро:

— Аркадій! Ти збожеволів! Ти не смієш оддавати землі. Ти маєш діти!..

— Это нельзя оставить! Тут нужны меры... — гарячився Антоша і так штовхнув Нептуна, що собака заскавучала під ногами у нього.

Тільки Ліда все ще прихильно витягала до батька свою відкриту шию і розтягала в усмішку, правда, бліду, широкий рот.

— Ах, дайте ви мені спокій! — роздратовано скрикнув Аркадій Петрович. — Зрозумійте, нарешті, що я інакше не можу...

Зібгав серветку, кинув на стіл і вибіг з хати. Серед гвалту і метушні, що знялись по тім, Жан пробасив раптом:

— Ну, міноносе, розводи пару. Пора нам рушати в далеку плавбу...

— Єсть! — стрепенувсь «міноносець».

Але плавба не вийшла.

Усі рішили, що зараз треба порадитись вкупі, і запросили Жана.

А щоб прислуга не чула, взяли його під руки і вийшли з їдальні разом зо всіма псами.

Тільки Мишка десь щезла.

* * *

Мишка знайшла хазяїна свого аж в кабінеті. Стояв під скляними дверима, що вели на терасу, і стежив, як з докучним дзижчанням билась об шибку муха. Мишка ткнулася носом об його чобіт, але він її не помітив. Тоді вона заскакала на двері, щоб дістать муху, але не зловила, утомилась і лягла у кутку на подушку.

Крізь шибку виднілись білі колони тераси, а за ними квітник. На клумбах горіли маки, а ранні левкої тільки що розпускались. Аркадій Петрович щодня дививсь на квітник, але тільки сьогодні він його зацікавив. Одхилив двері і підставив лисину сонцю. Потім важко зійшов по сходах і присів над квітками.

Але вони вже перестали його займати. Чув щось важке у собі і не хотів признатись, що то образа. Натурально, вони мають право на землю, він завжди тримався такої думки і завжди її висловляв, але щоб у нього... От тобі й добрі «сусідські» стосунки! Згадав всі поради свої і поміч, кумовання і сільські весілля, на яких він грав роллю весільного батька. В того самого Бондаришина він, здається, хрестив... А тепер все се забулось!

— Грядка цибулі і на крокет... Ха-ха!..

Сонце напекло йому лисину. Воно непереможно і безупинно лилось на квітник і на поля, що кудись бігли з горбка на горбок, аж до крайнеба.

Вернувся додому, надів картуз і, замість того щоб лягти на кушетку, як звик по обіді,

подався на подвір'я. Широкий двір зеленів моріжком. Хурман порався з фаетоном, а Савка крутивсь біля нього. Певно, вже обмовляють новини! Аркадій Петрович хотів звеліти осідлати коня, але не зваживсь якось, наче опинився на чужому хазяйстві. Мовчки перейшов він повз них у браму і опинився на полі. Жито вже красувалось. Жовті палички цвіту тихо гойдались на волосинках вздовж колосків, і непомітний пилок золотився на сонці. Дитячі очі-волошки виглядали із гущини. Мишка раптом зашелестіла в житі і побігла стежкою наперед. Ниви то поволі котились в долину, то підіймались на похилі горби, наче земля в солодкій млості вигинала хребет, а. Аркадій Петрович, оддавшись на волю зеленим хвилям, старався нічого не думати і тільки вдивлявся в таємничу глибіню густих зарослів жита, тільки чув під ногами ніжну м'якість межі. Правда, од поля вставали якісь голоси, щось промовляли, але він того слухати не хотів. Хотів спокою і самоти. Але чим далі заглиблювався він в поле, тим виразніше підіймався од землі голос, м'який, зрадливий, і сперечався. І тут він вперше почув всім тілом, що се обзивалась до нього його земля, що він з нею так зрісся, як з жінкою, з сином, з дочкою. Що тут, де він ступає, ходили ноги батька і діда, і над полями лунав їх голос, голос цілого роду Малин. Що все, чим він пишається й цінить у собі, його розум, смак і культура, навіть його ідеї, — все згодували, усе зростили отсі лани.

Але Аркадій Петрович вже сміявся над собою:

— Ха-ха! Заговорила дворянська кров.

Зусиллям волі він змахнув усі думки і далі брів. Зліва, при мокрій долинці, кінчались жита і починалась лука. Тут паслись корови й лоша́та. Пастушок Федько, вгледівши пана, зняв рваний картуз і так стояв, босий, з торбинками через плече.

— Надінь картуз! — гукнув Аркадій Петрович.

Пастух не дочув і біг до нього.

— Картуз... картуз надінь!

Корови розбрелися по луці, гладкі, сочисті, як і трава. Лошата підняли голови до хазяїна свого й чекали, напруживши жили на міцних шиях, готові плигнути і помчатись по луці на тоненьких тугих ногах.

Підійшов до любимого Васьки і почав чухати шию, а Васька поклав на плече йому морду, мрійно зм'якшивши вираз полохливих очей. І так вони довго стояли в якійсь звірячій приязні, і обом було приємно — одному чухати, а другому чуханим бути.

«І се заберуть...» — гірко подумав Аркадій Петрович, рушаючи далі.

Він йшов по свіжій траві, вогкій од мочара, а сонце запалило зеленим вогнем кінський щавель і стовбури будяків.

Щось було сьогодні принаadne, особливе в його землі, мов на обличчі небіжки, з якою жив ціле життя, а тепер мусить прощатись навіки. Якісь квітки і зела, невидані перше, тиха ласкавість контурів, запахи трав і землі, теплі» рідні простори.

Високі верби шуміли над ровом, і небо між ними синіло, наче емаль. Перескочив окіп, скупавшись у материнці і полинях, і знов опинився на стежці. По однім боці хвилювалося жито, по другім — жовтіла глинянч круча, з чубком червоних маків. Як гарно! Йому здавалось, що він тут вперше. Чи не чуже часом? Ні, він ішов по своєму. Дивно, як він мало знає масток. Мухи бриніли в квітках. Мишка порпалась в глині і нюхала ямку. Стежка лагідно здіймалася вгору і пропадала місцями в густих лопухах. Тепер поле все ширше розкривало свої рамена, все далі розстеляло свою одежу, і, коли він зійшов на горбок, перед ним встали в повній красі всі ниви, зелена пляма низької луки, далека смужечка лісу. І тут, стоячи в осередку, своєї землі, він більше почув, ніж подумав, що нікому її не оддасть.

— Буду стріляти, коли прийдуть....

Се так несподівано вирвалось вголос, що він не повірив і озирнувся.

Хіба се він?

Але навколо тільки ниви котились з горбка на горбок.

Йому зробилося соромно. Фу, яке свинство!.. Скинув картуз і витер піт з лоба. Невже він дійшов би до того? Очевидячки — ні. Хіба він може піти проти себе, проти усього, у що він вірив, з чим не таївся ні перед ким. Таких, як він, горстка, і що вони значать у великім

процесі життя? Кілька засохлих листочків на зеленому святі весни. Натурально, з грядки цибулі вижить не можна, доведеться на старість служити. Дві маленькі кімнатки на передмісті. Стара сама готує їсти. Він ходить з кошичком на базар. Став самовар, Аркадій!.. Справді, чи він вмів би наставити? Треба навчитись. Антоша та Ліда зароблять на хліб, вони молоді. А тобі. Мишко, доведеться забути про креми та смачні кісточки...

Дурна Мишка наче зраділа такій перспективі. Скакала йому на ногу і умастила землею штани. Але що там штани! Йому навіть приємно було уявляти себе убогим, забутим, стертим великим процесом. Він мученик і добровільно несе свій хрест... Чув, що його тіло приємно парує, дихання чисте і легке, а жаль до себе збуджує апетит. Такий молодий апетит і — здоровий, що просто чудо! Чи догадаються тільки насмажити на вечерю молодих печеричок, так, як він любить: ціленькі облити сметаною добре і оживити зеленим пером цибульки... Треба було сказати Мотрі... Чорт побери! Завжди історії всякі збурюють йому кров, змушують грати. Але, властиво, чи було що навіть? Якісь похвалки фантастичні, дурні погрози. Вони розвіються зараз, коли побалакають з селом. Все буде, як було досі, тихо і мирно, бо щоб у нього хто зваживсь одібрати землю... У нього? Ха-ха!..

— Мишко, avanti!..

Однак вдома і не думали подавати вечерю.

Софія Петрівна чекала на нього на ганку, і не встиг він навіть скинути картуз, як вона напустилась на нього:

— Аркадій, ти маєш діти!

Під очима в неї чорніли круги.

— Ну, маю, серце.

— Тут не до жартів. Ти повинен до губернатора їхати...

Аркадій Петрович знизав плечима і одвернувся.

— Треба прохати, щоб він зараз прислав козаків.

— Вибачай, Соню, ти говориш дурниці.

— А що ж, чекати, щоб мужики землю забрали?

— Ну й заберуть. Земля до них належить.

— Ти помішався на ліберальних ідеях. Коли ти вже затявся, я їх сама покличу.

— Я не потерплю козаків в себе.

— Без них не обійдешся.

— А я зроблю скандал... Я не знаю, що зроблю... Піду в тюрму... На Сибір піду...

— Аркадій, голубчик...

— ...На каторгу піду, а не попушу...

— Зрозумій же, Аркадій...

Але він не хотів розуміти. Розшумівся, як самовар, що ось-ось має збігати. Кричав, весь червоний і мокрий, тупав ногами і так махав руками, наче перед ним була не жінка, а навісні козаки.

Так з розмови нічого й не вийшло, тільки вечерю йому зіпсували. Тим більше, що забули засмажити печерички.

— А де ж Антоша?

Його при вечері не було.

І з того, як змішалась Софія Петрівна, пояснюючи щось нісенітне, як затиснула Ліда уста, він догадався, що од нього щось криють.

Але нічого не одповів.

Другого дня Аркадій Петрович прокинувся в поганім настрої. Вже в тому, як Савка вніс воду і з грюком поставив на умивальник, а виходячи, ляснув дверима, він почув неповагу до себе.

«Знає, шельма, що мужики завтра одберуть землю, а з голодранцем нічого церемонії гнути...»

З'їв без апетиту сніданок і пішов по хазяйству. Обійшов сад, шпихліри, тепер замкнені, під якими підкасана Мотря годувала гусей, порожні удень хліви, звідки з глибоких чорних

отворів йшов їдкий запах.

Хурман на подвір'ї мив фаєтон.

Потому заглянув до стайні. Там тупали коні та жували обрік, а при дверях лежала велика купа старого гною. Біля неї, поклавшись голоблями на траву, дрімала мокра бочка з водою.

— Ферапонте, зараз мені перекидати гній поза стайню! Наметав купи перед дверима, як на парад...

Хурман розігнув спину й стояв, тримаючи віхоть в червоних руках.

— Слухаю пана.

«Властиво, се ні до чого, — подумав Аркадій Петрович, — але — сказав».

Повз двірську браму чвалав Бондаришин і, побачивши пана, вклонився.

«Ач, привітався, ледве підняв бриля, — скипів Аркадій Петрович. — Що я їм тепер! Я вже їм не потрібний...»

— Хам! — кинув кризь зуби, дивлячись Бондаришину вслід.

Спустившись з ганку, вирушав у щоденну плавбу сліпий адмірал під руку з своїм «міноносцем». Вони пройшли повз нього, не помітивши навіть.

«І той виступає сьогодні інакше, — подумав Аркадій Петрович про «міноносця». — Радіє, бестія, певно, що більше не буде панів...»

Аркадій Петрович подався у поле, якимось так, без мети. Набігла хмара. «А сіни возять!» — згадав з тривогою він. Великі краплі впали вже на картуз, на руки і на лице. Жито запахло. Думав, що треба вертатись, — і не вертався. І раптом теплі небесні води густо злетіли на ниви в тінях сизої хмари, але сонце зараз десь близько засвітило веселку, і дощ перестав. Важкі краплини загойдалися на колоссях, легенька пара знялася над нивами. Аркадій Петрович теж почав парувати. Але він не зрадив: йому більше вже хотілося хмар і дощу, ніж сонця. Чорт бери сіно, нехай пропадає!..

Так само без думки — для чого — вернувся знов на подвір'я. Хурман все ще порався з фаєтоном. Купа гною все ще тулилась до стайні, тепер чорна і паруюча після дощу.

Аркадій Петрович аж затрусився од люті.

— Ферапонте! Що я казав?.. Десять раз повторяти? Марш мені зараз до гною!

Він навіть підняв ціпок і, трясучи ним, тицяв в напрямі стайні, поки здивований хурман ліниво брався за вила.

«Се він навмисне... — думав Аркадій Петрович. — Що буде завтра — побачимо ще, а сьогодні я ще господар».

В кабінеті він заспокоївся трохи. Скинув з себе верхню одежу і в сорочці ліг на кушетку.

«Дурниці. Чи варто так хвилюватись? Хіба не однаково, де лежатиме гній?»

Йому трохи соромно стало за Ферапонта.

Мовчки полежав, заплющивши очі.

«А тепер що?»

Одкрив очі і подивився на стелю.

Одповіді не було.

В венеціанське вікно лилося сонце широким потоком, в сизій муті його крутилися пилинки, в ідальні гриміла посуда. Накривали до столу. Аркадій Петрович прислухавсь мимоволі, як стукали там чиїсь каблуки, пересувались стільці, тонко дзвеніла склянка. Все було як завжди, життя йшло буденним, звичайним темпом, і чудно думати було, що станеться якась переміна. Однак вона мусила статись. Се вливало двоїстість у його настрій. Знову збирав всякі тривожні дрібниці — нахабний вираз у Савки, Ферапонтову впертість, неухагу до нього стрічних селян, — і йому хотілось, щоб невідоме «завтра» прийшло нарешті й поставило гру, гостру й небезпечну. Як він буде завтра триматись? Буде стріляти і боронитись чи спокійно оддасть мужикам землю? Не знав. І в тому, що він досі сього не знав, помімо всяких теорій, таїлась цікавість неминучого завтра.

Вийняв годинник і подивився.

— За десять дванадцятьа буде, — сказав наголос. «Значить, — подумав, — лишилось менше доби».

Завтра... Уявив собі раптом завтрашній ранок... Насуне з галасом на подвір'я ціла громада, верещатиме тонко жінота, здіймаючи сварку за землю... діти почнуть заглядати у вікна та лазить по ганку, мов на своєму...

Ще раз вийняв годинник.

Минуло чотири хвилини.

— Ху-ху!..

Піднявся з кушетки на розбитих старечих ногах і підійшов до вікна.

Далеко, аж до самого небосхилу, хвилювали ниви на вітрі, байдужі до того, хто володітиме ними, зроду звиклі до мужичих лиш рук.

За обідом Антоші не було.

І знов кабінет. Знов озивалась «дворянська кров», говорив розум, промовляло сумління, по-своєму кожне, а під всім тим тіла гостра цікавість, що буде і як воно буде. Заснував хату димок сигари, замережив поміст петлями кроків, наситив повітря думками, а все ж завтрашній день твердів у ньому, як куля, яку, не розрізавши тіла, не можна дістати.

Через подвір'я промчався Антоша, покритий пилом, на мокрім коні, і чутно було, як пройшов просто у хату Софії Петрівни, а в столовій тим часом лагодять їсти для нього.

«Вже небагато лишилось... ніч і кілька годин», — позирив на годинник Аркадій Петрович.

Тіні росли. Сонце збиралося сідати за стайню. Пастух пригнав з поля худобу. Корови поважно несли в обори своє голе рожеве вим'я та круті роги. Лошата стрибали на зеленім дворі.

«Невже завтра і се не моїм стане?» — з сумом подумав Аркадій Петрович і раптом почув, що Ліда говорить:

— Ти не тривожся, тату, але...

— Що таке? — обернувся він швидко до дочки. Вона стояла у дверях з блідим обличчям мадонни і скорботно розтягала уста.

— Не треба тривожитись дуже... прийшли козаки...

— Як... козаки?

— Губернатор прислав... Стоять на дорозі... Аркадій Петрович аж одхитнувся. Кров раптом залляла йому обличчя, навіть лисину запалила, а серед того пожару біліли жовтаві вуси і сердито плавали очі, сиві, злинялі, як два замерзлі озерця.

— Що ж се таке? Я не просив... А, розумію, се проти мене змова... Чорт... я не попушу... Покликають Антошу...

Він навіть руку підняв, суху, панську і білу руку, якою наче збирався побити Антошу.

— Я думаю, що... — розгубилась налякана Ліда. Вона щось хотіла казати, щоб заспокоїти батька, але він бігав, як роздратований півень, що б'є себе крильми і витяга шию перед завзятим боєм:

— Подать Антошу!

Запорошений й впрілий, на розбитих сідлом ногах, став в дверях Антоша. За ним ховалась стривожена мати.

— Ти навів козаків?

— Я чи не я, се, тату, не важно, — засюсюкав Антоша, розкарячивши ноги в офіцерських штанах.

— Ага! Не важно... Ну, добре. Так я ж вам покажу... Я прожену їх швидко... Пустіть! — кричав він на всіх, хоч його ніхто не тримав, і бігав по хаті, наче зовсім утратив розум.

— Аркадій... заспокойся, Аркадій... — благала Софія Петрівна, розставляючи руки у дверях. — Ти ж бачиш: ніч, люди йшли стільки, стомились, голодні, мужики їх не приймають в село... як же так можна...

— А! Що мені люди... хороші люди!.. У мене — і козаки... Пустіть мене зараз...

— Але ж, тату, мені здається, що... — вмішалася Ліда.

— Прогнати не трудно, — перебив Ліду Антоша, — тільки що вийде з сього... Паші в селі тепер не дістанеш, та й мужики добровільно не дадуть... хіба грабувати будуть... Коли ти сього хочеш, то проганяй...

— Ах, бідні коні, — зітхнула Ліда, — що ж вони винні...

— Що ти сказала? — спинився проти неї Аркадій Петрович, піднявши брови.

— Я кажу, тату, що коні не винні...

— Їх би можна поставити на ніч під намет коло стайні, — обізвався Антоша.

— І дати оброку... не збідніли б од того... — додала Софія Петрівна.

— Залишіть, прошу, свої ради при собі! Мені їх не треба... — носився по хаті Аркадій Петрович, хапаючи голову в руки. — Я і сам знаю, що коні не винні, — спинився він коло дочки. — Се ти правду сказала. Коні тут ні при чім... ну, і що ж з того?

Але він був уже непевний, вже наче зів'яв. Кров одступила на місце, вуси зіллялись з лицем, очі втратили твердість холодного льоду, там вже світилось щось покірне і винувате, коли підняв їх на сина.

Завагався хвилину і несподівано запитав:

— А стане ж у нас оброку?

— Я розстараюся вже... І сіно маємо свіже.

Не чекаючи далі, Антоша зник в сінях.

— Навести козаків!.. — знизав плечима Аркадій Петрович, знов заходивши по хаті. — Я... й козаки!.. Хто б сьому повірив?..

В його руках вже не було таких гострих, як перше, ліній.

Гнів зірвався, мов морська хвиля, що встала зразу в зеленій люті, а далі слизнула і з легким шипінням поповзла піною по пісочку.

Крізь одчинені двері доносилося іржання голодних коней, що вступали у двір, і бряжчало оружжя на козаках.

* * *

«Страшний день» починався зовсім не страшно. Під вікнами бились і цвірінькали горобці, сонце встало таке веселе, що сміялись вікна, стіни і навіть постіль, де спав Аркадій Петрович. Ще не одягшись, він підбіг до вікна. Тепле повітря м'яко штовхнуло його у груди, а очі зразу спочили на довгім ряді кінських блискучих задів. Кремезні козаки, в одних кольорових сорочках, чистили коней, і сонце грало на їх голих по лікоть руках, на засмалених шиях, на розлитій навколо воді.

Він дивився на сонце, на свої ниви, на масу ніг, кінських й козацьких, що однаково сильно тупали в землю, вбирав у себе гамір пташок, форкання коней, грубі лайки войовників і раптом почув, що він голоден.

— Савка! — гукнув він на цілу хату. — Принеси каву!.. — І шуснув назад у постіль, щоб ще хоч трохи поніжить старече тіло.

А коли Савка приніс, він любовно поглянув на пахучий напій, понюхав теплий ще хліб і вилаяв Савку, що кожушок на сметанці занадто тонкий.

Мишка солодко спала, звернувшись клубочком в ногах на постелі.

Березень 1912, Капрі

Дорогою ціною

оповідання

Діялось се в тридцятих роках минулого століття. Українське поспільство, поборене у класовій боротьбі, з ярмом панщизняної неволі на шиї, тягло свою долю з глухим ремством. То не віл був у ярмі, звичайний господарський віл, якого паша й спочинок могли зробити щасливим: ярмо було накладене на шию дикому турові, загнаному, знесиленому, але овіяному ще степовим вітром, із не втраченим іще смаком волі, широких просторів. Він йшов у ярмі, скорившись силі, хоч часом із гніву очі йому наливались кров'ю, і тоді він хвищав ногами і наставляв роги...

Вільний дух народу ще тлів під попелом неволі. Свіжі традиції волі, такі свіжі, що часом трудно було відрізнити сьогодні од вчора, підтримували жевріючу під попелом іскру. Старше покоління, свідок іншого життя, показувало ще на долонях мозолі від шаблі, піднятої в оборону народних і людських прав. Пісня волі, споектизованої, може, в дні лихоліття, чаруючим акордом лунала в серцях молоді, поривала її туди, де ще не чуть кайданів, скованих на людей людьми. На широкі бессарабські степи, вільні, без пана й панщини, рвалась гаряча уява й тягла за собою сотки й тисячі...

От хоч би там, за Дунаєм, гей, там, за Дунаєм!.. Недобитки січової руїни, хоробріші, завзятіші, звили собі гніздо в Туреччині і возили звідти на Вкраїну, мов контрабанду, палкі заклики у кіш на волю, до січового братерства.

Ярами, коритами висхлих річок, лісовими нетрями, прикриваючись нічною темрявою, ховаючись, мов од дикого звіра, тікало од пана і панщини все, що не заплісніло в неволі, не втратило ще живої душі, тікало, щоб здобути собі те, за що предки виймали шаблі з піхов або ставали до бою з кіллями та вилами...

А тим часом ворог не дрімав.

Власники душ, повернених у робуче бидло, записаних у господарський інвентар дідица разом із волами й кіньми, найбільш боялись того неспокоїного, вільнолюбного духу народного, бо його ніяк не можна було при-пасувати до панських інтересів, погодити з незмірними скарбами; які давала панові оброблена хлопом українська земля, віковична боротьба двох станів — панського й мужичого, боротьба хронічна, що часом приймала гострі форми і бурею проносилась над нещасним краєм, — ніколи не кінчалась, ба й не могла скінчитися, хоч пан переміг. Ще недавно, вмившись в Умані власною кров'ю і накидавши в Кодні стіжок гайдамацьких голів, пан смакував перемогу, пильно обороняючи свої права на живий робочий інвентар — хлопа. Хлоп протестував, хлоп тікав на вільні землі, рятуючись, як міг, од панщини, лишаючи на рідній землі все дороге, все миле його серцю.» Але й там, далеко від рідних осель, настигала його панська рука. На вільних землях зорганізовані були на втікачів лови, справжні облави, як на вовка або ведмедя. По всій Бессарабії ганяли дозорці, вистежуючи скрізь по ровах, стогах сіна, комишах болотяних річок збіджених, змордованих людей. На півдні Бессарабії, од бистрого Пруту, по лівім боці Дунаю, аж ген до моря стояло на чатах військо і заслоняло волю, що там, за широким Дунаєм, за зеленими прибережними вербами, синіла десь у чужій країні...

Голову втікача оцінено. За кожного спійманого прибережні козаки діставали плату. Сотки, тисячі нещасних попадалися до рук козакам — і мусили випити гірку до краю. Лиха доля чекала втікача: його оддавано в некрути, засилано на Сибір, катовано канчуками, тавровано, мов худобу, або з оголеною напівголовою, збитого, збасаманеного, одсилано в кайданах назад до пана, знов у неволю, на панщину. ЛІ

Чого він міг сподіватися вдома дід пана? А проте, мов талії води під теплим подихом весни, річкою текло вкраїнське селянство туди, де хоч дорогою ціною можна здобути бажану волю, а ні — то полягти кістками на вічний спочинок...

— То ти, Остапе?

— Я, Соломіє...

— Що ж воно буде?

— А що ж буде?.. Хай воно загориться без вогню й диму... Втечу... Піду за Дунай, може, ще там люди не пособачились... От бачиш — сакви... Бувай здорова, Соломіє...

— Тікаєш... покидаєш мене... І отеє яйіишуся сама з тим осоружним чоловіком... Ні, тікай, тікай, Остапе... Коли б ти знав, що робиться у горницях: пан біга по хаті, мов скажений. «Бунтар, кричить, гайдамака! Він мені людей баламутить!..» Покликав осавулу: «Веди мені зараз Остапа Мандрику...»

— Так...

— «З живого шкуру здеру, чисто оббілюю... Я ж йому пригадаю, гайдамаці, Кодню...»

— Так...

— «В некрути, каже, оддам...» А паня біла, біла, трясця трясє її, а вона руки заломила та: «Ромцю, каже, тікаймо звідси, бо ті хлопці заб'ють нас, як мого дідуся в Умані...» Тікай, Остапе, тікай, серце... Спіймають — катуватимуть нелюди, живого не пустять...

— Враг його бери... Не так мені страшно ляха, як злість бере на наших людей: застромив віл шию в ярмо та й байдуже йому, тягне, хоч ти що... Ех, піду, де воля, де інші люди... Бувай здорова, Соломіє...

— Перелазь, хоч попрощаємося.

Остап перекинувся чедюз тин, за яким стояла Соломія, сакви і сп'явся на тин. На нічному зоряному небі виткнулась ставна парубоча постать й зникла по хвилі в густих бур'янах по той бік тину.

— Ну, та й кропива ж тут, чисто попикся. Де ти, Соломіє? Поночі й не видно.

— Ось я... — і перед Остапом зачорніла велика, як на доброго мужика, постать. — Ходім до ставка, посидимо під вербами. ^

Плутаючись у високих бур'янах, пролазячи попід кущами, що тісно посплітались у сій занедбаній частині панського гаю, вони долізли врешті до води. Тут було парно. При повній тиші в повітрі густий гай легко затримав зібране за день тепло, і тепер звідти пашило, як із печі. По скляному поверху ставка, в глибини якого визирало темне зоряне небо, тихо плив білою хмарою туман і, мов наміткою, загортав блимаючи в таємній глибині зорі. Нічна задуха насичена була сильними пахощами татарського зілля, куширу, зогрітої води. Край човна, в невеличкому плесі, оточеному осокою й лапатими лопухами, жаби лящали так завзято, що заглушали всякий згук у далекій околиці, Остап із Соломією сіли під вербою, але їм не говорилося. Події, що несподівано привели їх до розлуки, ба й невідома будучина, яка кинула вже свою тінь на душу, збіглися у цей мент до купи і мов замулили глибину сердечну. Говорити мало — що скажеш кількома словами?.. Говорити ширше — навіщо? Не полегша на серці, не одміниться доля... Та й ніколи вже... пора рушати.

— Ти ж кудю подасися, Остапе?

— Та мені аби на чорний шлях, а там уже якось воно буде... там напутять уже...

— Ну, то не йди, голубе, селом, щоб не побачив хто... Я тебе духом перехоплю човном на той бік, а там чагарником, полем — та й вийдеш на шлях. Так безпечніше буде.

Соломія підійшла до ставка, скочила в човен і почала шарити на днищі.

— Капосний дід, одніс весло у катрагу... Ну, та дарма — обійдемось.

Одним зручним скоком Соломія опинилась на березі і з такою легкістю витягла з тину коляку, мовби то була застромлена дитиною ломачка.

Остап сів у човен, і Соломія одіпхнулась од берега. Човен плавко загойдався на волі, а далі тихо й рівно посунав по воді над зорями, що тремтіли на дні блакитної безодні. Соломія з тихим смутком дивилась на Остапа й чула, як по її виду котилась сльоза за сльозою. Вони мовчали. Було б зовсім тихо, коли б не пекельний хор, в якому жаби, здавалось, намагались перекричати одна одну.

Чорний панський гай потиху одсувався назад, закутуючись волокнуватими пасмами білого туману.

Човен стукнувся об берег. Остап підняв свої сакви і поцілувався з Соломією.

— Бувай здорова... Гляди ж, не забувай мого дідуся... Перекажи, хай вони не журяться. Вже я якось дам собі раду...

— Добре, Остапе, перекажу... Ну хай тебе боронить і хова од лихого мати божа... Прощай!

Остап скочив на берег, легким рухом закинув на плечі сакви і незабаром зник у чагарнику, а на човні, як велетенська чавунна постать, іще довго стояла Соломія, спершись на кіл та вдивляючись у чагарник, де разом із Остапом зникало її щастя.

Остап йшов навпростець, минаючи вузькі, криві стежки, протоптані товаром й пастухами. Йому був добре знайомий і сей чагарник із обгризеними худобою та виродливе покрученими корчами, й далека околиця, що розпливалась невиразними контурами серед нічної темряви. Одійшовши кілька гонів, Остап зупинився й озирнувся. Невиразною чорною плямою лежало сонне село у видолинку, і тільки в корчмі ясно світилось одиноке віконце й приковувало до себе Остапів погляд. Се одиноке світло серед сонного села було немов останнім «прощай» рідного закутка, ниткою, що в'язала його з батьківщиною, з усім близьким.) Але за хвилину віконце згасло, і Остап почув, як разом із зниклим світлом в його серці щось урвалось і село геть одсунулось од його. Остап непомітно для себе зітхнув і рушив далі.

Чи то під впливом прощання й Соломіїних сліз, чи внаслідок реакції по пережитих турботах, його обгорнув жаль. Чого саме було жаль, він не міг би сказати, та й не думав про те. Так, просто жаль стис за серце, підступив до горла. Якась струнка сердечна бренькнула, зачеплена тим жалем, а з чагарів та з нив, таких рідних і милих — він се почув зразу, — натовпом знялись давні згадки дитинства, неясні, невиразні, але вимагаючі частини серця для землі, яку він покидав тепер навіки, може.

Кожен кущик, горбок, долина, кожна стежечка — все се було йому знайоме, промовляло до його. Тут, у товаристві однолітків-пастушків, заводив він безконечні грища. Тут він пас панську худобу. Панську! Тим-то й ба, що панську. Та й хіба він сам за весь свій двадцятилітній вік не був лишень панською худобою? Хіба його батько, мати, Соломія, навіть дідусь його, що ходив у Січ, а потім різав панів в Умані, — хіба ж вони не стали такою худобою?...і Коли б вони не були панським товаром, то не міг би пан розлучити його з Соломією та силою оддати її за свого хурмана, не міг би сивого дідуса катувати на стайні нагаями... не похвалявся б оббілювати Остапа за сміливе слово.

— Оббілуєш... — злорадно осміхнувся Остап до себе. — Шукай вітра в полі...

І йому ясно уявлялося, як лютуватиме пан, дізнавшись завтра, що Остап утік.

Коли б хоч дідусеві нічого не сталося через його... Та що йому станеться? Він уже старий, не сьогодні-завтра покладуть у яму... На згадку про діда Остап почув щось тепле у грудях. Ті билиці-казки про Січ, козацтво, про боротьбу з панами за волю, яких він слухав, затаївши дух й не зводячи розжеврілого ока з уст дідових, будили в дитячій голові химерні мрії, вояцький запал. Не раз телята й вівці, спокійно пощипуючи травичку в чагарнику, були свідками козацьких нападів або уманської різни, виконаної підпасачами під проводом Остановим. Воля, воля і воля! Се чарівне слово, споетизоване столітнім дідом, розпалювало кров у хлопця, а дедалі, з літами, під впливом витворених панщиною умов, прибирало більш конкретну форму, глибше значення. Народ стогнав у неволі, але стогнав потай, не протестуючи, і коли Остап, викоханий дідом у давніх традиціях, здійсмав річ про те, що пора вже висунути шию з панського ярма, люди спочували йому, але далі спочуття діло не йшло. Знайшлись навіть такі, що вклали панові в уха бунтівничі речі молодика — і от тепер Остап, скривджений і цькований, мусив кинути рідний край. Йому було літ десять, як із-за Дунаю, з Січі, приїздили до них у село емісари. Він їх добре пам'ятає. Лежачи на печі і удаючи, що спить, він чув, як вони довго гомоніли з дідом, оповідали про турецьку землю, про тамошні порядки, казали, що під турком добре жити, й закликали людей на вільні землі. Дід лишився, бо хотів умерти на своїй стороні, а дядько Панас як пішов, так і по сей день Остап ішов уже з годину. Він не помітив, як минув чагарник і вийшов у поле. Безкраї лани зеленого збіжжя, що саме красувалось у той час, дрімали серед тихої ночі. Було так тихо, що Остапові кроки лунали в полі, мов гупання ціпа на току. Але він тога не помічав; якне помічав величної літньої ночі, що розлягалась по безкраїх просторах, таких свіжих, зелених, запашних. Від

прудкої ходи Остапові зробилося душно. Він сів на межі і роззувся. Приємний холод пройшов по його тілу і приніс йому полегкість...

Тим часом темна блакить нічного неба почала потроху бліднути. Зі сходу дихнув вітрець і овіяв Остапа. І враз Остапові зробилося весело і легко. Він почувся на волі. Молода невитрачена сила хвилею вдарила в груди, розлилась по всіх жилах, запрохалась на волю Остап зірвався на рівні ноги і не пішов, а побіг далі. Йому хотілось гукнути на всі легені словами пісні або хоч крикнути, взяти отак щось у руки — велике, міцне — і зламати його. Але він здержавсь.

Вія йшов тепер прудко, сильно вимахуючи ціпком, мов усю силу свою молодечу вкладав і в ту ходу, і в рухи, а думки одна за одною, як на крилах, летіли все наперед. Не так думки, як уява. Уявляється йому Дунай, широкий-широкий — ну, як Дунай широкий. За Дунаєм — Січ. Басують під козацтвом коні, мов змії ті, повигинали шиї... Козацтво — як мак... Жупан червоний, вус чорний, довгий, при боці шабляка. Попереду... попереду — Остап. Кінь під ним гарячий, вороний, той, що у пана лишився на стайні; одіж із щирого срібла-злата, шабля довжезна. Він оповіда козакам, за віщо пан хотів його оббілувати, ява повелась тепер у них неволя в Уманщині, що треба піти і визволити народ із неволі, потішити на старість дідуся і одняти Соломію від її чоловіка, бо вона не хурмана пайового, а його, Остапа, кохає... Козаки вклоняються йому, пускають із копита коні, кидаються у Дунай, перепливають його, а далі мчаться — Остап попереду — через луки й поля до них у село, в Уманщину... Чи бачиш, Соломіє?..

Раптом — пурх! Щось важке, як куля, з писком вискочило з-під ніг Остапових і черкнулось крилом об його груди... Остап так і одплигнув, мов хвисьнутий зненацька батою по жижках. Серце затріпалося у грудях і стало. По плечах полізла вгору мурашня.

— Тьху! пек тобі, цур!.. — одітхнув він нарешті. — Як налякало!.. — І пішов далі.

Але мрії вже щезли, мов птах розвіяв їх крилами. Остап знов побачив себе серед поля, почувся втікачем, недалеко від пана і всякої небезпечності.

Світало. На блідому небі ясно горіла зірниця. Колосисте море синіло під росою в тьмяному світлі. Од свіжого подиху ранку злегка тремтіли жита, з рум'яного сходу линуло світло і м'якими хвилями розпливалось поміж небом і землею. Над полем, у високості, співали вже жайворонки.

Остап вийшов на шлях і озирнувся. Оддаліки щось манячіло на шляху, немов який подорожній, з клунками на плечах, плентався шляхом од села. На шляху було небезпечно. Остап зміркував, що пан, дізнавшись про його втіки, міг послати за ним навздогін. Краще було звернути з дороги в який ярочок чи видолинок. Там навіть можна переспати спеку і смерком знов у путь. Але тільки Остап звернув із дороги, як йому причулося, що щось немов гукає. Він озирнувся: прискорюючи ходу, подорожній махав на нього рукою, бажаючи, очевидно, спинити його. Що за мара? Першою думкою в Остапа було тікати. Але зваживши, що поки він один на один, — жаяхатися нічого, Остап зупинився, очікуючи й вдивляючись у подорожнього. Тому, очевидно, було пильно, бо, не вдовольняючись прудкою ходою, він інколи пускався бігти, придержуючи свої клунки на плечах, і вже за чверть години Остап міг розглядіти його струнку постать.

Був то молодий, безвусий парубок, міцно збудований, у високій сивійікучмі, короткій чутайнці і з довгим ціпком. Остапові було чудно, що парубок немов осміхався, але коли той наблизився і привітався до нього, Остап із несподіванки скрикнув:

— Соломіє!.. Чи ти здуріла?

— Може, й здуріла... — сміялася Соломія.

— Пек тобі, маро... Чисто парубок... Куди ти й по що?

— За Дунай, у Січ із тобою... Приймаєш товариша чи не приймаєш?

— Чи ти знавісніла, молодице, чи тебе нині жарт узявся?..

— Які там жарти... Скоро ти пішов, я як стала на човні, так і задубіла. Холодна, холодна, мов завмерла!.. Далі прокинулась і чую, що все мені противне, все гидке: і чоловік, і панщина, й життя моє безщасне... Пропадай воно все пропадом... Піду і я світ за очі... Вже

ж за тобою хоч серцеві легше буде... Та чимдужч додому, за торбину: вкинула що треба на дорогу. Тільки, думаю, пан ловитиме нас. Але й я не дурна. Дідька з'їсть, що спіймає... Метнулась до комори — чоловіка нема дома, повіз паню в гості; зняла з жердки сорочку й штани... Тоді спідницю з себе, штани на ноги, накинула на плечі чугайнку, а на голову шапку—і козак козаком... Шукай тепер, пане, парубка з молодницею... ніхто не бачив, лиш двох парубків стрічали... Що ж мені з тим, що скинула, діяти? Покинути боюся, догадаються ще... Узяла своє під пахву, побігла до ставка, прив'язала камінь — і шубовість у воду... Вічная пам'ять. А тоді селом, та на шлях, та біжу-біжу, щоб догнати. Ху, як ухекалась... Що ж, приймаєш парубка у товариші чи ні?

— А що ж я робитиму з тобою у Січі, гей!.. Отсе сказав! Звісно, вона не піде до Січі у братчики. Та й навіщо, коли навкруги Січі скрізь слободи, а в тих слободах живуть наші люди з жінками, з дітьми. Турок дає землю — займай, скільки твоя сила. Вона про се довідне знає од людей. Вони оселяться в слободі, вона хазяйнуватиме, а він із Січі наїздитиме додому, а то й зовсім облишиться на господарстві... А їм часом у дорозі вона хустя випере йому, догляне, голову змиє. При своїй небозі добре і в дорозі... Хіба не знає приказки?.. Ну, хай же він не супиться, мов сич на гіллі, й веселіше гляне на свою Соломію, що задля нього вбралась у штани та ладна мандрувати хоч на край світу Остап осміхнувся. Він, властиво, радий був Соломії, лише ота несподіванка збила його" з пантелику.

— А щоб же тебе муха вбрикнула, що ти вигадала!.. — повеселішав Остап. — Та чого ми тут стоїмо? — схаменувся він ураз, — день як бик, і вже он курить щось шляхом...

Справді, сонце встало й оглядало світ палаючим оком, а на степовому горизонті немов справді завислі хмарка куряви.

Остап із Соломією звернули з шляху на поле і незабаром знайшли те, чого їм було треба. Тут, у кориті висхлого бурчака, облямованого по високих берегах червоним польовим маком, було безпечніше, ба навіть і деякі вигоди трапились їм: вони надибали степову криничку, джерело, що ледве сльозило й виповняло природну З'ападинку, оброслу травною, а далі течійкою шилося по закрутах рівчака. Тут вони порішили спочити. Спільний сніданок і можливість перекинутись щирим словом із близькою людиною — дорешти помирили Остапа з несподіваним випадком; його значно заспокоїли Соломіїні доводи, і обидва товариші, вже без зайвих турбот, натомлені нічницями, твердо поснули сном молодості.

Сонце було низько, так у два чоловіки від землі, коли Остап прокинувся. Він хотів збудити Соломію, але лиш глянув на неї, як схопився за боки від шаленого реготу.

— Ха-ха-ха!.. От козак — разкозак!.. — реготався Остап. — Ха-ха-ха!..

Той регіт збудив Соломію. Вона схопилась 1, протираючи очі, здивовано зиркала на Остапа.

— Ти чого?..

— Продери, продери очі... Ха-ха-ха!..

— Бачу вже... Та чого ти?

— Ну, тепер ходім.

Остап підвів Соломію й потяг її до кринички.

Стань на коліна і дивись у воду...

Соломія нагнулась і зазирнула до кринички. Звідти глянуло на неї свіже, повне обличчя з карими очима, що так виразно біліло при картатому очіпку й пасмах чорного волосся, що під час сну повисмикувалось із-під очіпка.

— Тепер глянь на свої ноги.

Соломія глянула і враз залилася дзвінким сміхом.

— Ха-ха-ха!.. — оне вгавав Остап. — Голова молодичіна, а ноги парубоїчі...

Вони реготались, мов діти: вона — тонко і дзвінко, як молода дівчина, він — грубше, передчасним баском двадцятилітнього парубка.

— Що ж воно буде? — спитав перегодом Остап. — Таж як хто підгледить твій очіпок, не мине нас халепа.

— А ось що буде! — рішуче промовила Соломія і з сими словами здерла з голови

очіпок. Чорні буйні коси впали їй на плечі й вкрили їх нижче пояса. — На, ріж...

— Що ти кажеш? — жажнувся Остап.

— Ріж, кажу...

— І тобі не жаль, Соломіє?

— Ані крихти... Ріж! — уперто намагалась молодиця й сіла долі.

— Та в мене й ножиць чортма.

— Ріж ножем!..

Остап стояв, вагаючись, але бачачи молодицю упертість, вийняв ніж, поточив його об камінь і почав обтинати в кружок Соломіїне волосся.

Довгі пасма чорних кіс, мов мертві гадюки, тихо зсувались по плечах додолу і лягали на землі дивними покосами.

Однак Соломія ^дурила себе, запевняючи, що їй не жаль кіс. Як тільки ніж шурнув по волосся і до ніг Соломіїних упало перше пасмо кіс, вона почула якийсь біль у грудях, щось стисло за серце, і на очі набігли слози.

Робота була скінчена. Остап одступивсь од Соломії, щоб здалека краще придивитись до своєї роботи, а Соломія, мовчазна й замислена, сиділа долі серед обтятого волосся і вдивлялась кудись у простір.

Заходяче сонце червоним світлом осявало сю картину: його, стрункого й міцного, з чорними очима, орлячим носом і темним молодим вусом на засмаленому обличчю, і її, що в образі білолицього чорнявого хлопця дивилась у простір засмученими карими очима.

— Ну, пора нам рушати... Гей ти, парубче, як тебе звати — Семеном чи як?

— Про мене й Семене... — зітхнула Соломія і знялась із місця.

II

Була темна осіння ніч. Густа мряка чорним запиналом єднала з небом спалену сонцем долину. У долині, на виднокрузі, сіріло щось широкою смугою і розпливалось у пільмі.

То був Дунай.

Ще густіший морок виповняв глибокі чорторії, що збігали в долину по схилу прибережного узгір'я. В одній з таких яруг, глибоких та покручених по всіх напрямках весняними водами, на самому дні ворушились люди. То були втікачі. Два дні і дві ночі сиділи вони тут у вогкості й пільмі, ховаючись від козаких пікетів, розкиданих по лівому березі Дунаю. Якраз сьогодні, з опівночі, мусили вони прокрастися у прибережні комиші і там чекати перевозчиків із-за Дунаю.

Було ї± там чоловіка з тридцять, із дітьми, з усяким хатнім збіжжям, зі слабими навіть, яких не можна було кинути у чужій стороні.

По дні яруги неслося глухе, придушене шемрання. Не то осінні води шуміли, збігаючи у Дунай, не то вітер бився в заламах провалля. Люди говорили потиху, сливе пошепки. Якийсь молодий з ноткою сердечності голос оповідав звичайну історію втікача... «І попавсь я до грека, і зазнав я неволі ще гіршої, як удома. Гнав мене на роботу і вдень і вночі, і годував гірш за собаку... Сорочка на мені чорна, заношена, нуяса мене напала, їсть... І ходив я, як звір той лісовий, та не смів і словом перечити хазяїнові, бо він нахвалявся наслати на мене посіпак...»

— Ох-хо! — вирвалось із чиїхось грудей і тихою скаргою загинуло в темному проваллі.

Десь здалеку бриніла, як муха повесні, притишена пісня.

— Отче наш... да будет воля твоя... — молився хтось із притиском, із чуттям.

Хвора жінка важко дихала і стиха постогнувала. Межи втікачами були й Остап із Соломією. Зазнавши всяких пригод, вони врешті добились до Дунаю і вкупі з іншими чекали перевозу.

— Ти ще не заснула, Соломіє? — стиха обізвався Остап.

— Та мало що... Так сон наліг на мене, так наліг... Коли б уже швидше рушати звідси...

— Ще рано, до півночі далеко... Ну й холод — чисто змерз!.. Іване! — обернувся

Остап у другий бік. — Як думаєш, не завадив би нам оберемок бадилля на вогнище? га?

— Падку мій! Таж то аж наверх лізти, гей! — жахнулось щось у темряві пискливим баб'ячим голосом і кілька разів відсапнуло, немов корова у хліву.

— І куди його посилаєш? Адже він на своїх коротких ногах не злізе на гору, — кинула Соломія.

— Овва... овва... бозна-що вигадали... я й не на таке лазив... — образився Іван. І з сими словами стало чутно, як він подряпавсь на стрімку стіну урвища, важко й часто відсапуючи.

— Бач, старається Котигорошок... — промовив хтось із темряви, — аби молодиця слово сказала — в пекло полізе.

За кілька хвилин оберемок бадилля прудко летів у провалля, а за ним, обвалюючи глину і запорошуючи усім очі, скотився додолу тріумфуючий Іван.

— От і не виліз... от і короткі ноги... ге! Якби не короткі ноги — сидів би один із другим поночі... а тепер у нас вогонь буде... хе-хе-хе... Кресало є?.. Є!.. А губка є?.. Є!.. Ну, викрешемо... ге!.. — торохтів він, мов горохом сипав.

Іван метушився, бігав без потреби з одного місця на друге, шелестів сухим бадиллям, ірошив його і складав на купу.

Врешті черкнулась криця о кремінь... спалахнула на мент іскра, і стіни урвища немов двигнулись.

Іван припав до землі і дув. Червону цятку, до якої він мало не торкався устами, розбирав гнів: вона росла, червоніла, пирскала, мов сердитий кіт, і врешті, не витримавши, схопилась полум'ям, бухнула сивим димом і залляла світлом дно чорторії.

Нерівне світло осявало коротку, грубу фігуру з круглим ласкавим обличчям, зарослим, мов куделею, пасмами полового волосся, блимало по накиданих безладно клунках та по втікачах, що сиділи й лежали купками по землі. Круті глинясті стіни урвища жовтіли, і лиш угорі, в глибоких заламах, бився крилами сполоханий морок.

Остап та Соломія присунулись до вогню. Раптом здалека, з берега річки, почувся кінський тупіт. Усі насторожились.

— Гаси вогонь! — обізався хтось пошепки й з тривогою. — Крий боже, ще помітять...

Остап знехотя почав затоптувати вогонь, хоч се йому і не вдавалося. Жевріюче бадилля розповзалось скрізь, мов огняні хробаки, сичало й курилось.

Тим часом кінський тупіт завмирав удалині і врешті зовсім затих.

У проваллі знов стало темно. Усі мовчали.

— Іване, — перервав хтось врешті тишу, — розкажи-но, як тебе жінка біла та як ти од неї забіг аж сюди...

— Отеє вигадав! Щоб жінка та чоловіка біла — та се ж беззакон, безпардон!.. Зроду такого не було... хехе-хе... — непевно якимось сміявся Іван, немов хотів підбадьорити себе.

Іван пристав до Остапа десь у дорозі. Вони були з одного повіту, навіть села їх були близько. Се їх з'єднало, і з того часу Іван не розлучався з земляками. Весела і добродушна удача Іванова не раз ставала їм у пригоді при довгій і важкій блуканині по чужих краях. Іван охоче оповідав про своє життя домашнє; з оповідання того можна було зрозуміти, що втік він не так од панщини, як від лютої жінки, яка мала занадто великі кулаки для малого на зріст Івана. От тою-то лютою жінкою й дратували раз у раз Івана, та він не сердився і добродушно викручувався жартами.

Та хоч сите тіло Іванове спочило трохи від жінчиних кулаків, душа його шукала знайомих вражень покори. Він прив'язався до Соломії, що огрядною постаттю нагадувала йому жінку, і за кожним її словом ладен був скочити хоч у пекло. Сю особливу прихильність до Соломії помічав не тільки Остап, а всі, і лиш висміювали бідного коротконогого лицаря.

— Говори, — дратував Івана той самий голос, — певно, молотила, як ціпом. Коли б не втік, то пішов би досі на смух. "

— Ну, то що? — жваво підхопив Іван. — Хіба я боюся смерті? Сохрани боже!.. Пошли, господи, й завтра. Раз вмирати — не двічі. Вмер — і край, більш не встанеш.

— Ні, краще не здихай, Іване, тут, бо будуть шкури дешеві...

— Хе-хе-хе!.. О, бодай тебе, що вигadaв, — хекекав Іван, мов булькав із повної пляшки. На сміх його, однак, ніхто не обізвався. Люди були поважні, похмурі навіть. Тільки дитина часом заквилить й сповнить жалем провалля.

— Чи не час нам у дорогу? — поспитала Соломія.

— Про те вже дід Овсій знає, він тут порядкує,— обізвався Остап.

Очевидячки, се питання усіх цікавило, бо по проваллі пройшов шепіт: пора, пора... І почалося збирання.

— Потихо, потихо, не всі разом, — шамкав дід Овсій і все лазив поміж люди, усе толочив їм ноги.

Рушили.

Вибратися, однак, із темної, покрученої та вузької чорторії було нелегко. Раз у раз доводилось спотикатися, намацувати дорогу, падати, чіплятись за клунки, вставати і знов спотикатися. Ся плутанина зайняла коло години. Врешті війнув вітрець — перед втікачами була наддунайська низина. Усі зітхнули вільніше, хоч небезпечність саме тут і починалася. Треба було перейти рівне, незаросле й не закрите нічим місце, щоб опинитися в комишах. Дід Овсій вистроїв усіх в одну лінію, а сам пішов попереду. Ніч була темна, аж чорна, в кількох ступенях нічого не можна було розібрати. Легкий туман вставав над Дунаєм, повз берегами, окутував втікачів. Вони потиху посувалися.

— А я вже вас держуся, як сліпий плота, — шепотів Іван до Соломії, йдучи за нею. — Куди ви — туди й я... Щоб бути разом... А може, вам важко, то дайте мені клунок, я понесу, — жебонів він, важко відсапуючи...

— Та не сопіть так, мов ковальський міх, — напучувала його Соломія. — А клунка свого не дам, бо я ще й вас могла б узяти на горгоші з вашою торбою разом..

— Коли ж ноги грузнуть, аж у постолах хлющить, та ще щось, не тут згадуючи, немов чіпляється до ніг, не пускає. Починався мочар, порослий комишем. Чутно було, як шелестить комиш шорстким листом та іноді хрусне під ногою суха очеретина.

Йшли недовго. Дід-провідник зупинився, наказав усім залазити в комиші, скласти свої клунки й бути наготові, а сам десь зник.

Близько, зараз отут, дихала холодною вогкістю річка, хоч її не видно було у пільмі. Зверху почало щось сіятись, чи то дощ, чи мряка. Втікачі розташувалися на мочарі, під ногами у них плющало. Вони сиділи нерухомо, карячки, боячись поворухнутись та зачепити шамкий комиш. Вони дивились перед себе у густий вогкий морок. Ноги терпли, мряка покривала одержу холодною росою, вода затікала в обув. Очікування помочі, що мала прибути з невідомих вільних країв та визволити з неволі,— напружувало нерви, розтягувало без краю час. Почуття дійсності втрачалось, усе приймало незвичайний, казковий характер. Напружене око вбачало у пільмі якісь тіні, що снуються в тумані, наближаються, віддаляються, приймають незвичайні розміри. Часом блимне здаля вогонь і зникне, щоб з'явитись у другому місці. І знов темно. На річці щось плюснуло... раз, другий... Присяг би, що то весла одбивають по воді такт, що човни ріжуть хвилю і ось-ось стукнуть носами в берег... Однак скрізь тихо... Широка річка спокійно дрімає в легкому тумані, чорне небо безперестанку сіє росу... Здається, що ся довга осіння ніч ніколи не скінчиться... марні надії, даремні сподівання... ніхто не прибуде, ніхто й не думає про те, що тут сидять холодні, стурбовані люди й, як бога з неба, чекають рятунку... Усе намарне... Але око знов ваблять блукаючі вогні й рухливі тіні, вухо знов ловить непевні згуки, що родять надію, будять увагу...

Тіло терпне, тіло деревеніє, кудись поділись ноги, що мокли в воді, не чуть їх, напівсолodka втома обхоплює людину, байдужність закрадається в серце... Все так, як слід, як має бути, і чи не однаково гинути тут, серед сього багна, чи вдома в неволі...

Ураз — що се? Сон сниться чи чудо діється? Далеко за річкою блиснуло щось, немов із неба вогонь упав на землю і спалахнув, як свічка. Поряд саянуло знов, а за ним у третьому місці сильно бухнув полумінь. Три вогні горіли, як свічки в церкві,— і не можна було

розібрати, чи воно на землі, чи на небі діється. Немов холодний вітрець повіяв і торкнувся обличчя. Усі стрепенулись. Та не встигли вони спам'ятатися, як вогні згасли і одночасно, десь недалеко в комишах жалібно завив голодний вовк. Та сумна скарга покотилася по річці і вразила втікачів.

— Бач, зголоднів! — зі співчуттям обізвалась Соломія.

— Ая!.. ая!.. Ще й не такої заспіваєш, як живіт присохне до спини... А може, то він нас почув та плаче, що ніяк взяти... хе-хе!..

— Ну, ти його тільки торкни. Котигорошка, то він зараз і розсиплеться, — невдоволено промовив Остап.

— А, які ж бо ви!.. Хіба ж я що? Хіба ж я як?..

— Поснули? Га? — прошамкав раптом дід Овсій, вернувшись із берега. — А зараз перевіз буде...

Люди ворухнулись. Аж ось воно — перевіз... Груді вільно зітхнули... Десь раптом знайшлися ноги, мокрі, холодні, задубілі, зомліле тіло забажало рухів, дійсність розвіяла чари, розбудила мозок.

— А що — вовк добре заскиглив? — шепнув дідок на вухо Іванові і засміявся.

— А щоб же вас ведмідь загриз... борони боже! — здивувався той. — А я ж не казав, а я ж не мовив...

І в його шепоті чулося таке здивування перед хитрощами діда й така наївна віра в те, що він зразу одгадав ті хитрощі, що Остап і Соломія мимохіть осміхнулися.

Потиху й обережно усі посунулися до берега. З нетерплячкою вдивлялися вони у темряву, та нічого не бачили й не чули. Річка спала. На заході трохи вияснилось, і на мутному небі вирізалися контури чорних, мов важкі хмари, гір. За річкою шуміли плавні.

Незважаючи на дідову обіцянку, перевіз не прибував. Люди нетерпеливились. Діти змерзли, пищали, і трудно було заспокоїти їх. Місце було небезпечне — тут раз у раз вешталась кордонна сторожа і кожної хвилини могла заскочити. Се дратувало. Нарікання сипались на діда Овсія, усіх брала хіть скоріш покинути небезпечний берег та знов забитися в яку нору. Там бодай можна розкласти вогонь й зігрітися. Шхто й не дививсь на річку.

Коли се — на самому березі щось плюснуло. Два човни м'яко шурхнули по прибережному піску, і тихий голос поспитав:

— Ви усі тут?

На березі зробився заколот. Всі товпились коло човнів, кождий хотів скоріш зайняти місце, примостити свої клунки. Дідові Овсієві нелегко давалося зробити лад і спокій. Котигорошок одним із перших скочив у човен і завзято намагався втягти за собою якийсь Соломіїн клунок.

— Соломіє... Остапе... сюди... до мене! — кликав він пошепки, і сопів, і крєктав, і крутив головою, вовтузячись із непокірливим клунком.

Раптом зовсім зблизька форкнула коняка. Усі оторопіли.

— Сідай швидше, — сикнув перевозчик. Та було пізно.

— Хто там? — гукнув із темряви сердитий голос. У ту ж хвилину кінська голова наткнулась на купку людей, а над нею звівся козак, немов шукав чогось на землі.

— Еге-е! — протяг він наче до себе, скинув із плеча рушницю і бахнув над головами припишклих втікачів.

Люди опам'яталися. Адже він один, а їх багато. Сміливіші кинулись на козака, та голіруч нелегко було його взяти.

Тим часом стріл, певне, почули, бо з темряви неслась уже на втікачів кінська тупотнява, брязк зброї і грубі людські голоси.

— Лови їх! В'яжи! — гукали козаки, впадаючи на тих, що не встигли сісти у човен. Вони зіскакували з коней і кидались на втікачів. Усе змішалось.

Якийсь здоровенний москаль ухопив Соломію впоперек і поволік, але Остап насів на нього ззаду і визволив Соломію.

— Матінко! Рятуйте! — верещав пронизуватий жіночий голос, покриваючи шум

боротьби.

А човни тим часом тікали. Вода кипіла під веслами, човни тремтіли й скакали на воді, як живі.

— Стій! — несло з берега, — будемо стріляти! — Гримнуло кілька стрілів і сколихнуло повітря.

Кулі свистали над головами втікачів, але Іванові було не до куль: він усе ще махав руками і благаючим, розпучливим голосом кликав:

— Остапе!.. Соломіє!.. А які ж бо ви... сідайте швидше... сюди, до мене... — і не помічав, що від берега відділяла його широка смуга води, а галас на березі покривав його слабкий, пискливий голос...

* * *

Що далі було — ні Остап, ні Соломія не могли добре пригадати. Вони лиш пам'ятали, що бігли на одчай, через комиші, через воду, в безпросвітній темряві, з почуттям звірини, за якою женуть собаки. Кілька разів Остап всакував у воду мало не по пояс, часто Соломія з розгону натикалась на кущ верболозу, але кожен раз вони давали собі раду і знов мчали вперед, добуваючи останні сили. Врешті щось перепинило їм дорогу, і вони попадали. Ся пригода була їм навіть на руку. Лежачи на чомусь твердому й холодному, вони могли тропи одсапнути. Ноги в них тремтіли, груди важко дихали. Вони лежали і слухали. Навколо було тихо, од берера не долітав сюди жаден згук — очевидячки, там уже все скінчилося. Сіяв дрібненький дощик, темрява знов стала густішою. Не почувачи за собою погоні, Остап і Соломія помалу опам'яталися. Остап обережно обмацав те, на чому лежав: то горб, порослий травою. «Ага! — подумав він. — Ми, видно, наткнулися на високий берег». Вони спочили трохи, осмілені тишею, звелися і обережно побрели вздовж гір, в надії натрапити на яругу, де можна б було захиститися від дощу й холоду. І справді — незабаром почули під ногами розмиту глину і увійшли у чорну пашу провалля.

Тут вони намацали сухе, затишне місце і тільки тоді почули, що страшенно втомлені й зогріті* шаленим бігом. Утома була така сильна, що брала верх над усім: вони — просто впали. Без розмов, без думок вони поснули твердим, здоровим сном.

Прокинулись вони нерано: сонце, мабуть, було високо, бо жовтий промінь його повз по стіні урвища. Вгорі синіла смужечка погідного неба.

Першою думкою в Остапа було довідатись, де вони. Він подався на розвідки і скоро вернувся, щоб заспокоїти Соломію: скрізь тихо, спокійно, днина тепла й ясна. Почали радитись.

Обоє згадали, що один мірошник із-над Пруту, одноокий Яким, такий забіглий, як і вони, тільки з Поділля, хвалився, що знає спосіб переправити їх у Туреччину, і вони, певне б, звернулися до нього, коли б Котигорошок та дід Овсій не підбили їх тікати разом із ними через Дунай.

Тепер нічого іншого не лишалося, як звернутися до того мірошника, бо переховуватися далі на сьому боці було небезпечно: їх могли спіймати, одіслати до пана або запроторити в тюрму.

Вони ледве вилізли з глибокого провалля і опинилися на спаленій сонцем сірій полонині. Низина, що приймала вночі фантастичні, непевні форми, видавалась удень дуже гарною. Широкий і тихий Дунай блищав проти сонця, мов криця, а з-за прибережних, зелених іще верб здіймалися у небо блакитні шпилі далеких гір.

Розглянувшись уважно, Остап зміркував, що звідси до Кишніці, де стояв вітряк Якіма, буде верстов із тридцять. Коли поспішитися, то до вечора можна б іще постигнути туди.

І вони, почистивши трохи свою молдаванську, заболочену вчора одержу, не гаючись, подались у дорогу. Вони йшли то шляхом, то стежками навпростець, намагаючись не звертати на себе уваги.

— Десь тепер наш Котигорошок із турком бесідує, — обізвалась Соломія.

— Як не годує раків дунайських, — кинув Остап. І їм уявилися нічні пригоди.

Вони обігнули з правого боку Рені і подались понад Прутом. З дороги видно було, як вився у низині кривульками глибокий та каламутний Прут, а за ним, скільки око сягало, руділи стиглим комишем плавні і хвилювались, як нива. Край неба щось курилося, дим низько слався над очеретами. Інколи над берегом Пруту проскакував вершник і зникав за крутим поворотом річки.

За Прутом була Туреччина.

Вже була ніч, коли вони підходили до кишницьких вітряків, що ліниво помахували крилами. На радість їм, у Якимовому вітряку світилось. Вони одхилили двері і увійшли. Там нікого не було — і Остап із Соломією присіли на мішках. У млині стояв теплий, приємно солодкуватий запах свіжої кукурудзяної муки. Борошняний пил висів у повітрі, а стіни, банти і постав були обсіпані ним, як снігом. Біле павутиння фестонами висіло вгорі, гоїдалось од найменшого руху повітря і кидало дивовижні тіні при жовтому світлі одинокої ліхтарні. Жорна м'яко шамотіли по зерні; кіш трясся, як у пропасниці; вгорі щось жалібно скрипіло. За стінами вітряка, в селі, валували собаки...

Незабаром з'явився заборошнений мельник. Придивившись своїм одним оком, він впізнав Остапа.

Остап зараз-таки розказав йому, по що прийшов.

— Добре... — коротко одмовив Яким, — трохи упораюсь, і підемо.

Остап і Соломія були стомлені дорогою, однак змовчали про те.

Вони трохи спочили й перекусили, поки мельник засипав зерно та переносив мішки.

Так коло півночі Яким їх покликав:

— Ходім.

Вони вийшли.

Над селом стояв звичайний в осінню пору туман. Він йшов, очевидячки, з річки, з плавнів, бо чим нижче вони спускалися, тим туман ставав густішим. Село виглядало, як із-під води, біде світло лиш де-не-де блимало крізь млу. Дихалось важко. Всі троє мовчки спускались униз, а далі звернули убік од села і йшли так верстви зо дві, то спускаючись, то дряпаючись по горбах. Врешті мельник казав їм зупинитися, а сам пішов наперед. Остап із Соломією вдивлялись у темряву і нічого не бачили; мельникова постать раптом зникла з-перед очей, мов розпустилась у млі. За кілька хвилин він вернув і повів їх за собою униз, по крутому й слизькому схилу. Коли вони обережно спускалися з гори, недалеко від них блимнуло два вогники і в ту ж мить зникли.

— То лис, — пояснив мельник.

Врешті вони зупинились. Мельник викресав вогню і освітив вузьку, як лисяча нора, печеру.

Тут, видно, недавно були люди, бо лежала купа сухого листу та кілька грубих вербових полін.

Мельників план був дуже простий: зв'язати невеличкий пліт, аби міг здержати двох людей, — і в темну ніч, ховаючись од козаків, переплисти у плавні. А там уже безпечно. Коли б не стало прихованого тут матеріалу, можна роздобути на березі річки. Аби обережно.

І одноокий Яким подав Остапові жмут мотуза та паляницю, попрощавсь і зник у млі.

Соломії дуже сподобався мельників план. Вона мала охоту зараз-таки в'язати пліт.

При світлі воскової свічки, що вони роздобули в млині, вони взялися до роботи і так захопилися, що забули про втому та сон. Та матеріалу було не доволі для плота, і треба було одкласти роботу.

Другої днини Остап пустивсь на розвідки. Показалося, що їхній сховок був у макітрі, але доволі було злізти на гору, як саме тут, мало не під ногами, ніс бистрі води Прут, вгинаючись у берег коліном і ховаючи обидва кінці за високими береговими виступами. Місце справді було вигідне для переправи, бо доволі було кордонному козакові загнути за виступ — і коліно річки зникало йому з очей.

На березі валялись галузки, уламки дощок і навіть цілі верби з корінням, викинуті на

берег повинню. Над плавнями чорними пасмами повз дим.

Тільки вночі Остап із Соломією зважились податися на берег. Вилазячи з макітри на гору, вони побачили червоне крайнебо, наче сходив місяць.

— Що за мара, — обізався Остап, — адже тепер не місячні ночі.

Та Соломія, що встигла вже злізти, раптом одхилилась і мало не скрикнула:

— А дивись!.. дивись!..

Остап глянув і остовпів.

Перед ним, на крайнебі, стояли високі вогняні гори. Та ні, вони не стояли. Вони рушались, як живі, хитались, тремтіли, осідали в одному місці і виростали в другому. Вони тихо жевріли, як купа іскристого золота, або вибухали червоним снопом полум'я. Відтак знесилювались, в'яли і гнулись од вітру, і знову росли, знов палили. Коли одна з них падала, друга підхоплювала її, здійснись догори і бистро ламала лінію блискучих визубнів. Од них займалась на небі хмара і палала вкупі з далеким небом.

То горіли плавні.

З жахом вдивлялись Остап із Соломією у сю картину.

— Ні, не до нас йде, а вбік, за вітром, — із легким серцем зітхнула врешті Соломія.

Здавалося, розбурхане море вогню кипіло, ревло, бризало вогняною піною, раз червоною, як грань, раз білою, як світло блискавки, і йшло сердитими хвилями на чорні безборонні плавні, що причаїлись і тремтіли у вічній пітьмі.

Однак ніколи було любоватися. Оглядаючись і прислухаючись, вони зійшли на берег. Не було нікого. Од далекого світла внизу здавалось іще темніше. З плавнів уставав туман.

Вони знайшли, що їм було потрібне, і з великою обережністю, пам'ятаючи, що кожную хвилину може виткнутись із-за виступу козак, потягли на гору оберемки вербового гілля.

З опівночі пліт лежав готовий, аж просивсь на воду.

Він був важкий, кострубатий, і його треба було нести так, щоб не ослаб мотуз.

Остап і Соломія крєтали, зупинялись, спочивали, обливались потом і знов тягли його на гору.

Навколо — ні душечки. Ні, їм таки везло нині! Туман стояв густий, мов кисіль; до світа було далеко, а кордонна сторожа або поснула, або вигинула.

— Заким сонце зійде — го-го! де ми будемо... — радісно шептав Остап.

— Тоді кажи гоп, як перескочиш...

На березі було теж тихо і безлюдно. Каламутний Прут дихав вогким холодом. Сірі, ледве помітні в тумані плавні непривітно шуміли.

Остап із Соломією потиху спустили пліт на річку. Він хлюпнув і глибоко осів у воду. Коли Соломія примостилася на плоті, Остап одіпхнув од берега і тоді скочив. Пліт захитався і пропустив воду. Прудка течія крутнула ним і понесла вниз. Остап опирався бистрині з усієї сили, але його кіл мало що помагав: пліт несло серединою річки. Якийсь час плили вони в тумані, поміж берегами, одірвані од землі й безпомічні. На превелику силу вдалося врешті вибитися зі стрижня та наблизитись до берега. Але й тут вода зносила пліт, і нелегко було пристати до берега. Остапові пощастило, однак, зачепитись якомсь за прибережну вербу. Соломія вхопила за гіллячки, Остап придержав пліт — і обоє вискочили на берег, втомлені й мокрі. Вода зараз підхопила пліт, поволі обернула його і понесла вниз укупі з харчами, забутими на плоту. Та се була дурниця: вони були за кордоном.

Дивне почуття обхопило Остапові груди: замість радості — сильне обурення стрепенуло його істоту. В один мент відчув він усі кривди й знущання, які зазнав у покинутому краї, і, твердо упираючись ногами в нову, не панцизняну землю, він затис кулак і погрозив на той бік річки.

— Бодай ти запалася, трєклята країно, з твоїми порядками!.. — заляв він наголос.

Одночасово на тому березі почувалася кінська ступа.

— Хто там?.. — кинув у пітьму кордонний козак і, не дочекавшись відповіді, бахнув наосліп із рушниці.

— Ойі — скрикнув Остап, ухопившись за груди, і захитався.

— Нічаво-о!.. Коли не влучив, тікай собі з богом! — добродушно промовив козак і ступою подався далі...

III

— Що тобі? — прискочила Соломія до Остапа і піддержала його.

Вона вся похолола і тремтіла од жаху.

— Ой, — тихо стогнав Остап, — поцілив мене отут» під серце Соломія немов не розуміла того, що сталося. Вона торсала Остапа за одіжку, тягла його з собою і з жахом повторяла:

— Тікаймо... тікаймо... він іще стрілятиме, він уб'є тебе...

Помітивши, що Остап не рушиться з місця, вона вхопила його під руку і сливе поволокла за собою. Вона вскочила у комиші і бігла прудко, наскільки позволяв се Остап та густий очерет. Трясний ґрунт плавнів вгинався під нею, як на пружинах. Ноги грузли часом по коліно в цмоковині, цупкий комиш ламався, тріщав та бив її по лиці, плутався під ногами, а вона бігла усе вперед, поійнята жахом, нічого не помічаючи, бажаючи тільки забігти якомога далі, укритися від наглої смерті.

Остап несвідомо піддавався їй. Він біг за нею, хоч із кожним віддихом і рухом кололо його в грудях і нападали часом млості, а з-під руки, якою він затуляв рану, стікало щось тепле й мокре.

«Аби лиш перебігти отес місце... аби лиш перебігти, і все минеться... нічого лихого не буде...» — блукали думки в його голові, і він біг, напружуючи останні сили, аби не відстати від Соломії.

Врешті він почув, що мліє.

— Стій... не можу... — шепнув він, опускаючись додолу.

— Що тобі? — опритомніла молодиця, схилившись над ним.

— Крові багато витекло... — насилу вимовив Остап.

— Тебе зранено? Де? — скрикнула Соломія, опускаючись перед ним на коліна та намагаючись розглянути рану.

Але було темно, як у льоху. Не видно було навіть комиша, що стирчав густо, мов жито на ниві, круг них.

— Де тебе зранено?

— Отут, під серцем.

Соломія провела рукою по його грудях і намацала мокру й липку сорочку. Остап скрикнув од того дотику.

В голові у Соломії розвиднілось. Жах її щез без сліду. Вона знала, що робити.

Обережно розщібнула йому сорочку і відкрила груди. Сього було мало. Вона роздерла пазуху, одліпила скривавлену сорочку, потім одшматувала довгий пас зі своєї підтички і з помічню Остапа тісно зав'язала йому рану.

— Води!.. — попрохав ранений.

Води! Се легко було сказати! У сій пітьмі, у сій чорній невідомій пустині, де доволі було зробити кілька ступенів, щоб заблудитись, трудно було шукати воду. Серце Соломіїне рвала та просьба Останови, а голова шукала способу. Ба! Адже вони на воді! Про се свідчить трясовина, що вгинається під ногами. Соломія спробувала викопати рукою ямку і справді докопалась до води. Була се густа, гнила й тягуча рідина, з противним запахом шувару. Соломія зачерпнула її у пригорщі і подала Остапові. Той змочив уста, але пити її не міг. Соломія змочила йому чоло, скинула з себе верхню одіжку і підмостила йому під голову. Проте, щоб пускатись у дорогу в таку пітьму в невідомій стороні, не було й гадки.

Треба було дочекатися світу.

Остап лежав на очереті й почувавсь ослабленим. У грудях у нього хрипіло, і було боляче дихати. Не то сон, не то забуття склепляло повіки.

— Ти тут, Соломіє? — питав він і дрімав далі.

— Тут, тут... осьде...

Серце нило в Соломії од жалю й тривоги, їй легше було б, коли б куля потрапила в неї.

Та ще коли б вона хоч могла бачити його рану, його обличчя — їй, здається, не так би важко було. А то ся пільма, сей чорний, клятий морок. Він оточав її з усіх сторін, слався перед очима, висів над головою, заповзав під шкуру, виповняв її всю та гнітив серце... Надаремне витріщала вона очі — вона не могла навіть одрізнити пальців на власній руці. Він жив, той морок, рушався, дихав, шептав щось тисячними устами, безперестанно, уперто, з посвистом, як стара баба. Соломія сиділа перестрашена та прислухувалася, про що шепче морок.

— Шу... шу... шу... — починав він іздалека, — шу... шу... шу... — одзивалось тут коло неї, — шу... шу... шу... — шепотіло все разом — а пощо було клясти... шушу... а тепер умре... побачиш — умре... шу... шу... шу...

Соломії ставало моторошно. «Брешеш, брешеш... — хотіла вона кинути в лице злому морокові, — він мій... він буде жити... його не дуже поранено... адже він скільки пробіг...»

Але морок уперто шумів своє: «Він умре... шу... шу...»

І немов в одповідь йому важко дихав Остап, тихо постогнуючи крізь сон.

Соломія затулила вуха й заплющила очі. Ся пільма, більш знайома, більш свійська, не так мучила її. Зате вона почула вогкий холод, що проймав її наскрізь. Та вона не хотіла виймати з-під голови в Остапа своєї одежини і тільки скорчилася, щоб хоч трохи зогрітись. Вона не чула вже зловіщого шептання мороку і оддалась надіям на краще. Він вигоїться, він житиме... вона не дасть йому загинути... От коли б лиш світало уже... коли б світало...

Утома взяла своє: Соломія навсидячки задрімала.

Коли вона прокинулась, сіре світло падало з хмарного неба. Туман іще плутовся у комишах і поволі здіймався догори. Плавні немов курились.

Остап лежав тут же з розплющеними очима; його молоде обличчя немов прив'яло, на уста впала смага.

— Ну, як тобі? — припала до нього Соломія.

— Та нічого... тільки дихати важко... згага мене палить... води...

Треба було щось радити.

— Ти можеш йти?

— Не знаю... зведи мене...

За поміччю Соломіїною Остап звівся. Він затискав зуби та кріпився, щоб не стогнати, — так його боліло кожним рухом десь під лопаткою. Соломія підтримувала його, і так вони звільна йшли поміж високими стінами жовтого комишу.

Недовго їм довелось шукати води. Незабаром заблищало крізь комиш спокійне дзеркало озерця. Соломія напоїла Остапа, оглянула і обмила його рану. Вона приклала до рани мокру холодну ганчірку — і Остапові стало легше.

Почали радитись, як їм вибратися з плавнів, куди йти. Остап міркував.

— Де сонце? — поспитав він.

Соломія глянула на небо. Поміж очеретяною кунєю, що тихо гойдалась угорі, виднівся клапоть сірих олив'яних хмар. З-за високого та густого, як щітка, комишу не можна було нічого розібрати.

— Звідки вітер? — допитувався Остап. Але й те нелегко було зміркувати. В плавнях було тихо, як у лісі, лиш горою шелестіла куня, раз в той бік схиляючись, раз в інший.

Остапові здавалося, що вони мусять держатися правої руки; Соломія ж, навпаки, доводила, що їм слід йти вліворуч, проти вітру, бо, здається, направо гнеться комиш. Соломіїне-перечення дратувало раненого, і вона мусила згодитися з ним. Вони рушили в дорогу. Дорога була трудна. Навіть здоровому важко було плутатися в густих комишах, зарослих павутицею, перескакувати з купини на купину, щоб не попасти в багнисту безодню. Часто доводилось обходити ерики й озерця, де Остап освіжавсь холодною водою та змочував розпалене гарячкою чоло. Соломія сливе несла Остапа, а проте їм доводилось часто зупинятися, бо слабкий утомлювався і потребував спочинку... Та вони знов воліклись,

одинокі, загублені серед безбережного моря очерету, що маяв над ними пухнатими китицями та наводив сум одноманітним шелестінням. Вони йшли так довго, не відаючи пори дня, бо над ними все висів клапоть олив'яної хмари, а круг них усе їжився височенний, цупкий, жовтий комиш, немов сунувся разом із ними, як зачарований. Часом їм здавалося, що поміж очеретом щось шмигнуло, немов пес або вовк, інколи вони з огидженням обминали сонних, млявих од холоду гадюк, що купами лежали на купинах або ліниво пересувалися поміж очеретом.

Раз їм почувся згори шум, одмінний од шуму плавнів, і вони доміркувались, що то пролетіло над ними стадо якихсь птахів, може, диких гусей. Здавалось, плавням нема кінця-краю; навкруги було усе те саме та й те саме, немов вони стояли на місці.

Справа починала бути поганою. Остап знемігся і зовсім розхорівся: його палила гарячка. Соломія поклала його край озерця і задумалась. Адже вони могли пропасти отут, без людської помочі, без харчів, посуваючись так поволі! Голод уже й так ссав під грудьми. Видно, вони заблудились і тепер плутаються у плавнях — і хто зна, як довго ще ііюжуть блукати у сій глушині. Чи не краще б лишити тут Остапа — вона ж йому однаково нічим не годна допомогти- та самій метнутись й пошукати виходу? Так було б певніше й скоріше.

— Примости мене коло озерця, аби я міг воду дістати, а сама йди, розглянь... — згоджувався Остап.

— Ти, певно, зголоднів, їсти хочеш?

— Ні, не хочеться... тільки пити. Соломія нагнула комиш і зробила хворому ложе. Не зводячись, він міг зачерпнути пригоршнею води.

— Отак добре буде...

Соломія озирнулась і стала міркувати...

Вона піде проти вітру... здається, управо більш

гнеться куня... Вона нічого не казатиме Остапові, бо він почне сперечатися, дратуватися.

— Не сумуй же тут без мене, я швидко повернуся, — обернулась вона до нього і зникла в комишах.

Вона йшла і старалася нагадати собі плавні, як бачила їх згори, до переправи.

Управо — горіло... так, управо горіло, і туди гнав вітер вогонь; у ліву руку виднілись гори й верби. Значить, треба йти туди, проти вітру. Вона стрибала з купини на купину сливе бадьора. З кожним ступенем надія росла у її серці, хоч картина не мінялася. Часом їй доводилось продиратися через таку гущину, що вона ледве пролазила поміж жовтими стінами. Посковзнувшись, Соломія вскочила вище колін у холодну тванюку.

Під ногами була безодня, та, на щастя, вона вхопилася за кущ очерету і вилізла. Вона роззулася, повиливала з чобіт воду і пішла далі. Крізь комиші блищали подекуди озерця. Водяний мак вигідно спочивав на них круглим листом, висував із води зелені збаночки. Соломія зупинялась на мить, щоб подивитись іздалеку, як дикий гусак старанно укладав пір'ячко на голові самички, а вона мліла, плямкала дзьобом і розправляла крила. Гадюка часом перепливала ерик хвилястими рухами, здіймала голову, повабно хитала нею з боку на бік, як значна дама, і роздивлялась навкруги круглими очима. По сих непролазних пущах, певно, ніколи не ступала людська нога. Тут було безліч таємних закутків, скрізь стрічались берлоги диких звірів, вислані кунею та сухим мохом. На старих очеретинах гойдались покинуті гнізда, по рудих, аж червоних, ослизлих од туману купинах валялись пір'я й гадючі линовища. Вужів було так багато, що Соломія скоро перестала звертати на них увагу. Часом очеретяний початок, зачеплений Соломією, лопався і обсипав її білим пухом, мов снігом. Соломія йшла, як на дні моря, а вгорі, над її головою, шуміла куня, немов котила кудись руді й каламутні хвилі. Соломія міркувала, що коли брати у ліву руку, плавні мусять швидко скінчитися, бо в той бік вони простягались недалеко. Аби йти проти вітру. Раптом Соломія зупинилась і мало не зомліла од страшної думки. Гй прийшло до голови, що вона може не знайти Остапа, бо нічим не значила своєї дороги. Треба було ламати комиш абощо. Треба зараз вертатися, поки вона недалеко одійшла й не забула дороги. Серце її неспокійно

калатало, коли вона бігла назад, одшукуючи свої сліди. Вона не мала часу на обережність — комиш бив її по лиці і навіть скалічив ногу. Та то були дрібниці. Коли б швидше знайти Остапа, вона тоді знов подасться на розвідки, тільки не буде такою дурною, не забуде значити дорогу. Спочатку все йшло добре, вона знаходила свої сліди і по них верталась. Та скоро сліди щезли. Соломії здалося, що вона дуже одхилилась уліворуч. Вона взяла трохи у праву руку і несподівано наскочила на чимале довгасте озерце. Тут вона не була, се вона твердо пам'ятала. Вона мусила вернутись трохи назад, щоб обійти перешкоду. Тепер Соломія вагалась, в якому напрямку йти. Найкраще керуватись вітром: треба, щоб він тепер-дув у спину, і йти за вітром. Соломія глянула вгору. Куня гойдалась то в той, то в інший бік. Рішити було трудно. Однак Соломії здалося, що їй треба йти просто перед себе. Вона пішла. Пройшовши зо двоє гонів, Соломія запевнилась, що йшла проти вітру. Невже вертатись назад? Вона зупинилась. Очевидячки, вона збіглась з дороги, заблудилась. Що робити? Ноги в неї тремтіли од трудної ходні, в голові бродили безладні думки й міркування. «Що робити?» — немов питав у комишів її блукаючий погляд. Комиші оточали її ворожою юрмою і шептались. Соломія подумала, що вона мусить бути недалеко од Остапа, що він почує її, і крикнула:

— Остапе-е!.. Оста-апе-е!..

Голос її прогучав глухо, стіна ворожого очерету не пустила його далеко, забрала в себе, ковтнула.

Соломія ще раз гукнула — те ж саме.

Серце в Соломії упало, руки звисли безвладно. Та ненадовго. Новий приплив енергії, шалена відвага поїняли її волю, і вона кинулась уперед, розхиляючи й ламаючи очерет зі сліпою завзятістю зраненого оленя. Од часу до часу вона кликала Остапа. Відповіді не було. Вона почала кричати на всю міць легких, у надії, що коли не Остап, то хтось інший почує її. Не могло ж бути, щоб вона так далеко відбилась од берега, де проходили часом люди. Шум комишу перемагав її. Налякані чужим голосом птахи з тривожним писком крутились над головою Соломії. Комиш шумів. Він їжився перед нею, тіснив із боків, настигав іззаду, ловив корінням за ноги, колов і різав шорстким листом. Жовтий, гладкий, високий — він глузував із неї, помахуючи над її головою рудим чубом. Соломія чула до нього зненависть, як до живої істоти. Він дратував її. Коли б у неї був серп або ніж, вона різала б його доти, поки б він не поліг увесь або вона сама не впала трупом. Соломія накинулась на нього і почала трощити із злості, з озвірінням, як свого ворога.

Вона рвала його, ламала, крутила і била ногами, а він згинався, упирався, зчіплювався вгорі китицями, ранив їй руки і тільки корінням тремтів, немов од скритого реготу.

Соломія знесилилась і впала, їй стало душно. Піт краплями стікав по виду, груди важко дихали, і очі блищали, як у звіра, що попавсь у лабеті. Значить, нема виходу; вона мусить тут погибати, а Остап через неї — десь у другому кінці. Соломії не так жалко було себе, як Остапа; вона уявляла собі, як він тепер лежить хворий і самотній у пущі і вигляда її з очеретів, їй жаль стало молодого змарнованого життя — і вона заплакала.

Тим часом короткий осінній день гас, із плавнів вставала ніч. Спочатку морок поліз із-поміж очеретів, а за ним дихнули озерця й купини білим туманом.

Ставало вогко й холодно. Поночі нічого було рушатись. Соломія сиділа, обнявши голову руками, і думала. Ш, вона не хоче гинути отут! Як тільки на світ займеться і можна буде йти, вона піде просто, просто і буде йти, аж поки дійде до краю. Вона знайде там людей, оддасть їм усі свої гроші, що висять зашиті в торбинці на шиї, і з ними обшукає плавні та знайде Остапа. Коли б лиш переждати ніч...

Чим більш темніло, тим вітер, здавалось, дужчав, принаймні очерет шумів так, що заглушав навіть думки. Нічого не було чути, тільки безперестанне, одноманітне, вічне шу-шу-шу... шу-шу-шу... Правда, часом вона помічала, що низом, поміж комишами, щось проскакувало, а шамкий сухий лист очерету тоді тріщав. Птахи були неспокійні, метушилися, бились крилами поміж очеретом і здіймали галас, мов перед бурею.

Соломія сиділа так, аяс поки не заснула. Вона не знала, як і коли се сталося, — втома і

шум комишу приспали її.

Вона не могла б сказати, прокинувшись, чи було пізно, чи рано. Над комишами ще нижче, ніж вчора, спу, скалось олив'яне небо. Все тіло у Соломії боліло, як побите. Важкі повіки мимохіть спускались на очі, голова була несвіжа. Однак Соломія не могла гаятись і хвилини. Вона пішла просто перед себе, так як стояла, і зважилась йти, доки стане снаги й сили. Вона бігла, хоч ноги в неї були слабші, ніж учора, а повітря було якесь густе і трудно було дихати ним. Окрім того, Соломії докучав голод. Уже другу добу вона нічого не їла, під серцем її млоїло, в животі корчпло. На ходу Соломія висмикувала стебло або корінь водоросля і жувала противну, з болотним запахом рослину. Чим далі вона йшла, тим більше дивувалась, що сьогодні попадалось їй так багато живих істот. Тричі вона помітила крізь комиші сірий вовчий хребет, раз лисиця майнула коло неї хвостом, а то здалеку чулося немов кабаняче рохкання. Вужі й гадюки набралися сьогодні особливої рухливості, бо все повзли й повзли в тому напрямку, як йшла Соломія, і їй треба було особливо уважати, щоб не наступити на слизьке й холодне гадюче тіло. Птахи кружляли над плавнями цілими хмарами і так верещали, що заглушали навіть шум плавнів. Соломія все йшла. Вона зібрала всю енергію, всю силу волі, всю міць тіла і йшла уперто і завзято з вірою, що її широкі й високі груди зламають усі перешкоди. Однак краю плавням не було. Комиші, озерця, ерики... І знов комиші, і знов вода, і знов той самий звук розміреного, однотонного прибою морської хвилі. Надвечір їй почувся дим, і вона зраділа — значить, близько люди. Та чим далі вона йшла і чим більше смеркалось, тим більше дим ставав помітним. Птахи сильніше непокоїлись. В повітрі стало тепліше. Те тепло йшло ззаду і з боків, немов од печі. Соломії робилось душно, її дуже дивували і навіть непокоїли ті зміни в плавнях. Що се таке робиться навкруги?

Обернувшись назад і глянувши на небо, вона побачила червоні, як грань, хмари — і зразу стали зрозумілими їй і той дим, що вона чула, і тепло, і неспокій птахів, і тікання звірів. Плавні горіли, вогняні гори наступали на них, несли усьому смерть. Але вогонь іще десь далеко. Коли швидше побігти — можна ще втекти. Тільки так душно, так важко... наче хто женеться ззаду і дихає, налягає на плечі. Соломіїне вухо ловить уже далекий лускіт сухого комишу, невиразне гудіння, наче звір-велет трощить щось, жвакає і важко солить. Се ж видима смерть здоганяє її! „Тут нема вже рятунку. Ніхто й ніщо не допоможе. Несказаний жах обняв Соломію. З криком «Ох, боже мій!.. ох, боже!..» вона шарпнулася із останніх сил і наосліп кинулася в очерети, слідком за гадюками, звіриною й усім живим, що, рятуючись од наглої смерті, мчало в перестрахи перед наступаючими бурунами вогняного моря...

А воно йшло. Воно котилось за ними невинними, непереможними, веселими хвилями, золотом розсипалось по плавнях, жерло очерет, випивало воду, підпалювало небо...

* * *

По відході Соломії Остап почув себе одрізаним од світу, од людей. Гарячка палила його всередині, він шохвилини мочив руку в воді та охолоджував чоло, очі, голову. Йому докучило дивитись на жовті стіни комишу — і він заплющив очі. Він думав. Згадувались йому давні заміри, він думав про те, чого йшов сюди, у Туреччину, через віщо покинув рідне село й дідуся. Якто тепер живуть дідусь, чи живі й здорові? Чи згадують

Остапа? От коли б вони прийшли й подивились на свого внука, підстреленого, знесиленого, покинутого в комишах на обід вовкам та воронам.

Йому все щось верзлося, і в маячні він кликав дідуся. Дідусь приходив. Тихо й непомітно вилазив він із комишів і ставав над Остапом, згорнувши руки.

— Тебе зранено, синку, чи не з ляхами бився?

— Ні, дідусю, то мене москаль вистрелив, як я кордон переходив.

— А де ж твої братчики, січовики дунайські, що ти сам лежиш поміж очеретом?

— Е, дідусю, ви думаєте, що ще й досі там Січ є? Ні, нема, дідусю, вже Січі... Була, та загула... Вивів Гладкий, може чули, товариство на озівські степи, покинув турка...

— Що ж ти робитимеш, синку, на чужій стороні?

— Як живий буду, землю оратиму, рибальством житиму... все ж краще на волі, ніж під паном... Там ще лишилися наші люди, дідусю... під турком...

Остап вів бесіду з дідусем — і дідусь потішав його, давав ради, розказував про колишнє й про те, що діється у селі тепер. Як тільки Остап розплющував очі, дідусь ховався у комиші, але доволі було заплющити їх, як дідусь знов з'являвся і слухав пригоди Остапові або оповідав про себе.

Надвечір Остап почав турбуватися: де ділася Соломія, що її нема досі? Чом вона не приходить? Адже вона знає, що йому трудно й поворухнутися, що він не годен сам видобути з сих нетрів.

А може, вона його покинула?.. «Соломіє... Соломіє...» — стогнав хворий, та стогін його заглушався шумом плавнів.

Вночі стало йому гірше. Пропасниця тіпала ним, гарячка палила вогнем, а в грудях так кололо, що він на превелику силу діставав собі воду. Він хотів кашляти і не міг од болю. А Соломія не приходила. Остап не спав, а лиш часом, на кілька хвилин, западав у нетяму. Ніч тяглась довго, безконечно, як смерть... А Соломії не було... Де ж вона, що з нею? — Остап нудився.

Удосвіта Остап почув, що коло нього жива істота.

— Ти, Соломіє? — поспитав він і одкрив очі. «Чи вона жартує, що перекинулась собакою?» — подумав він і трохи опритомнів.

Проти нього стояв не пес, а вовк. Великий, сірий, забовтаний, з гарячими й голодними очима. Він насторошив вуха й простяг до Остапа морду, міркуючи, чи безпечно йому нападати, чи ні. Остап лежав безборонний і дивився на вовка. Він добре бачив трохи кривий, глибокий і заслинений рот вовка, закрутки шерсті на його грудях й міцні замочені лаби.

Звір стояв нерухомо, врешті переставив одну лабу, далі другу і трошки присунувся до Остапа.

Остап зачерпнув пригоршнею води і бризнув на вовка. Бризки долетіли до його морди, кілька з них впало на неї. Вовк вискалив зуби і осів на задні лаби, але не одходив.

Остап знов покропив його водою. Вовк клацнув зубами і блимнув очима. Він був невдоволений. Посидівши трохи й не зводячи очей з Остапа, він раптом витяг шию, подався наперед і так жалібно завив, що Остапові аж мороз пішов поза шкіру. Вив він довго, на кілька нот, із великим смаком, з заплющеними очима. Врешті замовк, посидів трохи і наблизився до Остапа. Єдиним оружжям Остапа була вода, і він од часу до часу обливав нею вовка, не допускаючи до себе. Вовк врешті скучив. Він кілька раз сердито, з запеклістю клацнув на Остапа зубами, крутнувся і щез у комишах.

По сих одвідинах Остап почав думати про смерть. Прийшла пора вмирати.

Чи живого, чи мертвого, а таки з'їсть вовк або сточать хробаки у сих нетрях. Чи не однаково?

Остапові згадався Котигорошок. «Хіба я боюсь смерті? — чув він його цапиний голос. — Зроду-звіку... Пошли, господи, хоч зараз. Раз умирати — не двічі... Умер — і край, більш не встанеш...»

— Остап теж не боявся смерті. Йому тільки хотілось перед смертю побачити Соломію. Дідуся він бачив, той приходив до нього, а Соломії як нема, так нема... Десь заблудилась у плавнях або вовки роздерли її. І Остапові стало жалко Соломії, страх як жалко. Вона така добра, так кохала його, вона пішла за ним у далеку дорогу, не пожалувала кіс своїх задля нього; вона доглядала його, як рідна мати, була вірна, як товариш. І саме тепер, коли вони здобули собі волю і мали в щасті й радості почати нове життя, приходить пбгибель і, як щенят у річці, топить їх обох... Топить... топить... топить... — співають йому відхідну комиші з правого, боку. — Погибель... гибель... гибель... — підхоплює ліве крило.

Остап лежав довго, без кінця. Осінній день сунеться поволі, сіре небо цідить бліде світло.

Остапові нудно. Він має таке враження, наче чекає перевозу... Ось-ось має переправитися... ось-ось переправиться... і не може, щось не пускає... «Тихо будьте, люди,

не хапайтеся...» — шепче дід Овсій, і палають на небі вогні. Вогні палають, розростаються, од них йде тепло і зогріває Остапа, розпалює йому кров. Гаряча хвиля б'є до серця, в голові прояснюється. Він не хоче ^ вмирати. Він хоче жити. Світ такий красний... Остап ще молодий, він не жив іще, не зазнав усього... Йому ще хочеться глянути на сонце, побачити світ божий, людей, обняти Соломію... Він іще живий, він не лежатиме тут < колодою, не ждатиме, аж прийде смерть... Остап зсувається зі свого ложа і повзе. Йому боляче. Ну, та нічого, терпи, козаче... Він буде плазувати, чіплятиметься не тільки руками й ногами, а й зубами навіть, а таки вилізе з сих мочарів. і Остап повзе. Йому трудно, кожному купину доводиться брати з бою, в грудях коле й спирає дух, ноги важкі, як колодки. Він спочиває, омлівав часом, прокидається і знов повзе на дні комишевого моря. До серця б'є гаряча хвиля; дика, непереможна згага життя палить усередині, сповняє усю його істоту... Раптом він чує над собою: — Остапе! Остапе! Се ти? Живий? Він знає, чий то голос: то вірна його жінка, то Соломія злинула з неба, щоб узяти його до себе.

— То я, то я, серце моє... — обзивається він до неї і чує, як вона зводить його, бере на руки, як малу дитину, і вони летять обоє у високості, ген-ген до зоряного неба... Йому так радісно, так добре

IV

Край битого шляху, яким селяни наддунайських сіл їздять у Галац, заховався серед купки верб та поміж очеретами циганський виселок. Він складався всього-навсього з трьох хаток, властиво, курників, низеньких, кривих, зліплених із глини, як ластівчані гнізда.

У двох із них, очевидно, ніхто не жив, бо вікна були повидирані, комишеві стріхи обсипались і кінці лат стирчали з них, як ребра кістяка. Тільки в одній ліплянці світились два віконця і вився димок із вербового димаря.

Там жила одинока у висілку циганська сім'я. Найбільше місця в хатці займала піч із великим, мало не до землі комином. Припічок був так низько, що вогонь горів сливе на землі. Сива розтріпана циганка гріла коло вогню свої лахмани, підкладала в огонь очерет і курила з короткої люльки. На лаві, в вигідній і мальовничій позі, розкинувся молодий циган. Його чорні кучері вилазили крізь подертий бриль, а блискучі очі й веселе, подзьобане віспою бородате обличчя осміхалось до молодиці, що, зігнута, силкувалася стягти з ноги свого чоловіка чобіт, її струнка фігура зігнулась од напруги, як тугий лук, а фантастичний синій плащ і червона спідниця не могли скрити міцних форм молодого тіла.

На порозі стояв старий високий циган, немов роздумував, чи увійти до хати. Врешті він переступив поріг, підійшов до печі і присунувся "до вогню, так що його суворе обголене обличчя заблищало міддю. Тоді обізвався до молодшого:

— Ти загнав. Раду, шкапину? Щоб часом не забрела в плавні та не згоріла.

Раду збиравсь одповісти, коли в той мент щось сильно стукнуло в вікно.

Усі здригнулися. Молода циганка вискочила з хати.

Скоро після того знадвору почувся її різкий горловий голос:

— Раду, аорде!

Раду ліниво звівся з лави і вийшов надвір; за ним подався старий.

Під вікном, у благаючій позі, стояла перед циганкою якась страшна жінка, бліда, простоволоса, в подертій заболоченій одежі, і намагалася щось вимовити. Її уста ворухнулися, та голос не добувався. Се її мучило, і вона говорила очима — червоними, наляканими, страшними. Врешті їй удалось прохрипіти:

— Люди... добрі... рятуйте... рятуйте!.. Остап лежить там, недалеко... ходім... рятуйте!.. Цигани нічого не розуміли.

— Содеш душа? — питав старий циган. Соломія, одначе, не слухала його — вона зверталась ^о-Раду, хапала за плащ циганку, благала старого. Вона стогнала і тягла їх за собою.

Цигани не хапалися. Вони радилися, сперечалися, кричали. Врешті зважились —

Соломія се помітила. Вона ухопила за руку циганку, наче боялася втратити її, і побігла в той бік, де горіли плавні. Цигани ледве встигали за нею. Перейшовши дорогу, вона подалася вздовж плавнів.

— Кай жа? — тривожно кричав Раду на Соломію. Але- вона не відповідала та все бігла наперед. Врешті зупинилась, нагнулась до землі і промовила:

— Остапе!..

Одповіді не було.

Цигани теж нагнулися придивляючись. Лежав якийсь чоловік. Старий циган викресав вогню, запалив очеретину і наблизив її до Остапового обличчя. Очі в Остапа були заплющені, а на білому виду виразно зачорніли молоді вуса й густі брови.

— Саншукар... — шепнула молода циганка, нагинаючись над Остапом.

Ся похвала, видимо, роздратувала Раду, бо він гримнув на жінку горловим, диким голосом і одтрутив од Остапа.

— Люди добрі,— благала Соломія, стоячи на колінах, — змилуйтесь, прийміть нас до хати... Ви ж бачите — пропадаємо... Чоловіка мого пострелено, він ледве живий, мало не загинули ми в плавнях... Я вам оддячу, я вам одроблю... Візьміть усе, що маю... все... та не кидайте нас... Ось нате...

З сими словами Соломія зірвала з шиї торбинку і висипала з неї на руку старому циганові кілька срібних монет.

Старий побрязкав грошима на долоні, підкинув їх і сховав у кишеню.

— Мішто!.. — сказав він коротко. По нараді з молодим вони взяли Остапа — один під пахви, другий за ноги — і тихо посунулись до хати.

Стара циганка віджила, коли принесено раненого, її страшно, жовте, відьомське обличчя зразу стало добрішим, а сиві пасма кіс, що вибивались із-під чорної хустинки, спокійно лягали на Остапові груди, мов на груди сина, коли вона обмивала та перев'язувала йому рану. Напоєний незабаром зіллям, із перев'язаною раною, зогрітий теплом, Остап розплющив очі. Се так врадувало стару циганку, що вона забелькотала щось жваво, сильно зачаділа з люльки і радісно потріпала Соломію по плечах.

Стара циганка взяла Остапа під свою опіку. Вона ходила коло нього, варила йому зілля, обдивлялась рану, поїла козячим молоком, особливо коли Гіца та Раду виходили з дому.

Молода Маріуца при мужчинах не звертала уваги на Остапа, ба навіть показувала, що її сердить уся ця історія: вона часто викрикувала щось лихе різким, як у ворони, голосом і блимала непривітним оком у куток, де лежав ранений, та Соломія помічала, що все се робиться більш для Раду, бо, сердячись, циганка позирала скося на чоловіка, видимо цікавлячись, яке се враження робить на нього.

Проте доволі було мужчинам вийти за поріг, як Маріуца оберталась у добру, сердечну жінку і помагала Соломії та старій матері ходити коло Остапа. Вона укривала його найтеплішим із своїх лахманів, одгортала волосся з чола, одганяла осінніх мух і все се робила так охоче, з такими жлавими та гарними рухами, що здавалася гнучкою рослиною на вітрі. Зиркаючи своїми чорними, блискучими очима то на Остапа, то на Соломію, вона питала в Соломії:

— Мануш? Мануш?

І коли Соломія, не розуміючи, чого та хоче, кивала наугад головою, вона допитувалась:

— Сарбу шос?

Часом через Остапа циганки спізнялися з мандрівкою на жебри. Щоранку вони запрягали у свою двоколесну гарбу маленьку, худу й облізлу шкапину, забирали з собою полотняні сакви і залазили у збиту зі старих дощок дерев'яну скриню, що служила замість васага у гарбі. Скриня була така висока, що стара циганка цілком зникала у ній, і тільки її страшна голова з білими патлами та червоною люлькою в зубах виглядала звідти. Маріуца ставала у скрині на коліна і смикала за віжки. Мала, облізла шкапина сумно схиляла голову і не рушалася з місця. Маріуца цмокала, біла її віжками, обертала батіг то одним, то другим кінцем, підбадьорювала горловими звуками. Шкапина ні з місця. Тоді стара циганка

випускала з сухих грудей дикий, нелюдський крик, підіймала догори кулак із димучою люлькою, трясла їм і кляла так страшно і завзято, що комиші схилялись навколо од страху і сорому. Коли траплялись мужчини, вони помагали жінкам криком і руками. Серед нескананного гвалту шкапина врешті надумувалась, витягала хребет, випинала ребра і, ледве переступаючи тремтячими ногами, тягла чудний візок по курній дорозі.

Вони їздили по селах, жебрали, збирали де яєчко, де жменю муки або кукурудзи, викопували зі смітників брудні й подерті ганчірки і виладновували увечері з гарби таку силу різнорідних речей, що трудно було вірити, аби всі вони дістались їм із доброї волі милосердних людей.

Гіца з Раду підвечір прокидалися — вони мали звичку спати удень і щезати на ніч, — і в задимленій хатці ставало весело й гамірно. На припічку палав вогонь, жінки варили якесь вариво і, як сороки, сповняли хату горловими вигуками, оповідали свої пригоди. За вечерею з'являлась горілка, вино, всі пили, кричали, вимахували руками, гнулились, як комишина, блимали чорними очима та підсиненими білками, світили розхристаними чорними грудьми. Часом заходили на вечерю сусідні цигани, похмурі й непевні фігури, і теж пили, кричали, стукали кулаками у стіл.

Чорні тіні од чорних циган хитались по стінах, у хаті здавалось людно, як на базарі.

Остап не міг спати од того галасу: він лежав із розплющеними очима, в гарячці, і уявляв, що попав у пекло.

Весела кумпанія закликала Соломію, частувала вином, та Соломія, не розуміючи циганської мови, ухилялась од запросин — врешті їй було не до того.

К ночі все те стихало. Гіца, Раду і гості вибирались кудись у дорогу, а циганки залазили на піч. Другого дня було те ж саме.'

Лишаючись у хаті сама, поки жінки їздили по жебрах, а мужчини хропли під стінами на лавах або щезали кудись, Соломія ставила біля Остапа холодну воду і бралась до роботи. Вона підмазувала чорні, задимлені стіни хатчини, що нагадували дику печеру, мела долівку, стирала пил із Гіциної скрипки, мила стіл і навіть занехаяні шибки, крізь які видко було море рудого комишу та білу, блукаючу коло хати козу.

Соломія усе старалася оддячити циганам за рятунок і захист; однак те, що вона робила, не вдовольняло старого цигана — вона се помічала з його лихих поглядів, із його бурчання. Та що мала чинити? Піти найнятись у город або в село, лишити хворого на самоті, без помочі, вона не могла, бо Остап раз у раз її потребував. Навіть коли вона чепурила хату, він часто кликав її слабим голосом:

— Соломіє!..

— Чого, Остапе? — кидала вона роботу.

— Сядь коло мене...

Вона сідала на лаві, а він мовчки дивився на неї червоними з гарячки очима або плів нісенітниці.

Однак Соломія не тратила надії і навіть не дуже журилась. Молодість брала своє. Коли вони не загинули в плавнях, коли не пропали досі, то вже тепер не загинуть, — аби Остап швидко вигоївся.

І Остап поправлявся. Гарячка згодом спала, рана швидко затягувалась, сили підживали. За два тижні він уже зводився з лави, доводікався до вікна і суїно поводив очима по хвилі рудих, аж червоних комишів.

Соломія тепер могла залишати Остапа на день самого. Вона радилась із ним: чи не піти їй разом із циганками по селах, може, хто найме на поденне. А то стрінуться де свої люди, напутять, допоможуть, не те що чужі.

— Що ж, іди, — згодився Остап, — може, й мені що напитаєш, як очуняю...

Другої днини, як тільки циганки вирушили на жебри, Соломія пішла услід за їх гарбою. Ті помітили її і здивувались.

— Кай жа? — крикнула Маріуца, обертаючись.

Соломія махнула тільки рукою, показуючи, що вона піде туди, куди й вони. Циганки

погергали трохи та й — заспокоїлись.

Соломія йшла повз плавні. Збоку, удень, вони видавались не страшними і навіть гарними: цупкі й високі очеретини блищали на сонці, як золоті; куня стелилась за вітром та привітно шуміла, як лан стиглої високої пшениці. Хоч погода була сонячна й суха, та дув холодний осінній вітер і таки добре продував крізь лиху Соломіїну одежу. «Зима ось-ось потисне, — думала вона, — а ні я, ні Остап не маємо чим загорнутись — треба заробляти...»

Соломії пощастило. Циганки, певно, доміркувалися, чого вона пішла за ними, бо в першому ж таки селі вони одвели її до заможного болгарина, який найняв Соломію перемивати вовну. З того дня Соломія приносила з собою трохи грошей та купувала Остапові кращу страву.

Однак старий Гіца розібрав, де раки зимують. Помітивши, що Соломія приносить гроші, він якось приступив до неї, простяг руку, закрутив грізно баньками і крикнув:

— Давай гроші! Чи я дурно тебе годуватиму?.. Соломія не розуміла мови, та догадалась, чого він хоче.

Однак Гіца для більшої ясності вийняв із кишені монету, поклав її на долоню і, тикаючи в неї чорним пальцем другої руки, уперто й сердито провадив своє:

— Пара! Пара!..

Соломія оддала йому, що мала.

Надалі так було з кожним її заробітком: він щезав у глибокій Гіциній кишені.

З кожним днем життя в циганській хатці робилось тяжчим та тяжчим.

Раз сталася така пригода. Остапові зсунулась пов'язка з рани, і він ніяк не міг дати собі ради з нею, йому ніяк не вдавалось зав'язати її. Маріуца на той час була в хаті. Вона помітила це і допомогла Остапові зав'язати хустку. Саме в той мент, як Маріуца схилилась над Остапом, Раду ввійшов до хати. Циган зразу збілів, а його борода й волосся з чорних стали синіми.

— Абрде!

Він гримнув на жінку злим, здушеним, хриплим голосом. Руки самохіть стиснулись у кулаки.

Маріуца, не хапаючись, зав'язала хустку і стала перед Раду проста, висока, витягнена, як струна, із спокійним, але грізним обличчям, її очі, не змигаючи, дивились в його очі, немов говорили: «Зачепи». З хвилину вони стояли так одно проти одного, як статуї. Раду ожив перший: він підняв руку і важко спустив на її плече. Потім рука розтулилась і шарпнула за коси. Маріуца зігнулась, наче вклонилась Раду, та зараз підскочила і всіма десятима пазурами повела по його блідому виду. Він рикнув із болю й притяг її до себе, обняв. Вона забила й закрутилась в його обіймах, як в'юн, а її синій плащ тримався на одному плечі, як перебите крило. Бійка розпалювала їх. Вони налітали одно на одного, бились грудьми, як роз'юшені півні, кусались і дряпались, як коти, ричали зі злості і теребили одно одного так завзято, що волосся в них наїжилось і стирчало, як вата з їх дірявих лахманів. Врешті вони розскочились із чудово-блискучими очима, зі схвильованими грудьми, з дихаючими вогнем ніздрями на блідих гордих обличчях...

Остап тремтів із досади, що не має сил побити цигана.

«Я б тобі утер маку, — думав він, — коли б москаль не виточив із мене крові».

Крові тої витекло чимало, бо здоров'я повергало до Остапа поволі, сили прибували ю^краплині, а білі уста довго не хотіли рожевіти.

До того, він був у неволі. Море комишу звідусюди котилось на нього рудими хвилями й не пускало, мов свого бранця.

Лишаючись по цілих днях на самоті, Остап пробував свої тремтячі ноги, як мала пташина крила, і нудився, і сумував, що не почував у собі ще сили покинути скоро циганську оселю. Придивляючись до життя тої оселі, Остап помічав багато незвичайного, тривожного навіть. Гіца з Раду по цілих днях спали, а на ніч кудись щезали. Часто серед ночі, перериваючи спокійний сон хатинки, розлягався раптовий грюкіт у віконце, і хату сповняла ціла банда якогось непевного люду, що пив, кричав, блискав жадними очима і сварився, як вовча гічка. Раз якось Остапові не спалося. Він відхилив надвірні двері, щоб дихнути свіжим

повітрям, і побачив, як Раду пригнав чийсь коні, спутав їх і відвів у комиші. — «Еге, — подумав Остап, — дак ось воно що!..»

І чим більш Остап придивлявся, тим більш помічав і все більше запевнявся, що попав у злочинське гніздо.

Плавні були добрим місцем до схованки краденого, а старий і молодий цигани жили з ними душа в душу та сміливо звірялись їм із усіх таємниць небезпечного ремесла.

— Треба тікати звідси І — говорив Остап Соломії, оповідаючи їй свої спостереження. — А то ще вскочиш вище халяви. Раду на мене пеклом дише за свою — цур їй! — носату циганку та голомшить молодицю ні за що ні про що.

Однак Раду не завжди сварився з жінкою.

Траплялись такі дні, коли вся сім'я, мов змовившись, лишалась удома, спочивала. Всі разом обідали, пили вино і були веселі. Коли часом вибух гніву або лиховісний полиск підсиненого білка каламутив спокій, то лиш на хвилину. Зараз після того знов розлягався сміх, і радість була такою ж дикою, як і сварка.

По обіді Гіца знімав зі стіни свою скрипку. Вся сім'я знала вже, чого мав сподіватися, і розташовувалась під хатою. Стара циганка накладала червону люльку свіжим тютюном і вигідно мостилася на призьбі. Гіца насував на чоло подертий бриль, ставав у позицію коло дверей і починав. Спочатку Маріуца тільки світила на Раду білками, а він злегка підморгував їй гарячим оком та чорним вусом, але коли скрипка починала підсипати жару і лоскотати танцюристів жили, молодиця не витримувала, зривалася з призьби, як чорний птах, і кидалась у танець так прудко, що синій плащ її надувався і лопотів на вітрі. Раду був наготові. Всі рухи його, важкуваті звичайно, ставали у танці легкими й повабними, ноги ледве торкались землі, руки гнулися, як гумові, вся фігура його нагадувала тонку й гнучку лозину. Спочатку танцювали повільно, плавно, мов хитались від вітру. Та ось Гіца зігнувся і наліг на скрипку. Він підняв одну ноту і все викочував і викочував її нагору, все вище й вище, аж млоїло, аж дух захоплювало в грудях. Врешті нота зірвалася із високості і покотилась униз. Спочатку вона котилась одна, підскакуючи й розганяючись, та ось ненароком зачепили другу, третю. Бренькнули ті ноти і покотились разом униз, як камінці з гори, все швидше і швидше, все більш розганяючись, усе більше захоплюючи нот, зростаючи в лавину згуків, у грізний музикальний водоспад, в якому чулась дика енергія руху.

Той водоспад цілком захопив танцюючих, стрепенув усі їх жилки. Вони усе прискорювали темп, вабили одно одного руками й очима, припливали й відпливали, солодко омлівали, зручним рухом ухилялись із обіймів і знов гойдалися у танці, як чорні лебеді на хвилях. Навіть у ті моменти, коли вони, здавалось, стояли, кожен мускул їх чорного тіла тремтів під одежею, груди важко здіймалися, білі зуби блищали крізь розхилені уста, і з грудей вилітав короткий рик жаги.

Стара циганка, ледве помітна з-за диму від люльки, плескала з призьби в долоні, а з другого боку стояла біла коза і придивлялась, не змигаючи, до хазяїв, немов зачарована мелодією циганського танцю.

Остап теж вилазив із хати подивитись на танці.

«Чорт зна, як гуляють, немов п'яні», — думав він та згадував музики у своїм селі, що наймав колись Соломії.

* * *

Несподівано трапилась пригода, що сколошкала усе циганське кодро. Якось перед світом Раду уніс у хату побитого, скривавленого Гіцу. Старий циган стиха постогнував і лишив за собою, від порога до лави, криваву стежку. Жінки сполохались. Стара кляла і сікалась до Раду, а той, похмурий і стурбований, пояснив їй щось пошепки, немов боявся, щоб сторонні люди не почули того. Стара циганка збила бучу, розворушила всіх. Соломія мусила затопити в печі, Маріуца з матір'ю обдивлялись побитого, а Раду поспішивсь укинути в вогонь скривавлену Гіцину одежу та зістругати з долівки сліди крові. Він був неспокійний,

усе то виходив, то входив у хату, кудись щезав і знов з'являвся, щоб таємно порадитись із жінками. Жінки не поїхали на жеври. Облізла шкапина блукала цілий день коло дому, підставляла сухі ребра вітрові та скубла останню, пожовклу й посохлу травичку. Стара циганка, видимо, журилась, кричала, плакала і не відходила від Гіци. Маріуца була спокійна, але задумана. Гіца мовчки лежав у кутку, але часом скликав усіх, і тоді над ним нависали три чорні голови — і велись таємні поради. Щось мусило статися незвичайне. Що саме, Остап не знав, хоч догадувався.

Пригода з Гіцою тубрувала і його, і Соломію, і вони наважились покинути небезпечне місце, неважаючи на те, що Остапові трудно було пускатись пішки в дорогу. Завтра Соломія мала попрохати свого болгарина притулити поки що Остапа і, коли він згодиться, зараз же вибратись із плавнів.

Та сталося інакше. На другий день, коло полудня, набігли на циганську хатину турецькі жовніри, зробили трус, познаходили в плавнях якесь манаття і пов'язали всіх, хто був у хаті, навіть слабого Гіцу. Надаремне Остап запевняв, що він чужий тут, надаремне оповідав, як він опинився у плавнях, його не слухали, як не слухали лементу жінок, прокльонів Раду.

Вони поклали Гіцу на візок, запряженій облізлого шкапиною, підперли двері кілком і, аллахкаючи та лаючись, пігнали бранців по дорозі в Галац.

Серед плавнів коло хатки лишилась на хазяйстві лише коза і жалібно мекала, коли осінній вітер куйовдив її білу шерсть...

V

Соломії сьогодні щастило. В болгарина не робили, бо було якесь місцеве свято, і вона пішла в горниці до хазяїна прохати за Остапа. Болгарин був задля свята трохи напідпитку, веселий. Він охоче дозволив Остапові ночувати вкупі з його челядниками і навіть дав Соломії наперед трохи грошей. Соломія рішила покористуватись вільним днем та грошима і забігти в Галац — купити Остапові теплу одежинку, їй було якось особливо весело і легко сьогодні на душі, так здорово дихалось морозній повітрям, усе погане, що було в житті, відсувалось назад, блідло. Зростала певність, що все скінчиться добре, — і вона зазнає ще щасливого життя. Соломія не помітила, як опинилась на базарі. Очі в неї розбігались поміж довгими рядами яток і рундуків із купами різної одежі, з горами білих та рудих «качул», що лежали на рундуках, немов на них спочивала отара, з цілими стосами козових черевиків, легких і запашних на весь базар. Вона не знала, куди перше поткнутися, і довго, може, стояла б, коли б хтось не смикнув її ззаду за рукав.

— Соломіє! — обізався рівночасно козячий голос. — Чи це ви, чи ваша тінь?.. Хе-хе-хе...

Соломія озирнулась: перед нею стояв Котигорошок.

— Іваней А ви звідки тут узялися? — скрикнула вона, зрадівши йому, як рідному.

— А що? Ви думали — пропав?.. Де ж Остап?

— Остап... та ходім краще звідси, сядемо де, я вже потім куплю що треба... — І Соломія вивела з юрми зраділого такою ласкою Івана.

— Хе-хе-хе! Гора з горою не зійдуться, а ми... — сміявся він, ледве постигаючи короткими ногами за Соломією, і його сите тіло гойдалось від сміху.

Іван за цей час погладшав, вилюднів наче і виглядав не наймитом, а скоріш хазяїном. Коротку суконну чугайнку він широко підперезав зеленим поясом, широченні шаровари пустив поверх халяв, від чого став іще коротшим, а капину борідку запустив, і вона поважно лежала на його грудях, мов у статечної грошовитої людини. Вони примостились на сходах під крамницею.

— Оце але! — дивувався Іван. — Наче мені сон снигься, що вас бачу... Розкажіть хоч, яким чудом ви тут опинилися?

Соломія почала оповідати, та Іван раз у раз перебивав її.

— Хе-хе! Я гукаю: «Остапе! Соломіє!» — аж коли гляну, а навкруги вода... тільки

буль-буль під веслами, буль-буль... а берег так і пропав у темряві...

...Ох, лишко! — охкав Іван, наче баба. — Під саме серце влучив, бач...

Іван витріщив на Соломію очі і- крутив, здивований, цапиною борідкою.

...Аякже, аякже, таже обсмалили б, як кабана... пропала б душа християнська ні за понюшку табаки... хе-хе!..

...Ви думаете — точнісінько так і мені було: ото пристали ми до берега...

...Оце але! Ну й бісова циганка!.. він її лупцює, а вона йому очі з лоба дере, так як Іван перебивав Соломіїне оповідання та все поривався розповісти про свої пригоди. Врешті він таки діп'яв свого.

— Вилізли ми з човнів, стали на турецьку землю, а мені й світ не милий, їй-богу!.. Де! Чоловік думав при

Пкупі з гарними людьми, а тут... тільки клунок ваш у ^руках... Йдемо на другий день у конак записуватись, ц мені все ви на думці з Остапом, мало не плачу з жалю... Записали нас — кажуть, вільні... Ну, живий живе, й гадає — хе-хе-хе!.. Одні з нашої валки подались на Тульчу, на Ісакчу, до родичів, а я бачу, що й тут наші люди, та й лишивсь. Може, думаю, яку звістку про вас почую — їй-богу!.. Та чекайте ж бо, не перебивайте... От вийшов я на базар — став коло наших... оглядаю тих, що наймають... Проходять турки — гал-галгал! Як жиди наші... Чорні греки так і шпають, так і шпають... Підійшов до мене один чоловік, румунами їх тут звуть... «Йди, каже, до мене за «аргата»... Аргат — це по-їхньому, а по-нашому — наймит... А я й не знав, про що він... Чого хочеш, питаю? А він — аргат, аргат... Насилу розтолкували люди... Чому ні? — кажу, та й пішов за ним. Людяний чоловік, спасибі йому, харчі добрі... Оце як молодиця його почне на мене гримати, то він і піддобрюється, щоб я не покинув: «Бун аргат, — каже, — бун», ще й по плечу плеще... Та що він собі мислить, що я довіку буду молотити йому на гармані!.. Аякже, сподівайся, хе-хе-хе!.. От Савка — пам'ятаєте Савку — такий високий, сухий?.. Е, які ж бо ви, отой Савка... що... що такий сухий, високий, верстою дражнили... та він кличе під Тульчу... Йди, каже, туди, там землі не міряні, бери займай, скільки сили твоєї, рубай ліс, став хату, хазяїном будеш... Знаєте що, Соломіє... ой, знаєте що: рушаймо усі туди—їй-богу!.. І Остап із нами... От буде добре! Ходім зараз до вас, порадимось ще з Остапом... однак сьогодні свято... Ну, це але! Ну, це так!.. І не гадав, і не снів навіть... Правду кажуть: гора з горою... хе-хе-хе!..

Іван крутив головою; від щасливої гадки ситий вид його і круглі очі блищали, мов помазані маслом. Він, не вгаваючи, жебонів своїм козячим голоском, хвалив, сподівався, божився і прохав.

Соломія й сама думала про ті сторони, куди закликав Іван. Роблячи у болгарина, вона чула про селитьби втікачів і тільки ждала, щоб Остап трохи очуняв. Тепер, разом із Іваном і з отим Савкою — який це Савка? — охітніше буде вирушати у нові місця.

— Ну, добре. Ви вже тільки заждіть, поки я зроблю покупки...

— І я з вами піду... я вже буду триматися вас, як сліпий плота, а то знов загублю де... хе-хе-хе...

Незабаром Соломія з Іваном простували повз плавні до циганської оселі. Іван був радісний, веселий, дробцював короткими ногами і все говорив та й говорив, мов горохом сипав.

Насамперед вони побачили білу козу. Вона терлась об стовбур сухої верби і жалібно мекала. Наближаючись до хати, Соломія почувала невиразну тривогу. Чого, через віщо — вона не знала, хоч та тривога отруїла їй кров. Соломія, не слухаючи вже Іванової бесіди, побігла до дверей. Двері були підперті кілком ізнадвору. Що сталося? Нащо зачинили Остапа? Вона шарпнула кілок і вбігла до хати. Там був нелад: перекинуті ослони лежали догори ногами, лахмани валялись долі, в хаті було чорно і пусто. Нікого. Де ж усі поділися? Куди подівся Остап? Може, вона помилилась і попала не в ту хату? Соломія вискочила надвір. Ні, та сама хата, он і розколина на стіні, і ті ж верби, і коза... Може, Остап вийшов із хати та підпер двері?

Соломія гукнула Остапа.

Ніхто не обізвався. Та чого ж у хаті такий нелад, все перекинуто, лежить жужмом?.. Де ж слабий Гіца? Він не міг рушитися, як вона виходила з дому, він ледве дихав. Що ж сталося?

Соломія оббігла навкруги хату, заглянула в повітку — коня й воза нема. Вона побігла до других хат, заглянула в повибивані вікна — нікого й нічого. Ноги в неї тремтіли. Все тіло тремтіло. Тривога душила груди і горло. Де Остап?

— Оце але! — дивувався Іван, бігав за Соломією, чудно витріщав на неї очі та докучав усякими дурними радами.

— Куди його поділи? — питала сама в себе молодиця, дивлячись на Івана і не бачачи його. Вона нічого не могла зрозуміти: думки й гадки скакали у неї в голові і розкочувались, як намісто.

— Гаї Хто ж його знає!.. Ходім у конак, — радив Іван, — так і так, розкажемо, був чоловік та пропав. Побачите, вони вже знайдуть його...

Соломія ладна була за що-небудь учепитися, аби напасти на Остапові сліди. Та й нічого іншого не лишалось, як послухати Іванової ради. Для певності вона що раз обдивилась кожен закамарок у хаті, гукнула кілька разів Остапа у плавнях. Іван допомагав їй своїм пискливим голосом. Усе було надаремно. Тоді вони чимдуж поспішили назад у Галац, бо вже почало смеркати.

Ніч стояла надворі, коли вони добились до конаку. Тут їм довелось чекати, бо старший пішов до мечету і довго не вертався, а турецькі жовніри не розуміли їх. Врешті їх покликано. Товстий, добродушний турок із горбатим носом та з чорними блискучими вусами на свіжому виду спокійно вислухав їх через драгомана. Він перекинувся кількома словами з другим турком і знов через драгомана спокійно вів річ:

— Нема чого шукати далеко, він тут, у нас, у доброму сховку. Попалась пташка... Давно вже наставляли сільце на горобців, та ось піймалися... Ціле гніздо накрили. Чужу душу послали у рай, а самі опинились у пеклі. Скажи нам, молодице, коли твій чоловік дістав кульку між ребра? Адже не тоді, як Гіца, мабуть, при другій okazії, бо рана гоїться вже... Од москаля, кажеш, на перевозі... я так і знав, що він рус, втікач... От ми й відішлемо його назад, у нас і своїх шибеників доволі, хай там поглядять його по спині... І не прохай, і не благай, нічого не поможу... Ну, чого стоїш? Айда!..

— А ти що за один? — помітив турок Івана. — Теж, видно, з циганського табору?

— Я... я нічого... я так... Оце вигадали — я тут служу, у градинаря, Тодоракі прозивається — хіба не знаєте?.. Оце але!..

Соломія аж похолотала, коли почула про таку напасть на Остапа. Вона з обуренням відкидала ті обвинувачення, розповідала всю свою історію, благала, мало не плакала. Турок не схотів слухати, обернувся і забалакав із іншим. Драгоман замахав на неї руками і мало не випхав за двері.

Вона вийшла з конаку.

Що було робити, де шукати рятунку?

Вони мовчки йшли темною вулицею незнайомого города. Перед ними висів туман, а в йому виразно виднілись лиш жовті, мокрі гіллячки дерев, осяяні вікнами з верхніх поверхів кам'яниць. Прохожі стрічались рідко, зате під ворітьми, по лавках, сиділи рядами, як горобці на плоті, веселі й гомінкі румуни. Все це було таке чуже, таке байдуже до Соломіного горя, ще байдужіше, як плавні. І чого вони з Остапом забились сюди? Нащо вони стільки терпіли, стільки набідувалися на Бессарабії, мало не пожили смерті у плавнях? Чи не краще було б зігнати у панській неволі серед своїх людей?

— Не журіться, — потішав її Іван, — таже там, у конаці, розсудять... Не їла душа часнику, не буде й смердіти... Побачите, що його пустять... А ми завтра порадимось із людьми... Я піду до хазяїна свого, він тутешній, знає порядки... Не журіться, жура не допоможе... Гей, смутку мій, де б мені вас переночувати?.. Чи не знає Савка?.. Підемо до Савки, в нього добряча хазяйка...

По довгій блуканині брудними й темними вулицями вони добились врешті до Савки.

Його не було вдома, та хазяйка Савчина пустила Соломію на ніч.

— Забіжу до вас завтра, так із полудня... може, випрошусь у хазяїна... — попрощався з нею Котигорошок.

Соломія цілу ніч проплакала і вранці не пішла на роботу. Вона нетерпляче чекала Івана. І справді, Іван з'явився як обіцяв, із полудня.

— Ну, що? — накинулась на нього Соломія.

— Бакшиш треба дати... Ви не знаєте, що то бакшиш? Куку в руку... хабар... як не дамо, відвезуть раба божого у Рені, до москалів... А ті не поглядять по головці, ой ні... Розказував Савка, — ви ж пам'ятаєте Савку? — що як його відвезли звідси за Дунай, то там йому москалі так списали спину канчуками, що й досі сині басамани знати... та ще обголили половину голови, випекли на лобі тавро — ви не бачили, бо він чуприною закриває, — і відіслали до пана... Вже скільки по тюрмах поволочили, то він і лік тому загубив, а що пан награвся з ним, то, каже, й згадувати не хочеться. Та що — втік знов сюди, у Тульчу, каже, піду... завзятий хлопець... хе-хе!.. Треба бакшиш готувати та визволяти Остапа, а де грошей взяти? Де? Кажіть! Аж дур голови береться...

Невважаючи на всі розказані Іваном страхи, Соломії трохи розвиднілось. Коли тільки річ у грошах, — вона заставить себе, а роздобуде їх. Вона від рота відриватиме кожен шматок, кожен шеляг складатиме на викуп. Може, й Іван допоможе.

— Ось вам усе, що склав, хай 1 моє до купи... — наче вгадав її думку Іван, розвиваючи з хустинки купку срібла. Він засоромився і кліпав очима. — Та ще там у вашому клунку щось є... може, продасте шу плаття...

Соломія взяла гроші. В її клункові були коралі та деяка одежина. Вона те все позбувала — їй допомгла Савчина хазяйка, — та грошей було мало. Однак Соломія на другий день уранці побігла у конак. Там її не допустили до старшого, драгомана вона не бачила, а жовніри скалили до неї зуби і зачіпали.

Соломія горіла від сорому і злості.

— 1-і, бусурмени... так би й порізала вас, так би й поскручувала голови, як галченят... Взяли безвинного — та ще й знущаються... — мало не плакала Соломія і показувала своїми дужими руками, як би вона поскручувала жовнірам голови.

Проте не було іншого способу, як ходити в конак, де можна було побачити драгомана, а на нього Соломія покладала надію. Драгоман, однак, небагато обіцяв.

— Не пустять твого чоловіка, і не сподівайся. Утік до нас — сиди тихо, а робиш шкоду — айда назад... Не клопочись дурно, й не побачиш його тепер...

— Змилуйтеся, визволяйте, безвинно чоловік помирає. — Соломія ткнула драгоманові гроші.

Драгоман узяв, полічив і покрутив головою:

— Мало...

— Більш нема... Отут усе, що роздобула...

— Ну, добре... приходь за три дні... ні, краще за тиждень... може, що скажу...

Соломія щодня блукала коло конаку — лиха, роздратована, мов голодна вовчиця. Вона не знала, чого вона туди ходить, але щось несвідомо тягло її у той бік. Вона ходила до втоми і мерзла. Мокрий сніг, легко падаючи, як цвіт вишні від вітру, лягав на землю і засипав Соломію, але вона не звертала на те уваги. Соломія була певна, що не дозволить перевезти Остапа за Дунай. Як це станеться, що вона зробить, вона не знала, але певність у тому зростала в ній з кожним днем. Вона ладна піти на видиму смерть, коли цього треба. Соломія вірила, що станеться якась незвичайна подія, якась невідома сила прийде у потребі на поміч, і та віра була у неї такою міцною, що Соломія кинула роботу, не хотіла заробляти та складати гроші, як поклала спочатку. Навіщо? І без того обійдеться. Аби дочекатися, що скаже драгоман.

Спокійною, грізно-спокійною прийшла вона в конак у визначений драгоманом день.

Він вийшов до неї байдужий.

— Нічого не буде... Відвезуть... А що я дурно не хочу твоїх грошей, то скажу тобі, що

повезуть його позавтра вранці... Як тільки свіне, приходить на берег — побачиш чоловіка... От!..

Така ж спокійна, нічого не відповівши навіть, немов вона давно погодилась із цим, покинула Соломія конак.

«Відвезуть... відвезуть... відвезуть...» — стукало щось молотком в її голові за кожним кроком, коли вона поспішала до Івана. Вона забрала Івана з гармана і відвела набік.

— Відвезуть... — промовила вона, дивлячись на нього сухими очима.

— Що відвезуть?

— Остапа.

— Ну? Коли?

— Позавтра... Ми його відіб'ємо...

— Хто — ми?

— Ви і я.

— Оце але! Оце сказали! Як же ми його відіб'ємо? Таже його турки везимуть, гей! — налякався Котигорошок.

Що турки!.. Вона має цілий план. Дуже простий план. Він дістане собі і їй рушниці — кожен румун їх має в хаті, — вони вийдуть на берег уранці, відв'яжуть чужий човен і впливуть на річку. Там вони чекатимуть, аж везимуть Остапа, і нападуть на турків. Остап допоможе, коли побачить їх... Що, він боїться? Він не хоче визволити товариша, що разом із ним відбув далеку дорогу, разом їв і пив?.. Вона так і знала, що у сього пухиря з здоров'ям тільки й стало сміливості, щоб утекти від жінки... Ось коли вона знайшла йому ціну, зрозуміла його підлецування. Обійдеться без нього, вона сама потрапить загинути, рятуючи Остапа... Та на прощання вона нагадає йому його жінку і отут при людях, на сором йому, відлупцює його, як жиди Гамана...

— А що ж бо ви... а які ж бо ви... нехай бог сохраниць... — оборонявся наляканий Іван від наступаючої на нього Соломії. — Та я з вами хоч у пекло... Що мені страшно вмирати, чи що!.. Коли кажете позавтра, про мене, й позавтра... я готовий, аби ви... — Іван був червоний» кліпав очима і боязко поглядав на Соломію.

Соломія відійшла, опам'яталася. Вони помирились і вже тихо, без сварки, умовились, як і що. Потому розійшлись.

На другий день, тільки почало розвиднюватись, Соломія була вже на березі. Повна ущерть річка лежала перед нею поміж вкритими снігом берегами, як чорна і тиха безодня. Туман уже піднявся — і небо стало сірим. В тихому й теплому повітрі чорніли прибережні верби і лягали чорними тінями на чорному дзеркалі річки; набубнявілі мокрі гіллячки верб злегка курились, немов дихали на холоді.

Соломія дивилась на город. Вона чекала Івана. Невже він не прийде?

Народу ще було мало. Лиш де-не-де перебирались через грязьку вулицю зігнуті пішоходи. Та ось показалася коротка і сиїа фігура. Іван ніс на плечах весла і скидався на рибалку, що спокійно починає робочу днину. Іван скинув весла у перший скраю човен, витяг із-за пазухи старий турецький пістоль і подав Соломії. Оце все, що він міг роздобути.

— Набитий? — поспитала Соломія, сідаючи в човен.

— Набитий, — стиха обіззався Іван, відпихаючись від берега. Він був неговіркий і поважний, наче жалоба зимового краєвиду змінила йому настрої. Вони відпливли на середину річки. Прудка течія зносила їх униз, і видко було, як тікали від них білі береги з чорними вербами.

Соломія не відривала очей від берега. Там над водою купка людей лагодилась сідати в човен. Чи їх троє, чи четверо? — мучило Соломію питання, і вона ніяк не могла порахувати. Вона бачила, як вони сідали і як човен загойдався на воді, відділяючись від берега. Обидва човни сунулись по чорному дзеркалі і лишали за собою город. Турецький човен теж вплив на середину, певно, хотів покористуватися силою течії. Так вони плили далеко один від одного, не наближаючись до себе. Швидко город зовсім закрився за прибережними вербами. Іван наліг тоді на весла, і його човен почав наганяти передній. Вже можна було розібрати, що

там сиділо четверо — двоє на веслах, а двоє — один проти одного. Соломія впізнала Остапа.

Треба його сповістити.

— Оста-а-пе-е! — вигукнула вона на голос пісні, і той музикальний вигук покотився поміж білими берегами, долинув до людини на передньому човні і стрепенув нею.

— Оста-апе! — співала Соломія. — Ми їдемо тебе визволяти!.. Іван б'є одного... я стріляю другого, ти возьми собі третього...

Гарний сильний голос співав на воді, все наближаючись, все зміцнюючись, і турки заслухались. Вони не помітили навіть, що просто на них летить човен і ось-ось стукнеться з їхнім.

Соломіїн човен повернув боком і був усього на аршин від турецького, коли турки загалакали. Та було пізно: човни черкнулися, загойдались, і саме тоді, як турки з лайкою нагнулися, щоб відіпхнутись, Іван підняв весло і з усієї сили спустив його на червоний фез.

У той же мент між них блиснув постріл і звилась хмарка диму.

— Алла! — скрикнули турки з несподіванки.

Одного душив Остап.

Той мент був таким блискавичним, що видався хвилішого сну. Іван, спустивши весло на голову туркові, підняв його знов і на хвилину закляк, дивлячись на розгойданий, стрибаючий по воді човен із переляканими людьми. Соломію крізь серпанок диму опік лютий погляд червоних очей, і їй здавалося, що вона стріляє безперестанку, хоч могла вистрілити лише раз.

Раптом Іван почув, що його впекло щось у живіт. Він машинально спустив весло на турка, але весло сковзнуло і випало йому з рук: червоний фез турка якось витягся перед очима, немов виріс, відтак шез;

Іван розкинув руки, похитнувся, в голові мигнула свідомість, що йому щось недобре.

— Ой боже ж мій! — скрикнув він раптом і полетів навзаки в воду. Хибкий човен нагнувся під вагою його тіла і викинув Соломію. Льодова вода голками пройшлась по Соломіїному тілу, сон щез і свідомість освіжила мозок. Намагаючись вхопитись за перекинтий човен, Соломія побачила, що Остап б'ється в руках двох турків, а третій — той самий, що був під Івановим веслом, — держить у руках димучу ще рушницю. Довгий човен тріпавсь перед її очима на воді, як велика риба.

Значить, ні вона, ні Іван нікого не забили... Значить — усе пропало... Але їй не до того... Вона чує, що могутня течія бере її в свої обійми, а чорна глибінь тягне за ноги. Приходить смерть. Але вона не дасться. Вона має сильні руки, а до берега недалеко. Вона чує за собою якісь крики, Остапів голос, та їй не до них. Вона " мусить поспішатися, поки не змерзло тіло... Дикі, невгамовні сили життя встають, і пруться, і розпирають груди, зростають у лютість... Усі сили добути... всю теплу кров... усю волю... Ось ближче до берега... Ось берег видко... а там так гарно, там сонце сяє, там зелено, там небо синє, там радість, життя... Душа рветься до сонця, а тіло тягне до себе чорна безодня. Вона оковує його залізом, обвіщує камінням, обхоплює холодними руками... Все тяжчим і тяжчим стає воно, все глибше і глибше пірнає у воду...

— Остапе!.. — з розпукою кличе душа.

— Соломіє-є!.. — доноситься до неї крик серця.

— Соломіє!.. — чує вона крізь холодну хвилю, що б'є їй в очі, торкається чола, розплутує коси...

Жовте, каламутне світло потиху лине догори... згадки життя займаються, як іскри, і гаснуть, попеліють, як іскри...

По чорній річці поміж білими берегами прудко пливе човен, тане вдалині і обертається в цятку... за ним несе вода другий, порожній, хлюпає в його білі боки і фарбує їх у червоний колір...

Тихо в повітрі...

* * *

Чимало води утекло в Дунаї з того часу. На високій бессарабській половині, де удень котиться брудна хвиля овечої отари, а по ночах сумно гуде вітер, стоїть одиноко високий пам'ятник, поставлений на згадку розливу людської крові. Там колись бились турецькі яничари з московським військом.

Тьмяно світяться вікна у маленькій хатинці, де сторож варить собі убогу вечерю. Весело, з тріском палає в печі сухий комиш і гуготить у комині. В печі щось булькає. Сивий дід гріє свою бороду біля вогню і слухає розмову вітру.

Що не кажіть, а він живий, той вітер. Він летить іздалеку, понад тихими селами і забирає по дорозі, всичує в себе і тишу села, і клекіт міста, шемрання темного лісу, дзюрчання вод і дзвін стиглого колоса. Він несе в собі весь гомін землі, від тихо-то бриніння мушки до гуркоту грому, від скритого зітхання серця до крику смертельної розпуки.

Треба тільки уміти слухати. А дід навчився. Довгі роки самотнього життя серед розлогих просторів, у цьому царстві вітру, навчили його розуміти таємну розмову. Ось і тепер приносить йому той вірний товариш усякі звістки світу і кидає, мов цінний дарунок, у комин хатинки.

Дід піднімає кудлаті брови і слухає. Його мутні очі дивляться в простір, а усмішка розсуває зморшки.

— Чую, чую... — шепче він і виходить із хати. Темрява і пустка обгортають його. Він повертається у той бік, де далеко, за селами й ланами, пливе Дунай, — і шепче:

— Знов мене кличеш, Соломіє? Почекай, швидко прийду, не забарюся вже...

А вітер гуде, розвіває дідові бороду і приносить йому тихий, ледве чутний, мов із дна Дунаю, поклик:

— Оста-а-пе-е!..

— Отак вона мене часто кличе, — оповідає — дід людям, що інколи заходять у сторожку. — Як тільки вітер загує — так і кличе до себе... то в комин гукне, то надворі покличе... а часом серед ночі збудить... А не приходить, ні... Та й хвала богу, бо засмутилась би небіжка, коли б прочитала моє життя, як воно списане на спині...

І Остап охоче піднімає сорочку і показує збасаманений синій хребет, де списана, як він каже, його життєпись.

— Оце ззаду пам'ятка від пана, а спереду, між ребрами, маю дарунок від москаля... кругом латаний... з тим і до бога піду... Дорого заплатив я за волю, гірку ціну дав... Половина мене лежить на дні Дунаю, а друга чекає й не дочекається, коли злучиться з нею...

Листопад 1901 р.

НЮРЕНБЕРЗЬКЕ ЯЙЦЕ

Нарис

Мабуть, всі ви, діточки, бачили годинник; можете дізнатись, глянувши на нього чи то вдень, чи вночі, котра година, можете почислити кожду хвилинку. А було колись так, що люди не знали, як рахувати час. Розрізняли лише весну, літо, осінь та зиму, а добу ділили на день та ніч. В літній ясний день, коли сонечко весело сяє на небі — пізнавали люди, яка пора; але вночі або в глуху осінь не вміли дати собі ради. Не раз і не два думали люди над тим, як запобігти лихові. Та якось нічого путнього не вигадували. Один англійський король звелів наробити однакових каганців, розчислити, скільки їх може згоріти в добу, і відтак, засвічуючи один за другим, рахувати час. Але на такий дорогий годинник могли спромогтись лишень король та багатирі. Треба було, щоб каганці горіли невиводно, щоб і вдень і вночі чоловік доглядав їх та засвічував новий, скоро догорить один. Багато було клопоту з тою вигадкою. Опісля видумали люди піщаний годинник. Брали дві скляні пляшечки з вузькими шийками, насипали одну дрібненьким піском і злучали їх шийками до купи так,

щоби пісок міг пересипатися з одної пляшечки до другої. Скоро лиш пісок з горішньої пляшечки пересиплеться в долішню — перевертають її догори денцем, і пісок знов сиплеться, як досі. Недорогий і дуже простий такий годинник, але і з ним чимало замороки, — раз у раз треба назирати за ним. Напослідок винайшли дзигарі вежові. Хто й як перший вигадав се диво — незвісно. Кажуть, начебто араби перші вміли робити дзигарі і що арабський каліф Гарун-аль-Рашид в р. 807 прислав дзигарі в дарунок французькому королеві Каролію Великому.

Тодішні дзигарі не дзвонили і не мали вагадла. Вагадло приробили аж в XVII віці. Тоді також поділили годину на 60 хвиль, а хвилю на 60 хвилинок. У великій пригоді стали людям дзигарі. Але їх можна було побачити лиш на баштах королівських та князівських замків. Вандрівник не міг користати з них, бо буди дуже здорові і тяжкі. Про бідних людей годі і казати: вони мусили вдовольнитися поміччю сонця, котре однаково світить і багатим і бідним.

Довго, дуже ще довго треба було працювати, щоб вимислити годинник, вигідніший та дешевший, щоб всі люди могли користати з нього.

На початку XVI віку в городі Нюрнберзі проживав один мідник — Петро Гельє. Старість білим волосом припорошила його голову, але він не згортав рук, не кидав праці. Всі мали його за чесного чоловіка та доброго робітника. Опріч свого ремесла, Петро Гельє кохався в механіці. Раз якось навідався до нього один італіянець, з котрим Гельє, вандруючи, запізнався в Флоренції. Від того часу старий мідник кинув своє ремесло, по цілим дням читав книжки, рисував і вирізував всілякі шруби та коліщатка.

Жінка Гельє та двоє дорослих синів його не могли взяти втямки, чому такий працюватий чоловік кинув роботу, і від світання до смеркання корили та лаяли його. Не витримав старий Гельє і, кинувши власну оселю, перебрався до своєї заміжньої дочки. Добра донька дуже кохала свого батька, захистила його і, хоч сама була вбога, все робила, щоб заспокоїти його старість. На лихо, чоловік її, кравець, був страшенно цікавий і відтоді, як старий тесть оселився в його хаті, на хвилинку не мав спокою. Цікавий кравець не знав механіки, і всякі коліщатка, шруби, з котрими раз у раз порався Петро Гельє, видавались йому чимсь незвичайним, дивовижним. Він слідив очима за кожним кроком тестя.

Одної днини старий мідник пішов до міста, забувши зачинити свою хату. Кравець подався до тестьової кімнати, радий, що може заспокоїти свою цікавість. Здивований, майже з острахом роздивлявся він по кімнаті, оглядав кожний кусок дроту, міді, заліза... Все видавалось йому незвичайним. Аж ось межі всілякими струментами вглядів він кругленьку, невелику штучку, котра якось дивно стукотіла і сичала. Спершу подумав він, що то йому почулося. Вхопив машинку в руки, приклав до одного вуха — стукотить; приклав до другого — не вгає. Холодний піт обілляв бідного кравця. Йому видалось, що в тій кругленькій штучці сидить нечиста сила, і, не довго думавши, зо всієї сили кинув нею об стіну, а сам, не озираючись, вибіг з кімнати, хрестячись та читаючи молитву.

“От воно що! — думав він, — от чого коханий тесть зачинається в хаті, ховається від людей! Недармо ж жінка та діти витрутили тебе з хати! Спізнався з чортом і зачинив його в машинці! Годі! Не хочу жити під одним дахом з чортякою! Ще, борони боже, на суд потягнуть!..”

Вернувшись додому і побачивши, що його праця попсована, старий Петро аж за голову взявся з туги. Стільки праці, стільки часу пропало марне! А тут ще дурний зять кричить, що не хоче жити в одній хаті з чортом. Нещасний Гельє зв'язав в вузлик своє майно і вибіг з хати на вулицю.

Тяжко йому було. Він думав:

“Я старий, немощний... Прийде незабаром смерть і разом зо мною покладе в домовину і мою думку... І я не зроблю людям того добра, яке можу зробити. А тут ще ніхто не йме віри, всі цураються мене, мов божевільного. Що мені робити бідному на світі? Ось що зроблю: піду до судді, попрошу його, щоб замкнув мене в тюрму. Там вже ніхто не перешкоджатиме мені”. Так подумав та й пішов до судді.

Суддя тільки що скінчив свою роботу і хотів йти обідати. Побачивши нового прохача, він дуже здивувався.

— Добродію! — сказав Гельє, — зробіть мені велику ласку: звеліть мене ув'язнити.

Почувши таке дивне прохання, суддя здивувався ще більше: він подумав, що старий збожеволів, і пильно глянув на нього.

— Чого ж тобі так забажалось тюрми? — спитав він.

— Я, бачте, мушу скінчити одну дуже важну роботу, та, на лихо, не можу знайти затишного куточка, щоб мені не перешкоджали. В тюрмі вже напевне ніхто не перешкоджатиме мені.

Надаремне силувався суддя упевнити старого механіка, що в тюрмі не так-то вже добре, щоб туди проситись. Гельє так благав його, що суддя звелів ув'язнити його. Дуже зацікавив суддю старий Петро. Щоб дізнатись про нього що більше, суддя пішов до його жінки й почав розпитувати її про чоловіка.

— Мій чоловік божевільний, — відказала жінка, — він закинув роботу, цілими днями пореється з книжками та всякою дурницею.

І сини не боронили батька. Тоді суддя звернувся до дочки та зятя. Зять називав тестя божевільним та казав, що він запродав душу нечистій силі. Бідна дочка плакала, боронила батька, як вміла, але її ніхто не слухав.

Повірів суддя, що Гельє справді збожеволів, і звелів всім родичам Петра зібратися, щоб при них випитати його і вже напевне завіритися, що він божевільний.

В визначений день зібрались в судді всі родичі Петра Гельє. Послали в тюрму за ним і незабаром привели його.

Він увійшов до зали з повагою. Очі його дивились ясно та розумно. Лице сіяло тихою радістю. В руці тримав він невелику штучку, схожу до яйця, в котрій щось стукотіло.

— Панове судді, — сказав Петро, — от чого мені так бажалось дістатись до тюрми! Ми з моїм приятелем-італійцем довго вчилися механіки, довго розкидали розумом та роздивлялись, як зроблені дзигарі на баштах, і наслідок самі наважились зробити такий годинник, тільки маленький. Приятель мій постачав мені книжки, радив де в чому, а я взявся до роботи. Змовились ми мовчати, нікому й не натякати про нашу роботу, бо знали, що без глузування не обійдеться. Окрім цього, в Нюрнберзі чимало зручних механіків, і я боявся показувати свою роботу, щоб хто часом не покористувався моєю думкою, наче своєю. Тепер, коли моя праця скінчена, — не маю з чим таїтись.

З сими словами він показав машинку. То був годинник, чи нюрнберзьке яйце. Так назвали його, бо був схожий до яйця. Всі судді і хто лиш був в залі з зачудованням дивились на годинник Петра Гельє, а він кожному розказував, як той годинник зроблений.

Жінка та сини засоромились і почали перепрошувати старого; дочка плакала з радощів, а зять переконався, що в машинці нема нечистої сили.

Скоро вістка про новий годинник розійшлась по цілому Нюрнберзі, почали всі поважати мідника Гельє.

1891

ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА

ОПОВІДАННЯ І ПЕРШИЙ ГРІМ

Замфір Нерон, ставний тридцятилітній молдуван, допив з глиняного глечика решту вина і встав з-за столу. З усмішкою задоволення від святного обіду, що грала на червоному, загрітому стравою та вином обличчі він звернувся до жінки:

Порайся швидше, Маріоро, бо поїдемо на виноградник, а я тим часом запряжу коні.

Добре, — відповіла молодиця, поправляючи широке мідяне наруччя, що саме розщібнулося на її темній, немов спижовій, руці.

Але не встигла вона ще защібнути наруччя, як почула, що круглий, на пів-аршина заввишки стіл — мас — звалився їй на коліна, а посуда з брязкотом розкотилася по сінях, де задля хатньої духоти звичайно обідають улітку молдувани.

Помалу, ви, потерчата! — скрикнула налякана Маріора, притримуючи стіл рукою.

Винуватці тої катастрофи — два хлопчики літ семи- восьми та п'ятиліток-дівчинка — наче не чули сердитого материного поклику. З іскрами радості у чорних оченятах, а веселим покликом: «їдемо, їдемо, на виноградник їдемо!» — вони зірвались із-за столу та покопотіли за батьком до стайні, вимахуючи недоїденими грудками мамалиги.

Це кара божя, ті діти! — вибухнула Маріора, збираючи розкидану по сінях посуду. — Ви не їсте, Мош-Діма — раптом звернулась вона до сивого, аж білого діда, чоловікового батька, що сидів за столом, безпритомно усміхаючись сивими мутними очима.

Ні, спасибі, я наївся, — тихо відповів мош-Діма, піднімаючи з долівки перекинутого глечика.

Молодиця заметушилась: позбирала посуду, внесла до хати решту мамалиги, витерла триногий мас та поставила його боком під стіну.

Її повільні рухи, землистого кольору обличчя, опущені додолу кутики уст свідчили про перевтому, а зігнутий, наче під важким гнітом, стан робив цю двадцятип'ятилітню жінку старою бабою. Тільки чорні з поволокою, орієнтальні очі блищали вогнем під тонкими, зведеними докупі бровами, говорили про цілі скарби затаєної нервової сили.

Зробивши в хаті лад, Маріора перед дзеркалом обсмикнула рівні широкі рукави тонкої бомбакової сорочки, що за кожним рухом відкривали її спижові руки з мідяними та скляними наруччями, поправила здоровий золотий дукач на шиї та глянула на свою коротеньку корсетку зі шнуровицями, наче міркуючи, чи не треба взяти чого теплішого у дорогу. Але червцеве сонце, снопом цілим глянувши у загратоване вікно, пригадало їй, що надворі спека, а на тій спеці чекає, певно, на неї чоловік із запряженими кіньми. Маріора вийшла з хати.

На призьбі сидів мош-Діма, оточений курами та качками, і, з безпритомною усмішкою божевільного, пригоршнею сипав на землю покришену мамалигу, на яку з галасом накидались його пірнаті приятелі.

Маріора з-під долоні глянула в сторону повітки.

За хвилину заторохтіли колеса, і Замфір, ледве здержуючи гарячі коні, заїхав під хату новим, на залізних осях, мальованим возом — каруцою. З зеленого васага виглядали щасливі обличчя дітвори.

Маріора сіла — і коні, зігнувши від натягнених віжок шиї, помчались вулицею, збиваючи цілу хмару куряви. Собаки зграями вибігали з дворів, зі скаженою гавкотнею бігли за каруцою, кидались коням під ноги. Причепурені задля неділі молдувани придивлялись з-під долоні до Замфірової підводи, поцмокуючи з задоволенням.

І справді любо глянути на ставну постать Замфірову, з гордим, як у римського патриція, обличчям, з міцним станом, тісно обхопленим золотом мережаним іліком, що відкриває широкі рукави білої сорочки, з-під котрої видко кремезні, з грубими від напруги жилами, руки. Блискучі, чорні очі Замфірові, його довгасте, повне обличчя, облямоване низько стриженою чорною бородою, так і світиться задоволенням, так і сяють гордощами, наче звіщають мирові, що Замфір тепер справжній хазяїн, не згірш від других. Оцими самими руками, котрими натягує тепер ремінні віжки, заробив він увесь свій статок, все те, що зрівняло його з першими хазяями, чому тепер не оден заздрить. Тому-то так згорда й поглядає він на стрічних, так весело посвистує на свої ситі, у ремінних шорах, коні, що, вилискуючи чорною шерстю та круто вигнувши шиї, легко, мов пірце яке, несуть здорову каруцу поміж очеретяними тинами вузької вулиці.

Минули село. Замфір ступою поїхав берегом Пруту. Тут глянув на нього з-за річки широкий простір зелених плавнів, замріли вдалині закордонні села. На румунському боці три

пари волів тягло канатом проти води здорове червоне судно. Біла корогва на щоглі тріпалась в повітрі, поблискуючи до сонця. Високий засмалений стерник у червоному фезі налягав на стерно. Біля нього сидів білий кудлатий пес і дивився на берег. Вище, в далекому коліні річки, під крислатими вербами, тихо посувались за водою плоти, наче низка чорних острівців на блакитному поверсі річки. Вітер доносив звідти уривки жвавої коломийки, якою розважалися на чужині плотарі-галичани.

Діти помітили на судні собаку і висунулись із васага.

Мамо... мамо! а гляньте, який гарний песик! На, цю-цю! на!

На місце! — скрикнув ураз батько, обернувшись до дітей.

З-за гори саме виїхав віз, наладнований жінками та діворою, і нагнав Замфіра. Молдувани замінялись поглядом — і вмиль, немов зрозумівши оден одного, підскочили на місці, пустили віжки, гукнули на коней... Коні, почувши волю, шарпнулися із копита, витяглися — і помчалися стрілою наввипередки, згинувши незабаром у густій хмарі куряви. Лиш інколи, коли сильніший повів вітру відносив набік куряву, видно було оддалік дві каруци, одну ближче, другу далі, що, немов п'яні, хитались з боку на бік від скаженого гону...

Дівора вчепилась ручками за васаг... Чорні очіці блищать щастям... Ах, так добре, захоплює дух, летиш, здається, кудись далеко, відірвавшись від землі... Верби, садки, гори наче женуться назад, у село, наче кружаться, обхоплені якимсь шаленим коловоротом... Мама сміється з задоволення, тато, той добрий «татика», раз у раз підплигує, вимахує рукою та, мов вітрилом на щоглі, має білим рукавом сорочки... Коні повитягались, як змії, запінилися, а не даються випередити, хоч задня підвода вже близько, от-от черкнеться кіньми передніх коліс... Ні, таки наші взяли гору, таки ми попереду... Ті вже далеко лишилися, сплячуть коні...

Замфір стягнув віжки, коні зменшили біг, а врешті стали. Замфір витер рукавом упріле чоло, скочив з каруци і з виразом гордоців на розпаленому гоном виду поплескав гарячих коників по шиї.

Приїхали.

За хвилину діти з галасом вскочили у виноградник, випереджаючи матір. Замфір розпріг коні і пустив на пашу попід садом.

Зараз від дороги, загороджений очеретяним тином, починався Замфірів виноградник. Розкішні крислаті кущі з буйною лозою, обліплені лапатим листом, вкривши підгір'я, спинались на гору, звисали гірляндами над жовтим проваллям, що, мов глибока зморшка на чолі, перетинало пасмо гір. Тоненькі, штучно виплетені з очерету тини відділяли Замфірів виноградник від сусідніх, а буйна лоза, немов наперекір усім межам, перелазила через тини, спліталась вусиками з сусідніми лозами, по-братерськи єдналась у зеленому морі виноградників. Здавалось, якась могутня зелена хвиля залляла підгір'я шпичастих гір, п'ялась догори, до тих жовтих шпилів, що дивились зі своєї високості далеко за Прут, на плавні, на озера, на гирла, у далеку простору, повиту сизою імлою...

Зелене море листя грало долі всіми сутіннями барв, від чорно-зеленої до жовто-зеленої, а з гори вторувала тій мелодії барв безладна гармонія мідяних дзвоників отари, що паслась по горах, та тужлива чабанська сопілка...

Замфір дуже любив свій виноградник. Оця десятина землі, густо засаджена розкішними кущами, відділена від гори столітніми волоськими горіхами, делікатними жерделями та сіролистими айвами, дісталась йому ще від батька. То була дідизна, прадідизна, може. З виноградником цим зв'язано так багато споминів. Ще дитиною бігав він там, з утіхою смакуючи солодкий виноград, зазираючи під кожен кущ, у кожен закуток. Все тут знайоме, все своє. Там під горіхами сходився він у свято з стрункою, чорноокою Маріорою, ще дівчиною тоді, там посадив він на щастя якийсь особливий гатунок винограду — от як розрісся тепер розкішно! — а тут, хазяїном вже, завів молодник.

Замфір присідає під кущем, обережно, з любовістю розгортає листя — то делікатне, ясно-зелене, покрите знизу білим пушком, то темне, блискуче, наче полив'яне. Там, під

листям, цілі скарби, цілі купи розкішних кетяг так і обліпили куш, так і вгинають лозу під непомірною вагою. Є, зародив господь, радісно б'ється Замфірове серце, а очі сміються до здорових грон.

Татика, татика! а йдіть сюди! — гукає старший хлопчик. — Скільки тут поми (винограду) — страх!..

Сюди, сюди, татика! — кричить з другого боку дівчинка. — В мене більше, навіть листя не видко!..

Замфір сяє. Не зазиратимуть діти за чужі тини, у чужі руки. Буде своя пома, буде й вино. Тут саме вгіддя для винограду, звідси бере він таке вино, як спирт. О, всі знають, яке вино у Замфіра Нерона, тим-то він і не возить його на торг... Самі купці приїздять з готовими грішми, аби було що продавати. А доведеться продати більшу частину... Ну, та, звісно, на те й ходиться біля винограду, на те й працюється, щоб мати користь. Дасть бог, буде продати, буде й для себе. Вже ж молдуван не лишиться без вина: змалечку звик.

Замфір ходить поміж кущами, де тичку очеретяну поправить, де лист зайвий оскубе, де лозину підв'яже. Правда, сьогодні неділя, не слід би робити, ну, та коло винограду не гріх, бо то хліб святий, то дар божий... О, тут гущина яка, сонця не пускає, треба трохи пообщипувати листя... А тут лозина зайва, тільки сік марне тягне з бідного куща. Стяти її... Отак... А ось грона похилила гіллячку, на землі лежать бідні, треба підняти, бо то шкода, бо то праця людська.

Ох, праця! Скільки-то праці та клопоту взяв оцей клаптик землі! Ще батьки, а може, діди, лишили тут свою силу — бач, які здорові та розкішні кущі виплекали! А він сам — хіба мало поклав тут здоров'я?

І згадується Замфірові, як він восени мусить зібрати тички, підчистити лозу, закопати її в землю. Високо злітає здоровезна сапа, а на місці кущів виростають могилки. Спить зимою виноградна лоза, вкрившись могилками, а на весну треба визволити її, на світ вивести з-під землі, обчистити, на тички підняти... А почнуть кущі бур'яном заростати — знов сапа в роботі, знов мозолі на руках. І то не раз, не двічі... Виноград любить, щоб коло нього ходили. І ходиться коло нього, як коло рідної дитини, і годиться йому, зате ж і звикається до нього, як до близької істоти, з життям котрої зв'язано власне життя, хліб, достаток... І такою дорогою стає тобі оця гнучка рослинка, що вміє віддячити за важку працю, за тверді мозолі...

А пора збирання винограду? — пригадує Замфір. Ну, це вже легка, празникова робота. Ціла родина бере уділ в тій праці. Любо тоді глянути на стиглу, прозору ягоду, що ледве стримує солодкий сік у тонкій шкурці. Дорослі з піснями стинають стиглі кетяги в коновки та носять до бочки, а весела, замурзана солодким соком дівтора нишпорить попід кущами, вишукує непомічені грона. Рікою ллється солодкий муст, починає грати — і тоді ціле село, від малих дітей до столітніх дідів, — напідпитку...

От коли б допоміг бог зібрати виноград та продати вино. Треба б взяти у пана яку фальчу землі, бо без поля теж погано у господарстві. Що то Маріора скаже на цю думку? Але де вона? — скинув очима Замфір по винограднику.

Маріора стояла поміж кущами, мов у зелених рамцях, підперши рукою голову, з замисленим обличчям.

Маріора, а ти чого там зажурилася? Бачиш, господь послав нам дорід. Такого дороду я не помічав у наших сусід.

Хвалити бога! — зітхнула молодиця. — Та, бач, я думаю... люди гомонять...

Про що люди гомонять? — підійшов до неї Замфір.

Та кажуть, буцімто їздять по селах якісь доктори, що псують виноградники. Кажуть, слабість якась завелась у винограді, чи що, от вони й вирубують кущі та палять їх, ще й землю отрутою напувають...

Що? виноград рубають? — здригнувся Замфір. Він сам чув про це, як їздив на торг у Рені. Палять? — каже вона. — Землю труять? То й його добро, його батьківщину, хліб його мали б знищити якісь там доктори? Зроду-звіку цього не буде. То, може, й є слабість така на

виноград, але тут, у їх селі, всі виноградники, хвалити бога, здорові, родючі, на гарному ґрунті. Дурниця то, чутка ота. Та й люди у них не такі, щоб пустили докторів на свої виноградники. Ого! насмілив би ся який вступити на його виноградник. Він би першого з рушниць застрелив, як собаку. Через труп його хіба б переступили в садок, бо живий він не пустить туди. Ет, дурниці! Мало що люди плещуть.

Замфір махнув рукою.

Однак, неважаючи на той зневажливий рух, хмарка турботи повила Замфірове чоло. Ненадовго, правда. Ясність веселого червцевого дня, широке зелене море, хвилюю листу вкривше скарби дороду, безжурне щебетання дівтори, що з галасом, обмаяна виноградними гіллячками, бігла до батька, вернули Замфірові його веселий настрій, його рожеві надії.

Сонце вже повернуло на вечірній пруг. Маріора загадала збиратись додому. Хлопці метнулись до коней, і незабаром віз стояв запряжений, готовий вирушити в дорогу. Гарячі коні помахували обтиканими виноградним листом головами, а дівчинка в вінку з гіллячки винограду тягла за собою на віз кілька стятих батьком довгих лозин з делікатним лапатим листом та позакручуваними тоненькими вусиками.

Нарешті коні рушили, каруца покотилася берегом Пруту, і довго ще видко було щасливі обличчя дівтори та довгі зелені лози, що, позвисавши з каруци аж до землі, колихалися від швидкого руху, немов прощаючись зі своїми подругами на винограднику...

В селі був рух. Цілі юрми молодіжі, одягненої в святну одіж, стояли на вулицях або простували на майдан, звідки на село ціле розходилося глухе дудніння доби в супроводі різких, пискливих згуків ковала². Одноманітна східна мелодія болгарськи свідчила, що там, на майдані, танець саме у розпалі.

Окрім цього руху, помічався ще й другий рух. По вулицях снували молдувани, купчилися біля воріт, попід тинами, вимахували руками, сперечалися, кричали. Баби своїми пискливими голосами робили справжній шарварок. Очевидячки в селі щось сталося. Коли Замфір наблизився до одної з таких купок, його зупинили, оточили каруцу зо всіх боків, і хоч по розпалених обличчях молдуван видко було, що якась цікава новина свербить їм на кінці язика, однак давнім звичаєм виповнено поперед церемоніал привітання.

Добридень, Замфіре!

Спасибі вам.

Що поробляєш?

З виноградника їду.

По цій коротенькій прелюдії, виконаній з обох сторін однаковим гоном, знялась ціла буря голосів. Чи чув він, що примар¹ одібрав бомагу?.. О, він пустить їх, запроданець отой, бодай би не встав в останній день на суд божий!.. Ба, не пустить! Пустить, побачите, пустить!.. То село не пустить!.. Ні, це вже кінець світа настає...

Замфір нічого не розумів.

Хто? кого не пустить?.. кажіть-бо толком, — кидав він питання на всі боки.

Кого!.. та ж докторів!.. Прийшла до примарії бомага, що незабаром мають приїхати доктори, які псують виноградники.

Замфіра, наче грім із ясного неба, вразила ця звістка. «Невже ж цьому правда? — шибала думка по його голові. — Невже ж цьому правда?»

Ой, виріжуть нам виноградники, зовсім виріжуть, антихристи! — голосила якась баба.

Нічого, будемо звикати без вина, — злорадно кидала увагу друга.

Замфірові не вірилось ще. Чи не пустив хто часом дурну поголоску? Треба самому дізнатись про це в примарії.

Я зараз буду тут, тільки коні випряжу, — гукнув він в юрму, рушаючи.

За хвилину Замфір з похмурим обличчям йшов вже у примарію. За ним потягло кілька молдуван. Примаря не було ще з ярмарку; на дворі примарії стрів їх пан писар, дуже незадоволений, що йому перешкодили милуватися своїми новими, ясної барви галанцями. Він скинув на Замфіра котячими очима, настовбурчив рівні, як у кота, вуси і відповів на привітання.

Ми прийшли до вас, домнуле писар 2, дізнатися, чи правда тому, буцімто прийшла бумага про докторів, що псують виноградники?

Пан писар зробив рукою та одягненими в ясні галанці ногами такий рух, наче хотів попрохати вибачення у громади, що така нечемна бумага справді існує в канцелярії примарії.

Аякже... є... є... за номером...

Чого ж вони хочуть від нас, ті доктори? — глухо спитав Замфір.

Пан писар був у клопоті: він сам гаразд не знав, чого хочуть «доктори».

А... а... в вині слабість така є, філоксерія прозивається, — збрехав він, вдячно відкидаючи ногою в ясних галанцях та роблячи рукою округлий рух.

Слабість? В вині слабість? — загула громада. — Брехня! Діди, прадіди наші пили вино, а жили по сто літ! І ми п'ємо, а ніхто не чув ні про яку слабість. Це нам голову морочать!.. Бач, слабість знайшли!..

І звідки ж береться та слабість? — спокійно, але глухо питав Замфір.

А... а з повітря!.. — І пан писар, зморщившись, потяг носом повітря, наче помітив присутність тої слабості у повітрі...

Ну, і що ж, — допитувався Замфір, — рубатимуть нам виноградники?

А рубатимуть.

Усі?

А всі...

Молдувани обурились. Хто має право рубати їх виноградники? Та вони на шматки розірвуть першого, що підніме сокиру над кущем. Як! Вони садили виноград, вони пазували садки свої, а хтось прийде і так, з доброго дива, почне нищити їх працю? Яким правом?

Закон!.. — уклонився, розставивши руки, пан писар ще й очі заплющив, наче прохаючи вибачення, що існує на світі такий закон.

Закон! закон! Вони вже чули те слово. Як тільки яке здирство, як тільки кривда яка громаді — зараз: закон. А хіба закон насадив їм виноградники, що дає право нищити їх? Хіба закон працював на тих виноградниках до поту кривавого? Закон, він каже! А хіба ж на світі є такий закон, щоб відбирав хліб від їхніх дітей, робив їх жебраками! Ого! Вони мають свій закон: забалакає він з рушниць до кожного, хто насмілиться хоч пальцем ткнути садки їхні! Тоді хай судять їх!..

Громада гула, як рій роздратованих шершнів, але пан писар вже не чув того гомону. З почуттям власної вишості, з виразом невимовного презирства до того темного хлопства, що так не личив його котячому видові, пан писар округлим рухом звернувся плечима до громади і, кинувши останній погляд на свої нові галанці, вступив у канцелярію.

Замфір покинув розхвильовану громаду, не вияснивши собі гаразд очікуваного лиха. Злість душила його за горло, а прокльони, які посилав він усяким законам, що не дають бідним людям спокійно жити, не здіймали важкого каменя з серця, не зменшали злості.

А коли перелякана жінка стріла його неспокійним питаючим поглядом, він процідив крізь зуби:

— Не бійсь, нічого нам не буде. Я ще здолаю оборонити себе від напасті,— і глянув спідлоба на стару турецьку рушницю, що висіла на стіні край мисника.

II

РІЗНІ ПОГЛЯДИ

Одної ясної днини, так коло години десятої вранці, горішньою дорогою, що йде понад Прутом, котилося дві молдуванські каруци. На задньому возі, де сиділо кілька чоловіків, спустивши ноги за полудрабки, чутно було веселі жарти, регіт, пісню. По грубих полотняних сорочках, по чорних запрацьованих руках, а нарешті, по залізних лопатах та всяких робочих струментах, що визирали крізь полудрабки, можна було пізнати, що то робітники.

На передньому, помальованому зеленою фарбою, возі серед дорожніх клунків сиділо троє молодих хлопців: двоє — на задку воза, а один — напроти їх, спиною до

візника-молдувана. Цей останній солодко дрімав, звисивши здорову, круглу, як кавун, голову на груди. По його опасистому, круглому обличчю з чорним закрученим вусом блищала щаслива усмішка солодкого сну, а кругленьке, багато обіцяюче в будучині, черево рівно колихалося під полами студентського китля. При коротенькій гладкій фігурі студента товариш його здавався мізерним та тендітним. Високий, худий, з закарлюченим, як у кібця, носом на довгому обличчі, облямованому рідкою темною борідкою, одягнений у синю французьку блузу, на котрій можна було полічити усі кістки його, він трохи скидався на Дон-Кіхота. Зігнувши свою довгу фігуру та спершись худими, кістлявими руками на рушницю, Дон-Кіхот (як його подражнили товариші) пожадливо стежив очима за табуном диких гусей, що летіли через Прут у плавні. Його, очевидячки, дратувало, що дичина безкарно летіла над головою, захищена високістю та заборонаю полювати до Петра.

Третій подорожній, закутаний у парусиновий плащ з кобкою на білому картузі, при котрому засмалене обличчя подорожнього з підстриженою а la Boulanger білявою борідкою видавалось ще чорнішим, дивився вдумливими сивими очима на широкий краєвид.

Попід полониною, по котрій вони їхали, широко розіслався зелений низькоділ. Срібляста биндочка Пруту кривульками порізала зелені береги, ціле море хвилястого комишу ховало від людського ока блискучі озерця та гирла, блакитна імла далини повила далекі села, гори, садки. На планині хилилась од вітру пшениця, а по жовтих ярах, що збігали з гори до Пруту, п'явся лозиною кучерявий виноград. На чистому теплому небі тільки де-не-де білили куциками хмари.

Дон-Кіхотові першому докучила мовчанка. Він злегка штовхнув дрімаючого студента.

Колего Савченку, годі-бо вам носом свистіти, он гляньте краще на той табун диких гусей; аж злість бере, що не можна дістати.

Га?.. що?.., я заснув?.. — прокинувся студент. — А що ж його робити у дорозі: ні вина, ні дівчат тут немає...

Незабаром приїдемо в село: буде те й друге.

Угу... а як знайдемо філоксеру, то ті мегери й очі з лоба повидирають нам. А ви все ще, колего Рудик, мов кіт той, пасете очима пташок? Плюньте на це діло...

Рудик нервово кинувся.

Плюньте на своїх дівчат краще, — відрізав він ображено.

Ха-ха! Прирівняли!.. А що ж це, — позіхнув Савченко — наше начальство похнюпилось? На що хочете закладаюся, що саме тепер обмірковується план кампанії антифілоксерної! Ну, признайтеся, пане Тихович, адже я вгадав ваші думки?

Тихович скинув очима на Савченка.

На цей раз не вгадали, — обізвався він. — Я нічого не думав, а просто милувався краєвидом. А коли хочете, признаюся щиро: мене турбує думка, що у Лоештах знайдемо філоксеру.

Вас турбує? — засміявся студент. — А я б міг сказитися за тих вісім годин одноманітної праці, коли б не

1 На зразок Буланже.

рятувала мене часом від цього ота ваша неприємелька — філоксера. Все ж таки якісь враження, рух, життя. Та й приємно знайти, коли шукаєш...

Мовчали б краще, колего, — спинив його Дон-Кіхот (vulgo1 Рудик), — та не дратували пана Гиховича своїм легкодумством. Адже ви знаєте, як він поважно дивиться на свою місію...

Студент махнув рукою і розщібнув кітель.

Тихович нічого не відповів. За кілька хвилин він звернувся до візника:

Діпарте Лоешти?2

Яка!3—показав візник пужалном на провалля, в якому зникла враз дорога.

Здавалось — далі нікуди було їхати. Дорога западалась, як під землею, а за проваллям, глибини якого ще не можна було помітити, стирчали зелені шпилі гір. Але візник припинив коні і ступою спустився у кручу. Віз в їхав у вузьке міжгір'я. З одного боку дороги стирчала

жовта стіна урвища, з другого чорніла широка безодня, дно якої, мабуть, ніколи не бачило сонця. Зубчасті гори кидали тінь на дорогу, п'ятьма лізла з безодні, виповняла міжгір'я, п'ялась по горах аж до сяючих на сонці шпилів. Стягнені віжками, під натиском каруци, коні крутились, як змії, помалу спускали віз по покрученій дорозі, що, здавалось, провадить на той світ. Виступи гір закривали дороги — і тільки клаптик безхмарного неба синів у високості над стрімкими жовтими стінами урвища.

Враз, немов від маху чарівничої палички, пасмо гір розірвалося, в широкому отворі, наче у вікні, блиснула річка, а за річкою — широка простора зелених плавнів, засипана вся південним промінням. Каруца впірнула у хвилю ясного світла і покотилась берегом Пруту, далеко лишивши за собою похмурі бескеди.

Незабаром показалося село, мальовничо розкидане над річкою по горі. Білі, чепурненькі хати під очеретяними стріхами, з широким піддашшям на мальованих стовпах, дерев'яні кошніці на кукурудзу, очеретяні хлівки, крилаті акації та морви за штучно плетеними очеретяними тинами, журавлі над колодязями — все це робило гарне враження, свідчило про лад та достаток. Хазяїв не було вдома, всі були на роботі. Тільки де-не-де діди вигрівались на сонці, сидячи на призьбі, та молодіці квапливо бігли по воду, вимахуючи мідяними побіленими кухвами. Собаки, яких завжди буває безліч по селах південної Бессарабії, обпали каруцу і бігли, валуючи, за нею аж до примарії, де зупинились наші подорожні.

Тихович вискочив із каруци і, не обтріпуючи навіть пилу, спокійно ввійшов у примарію.

Тут його стрів примар, грубий череватий молдуван із апатичним обличчям, та наш знайомий — писар, котрий не мав уже на собі святних ясних галанців.

Тихович назвав себе.

— Мені припоручено, — додав він, — обдивитися лоештські виноградники, щоб запевнитися, чи вільні вони від філоксери. Ви дістали моє оповіщення?

Примар апатично кліпнув очима, а писар, настовбурчивши вуси та вирячивши котячі очі, зігнувся так, що робив враження людини, у котрої від страшного болу втягло назад живіт.

Аякже, відібрали... це про філоксерію? О! ви тут напевне знайдете її!.. — додав він з округлим рухом рук.

Ви чому так думаєте? — звернувся до нього зацікавлений Тихович.

Люди мруть, — таємниче пояснив писар. — І в повітрі... — Він не доказав, а тільки потягнув носом повітря, наче чув там присутність філоксерії.

Тихович злегка осміхнувся.

Мені треба знайти квартири, — звернувся він до примаря, — для робітників і для нас. За хати я платитиму. Тільки поспішіться, бо люди чекають на дорозі.

Усе буде зроблено! — підхопив писар, висовуючись з хати задом та виробляючи дивні рухи ногами, на котрих, на превеликий жаль пана писаря, сьогодні не брилю-вали вже нові ясні галанці.

Сотник та десятник, як навіжені, бігали по хатах, шукаючи квартир, — і не могли ніде знайти. Молдувани, дізнавшись, що приїхали ненависні їм «доктори», нізащо не хотіли пускати ворогів у хату.

Савченко з Рудиком сиділи на возі і, голодні та лихі, лаяли молдуван.

Яка дикість! Який брак культури! — хвилювався Савченко. — Ти працюєш для їхнього добра, для їхньої користі, а вони тебе в хату не пускають, варвари!..

Відколи це ви, колего, почали добачати користь у нашій праці? Я щось раніше не помічав цього за вами. Може, то з голоду? — глузував Рудик.

А таки я голодний, коли хочете знати! — вибухнув Савченко. — Від самого рання не їв, а тепер чекай на спеці, коли тебе пустять у хату!.. Нічого мовити — миле життя розвідача філоксерної комісії!

Ех, шкода! — зітхнув Рудик. — Якби можна, забив би я оце парочку диких гусей та

засмажив на маслі, знаєте, з яблуками...

А-а! не дратуйте ж бо!..

Або підстрелити, знаєте, зайця та спекти до бурячків у сметані...

Тьфу! Мовчіть-бо, бо слина котиться...

Тихович з ганку прислухався до тої розмови, зморщивши чоло. Очевидячки, і його дратувала прикра ситуація.

Нарешті задиханий сотник оповістив, що квартири знайдено. Обидві каруци рушили, і наші подорожні так-сяк розташувалися.

Коли за кілька хвилин робітник ніс з шинку карафку вина, молдувани кидали услід йому гнівливі погляди, вигукуючи з обуренням:

Анцихристи! Бач, самі п'ють вино, їм воно нічого не вадить, а людям рубають виноградники, бояться, бач, щоб люди не вмирили, бодай би ви самі виздыхали, анцихристи!

В невеличкій, чепурній молдуванській хаті, де зупинились розвідачі, сичала на столі бензинка, а на ній шкварчала ячня, яку митецьки вмів пряжити Савченко. Він сам, своєю власною кругленькою особою, стояв, зігнувшись над пательнею, і з утіхою ласуна, з поширшеними ніздрями, розкошував пахощами смачної страви.

Рудик витирав склянки на вино, різав хліб.

І де той Тихович вештається? — бурчав імпровізований кухар. — Ячня вже готова, а його десь носить...

Принесло вже і, як бачу, в самий час! — обізвався Тихович на порозі. — Треба було поглянути, як там розташувались робітники.

Савченко загасив бензинку, тріумфально поставив на стіл ячню і з вишуканими рухами, церемоніально запрохав товаришів на обід.

Розмова стихла; чутно було тільки, як працювали молоді щелепи та булькало вино при наливанні у склянки.

По заспокоєнню голоду Савченко сповнив склянки, закурив цигарку і звернувся до Тиховича.

А тепер, коли «жолудкове питання», як кажуть галичани, залагоджено, мушу поділитися з вами сумним спостереженням, що наша хазяйка пеклом дише на нас. Мені, знаєте, треба було вмитися з дороги. Я й звернувся до хазяйки: «Де у вас вода?» — питаю її ввічливо так. — «У Пруті», — відказала мені дама. «Це ми знаємо, — кажу я, — а чи не можна б звідси трохи взяти?» — та й подався до діжчини. Ех, як не скочить моя мегера, як не вихопить діжку в мене перед носом, як не забелькоче! «Фе, — кажу, — мадам, навіщо ж так хвилюватися? Це і на нерви шкодливо, і колір личка може зопсуватися, хоч воно й так у вас нагадує торішню мамалигу». І що ж, ви думаєте, відказала вона на таке dictum? Отож нічого не відказала, а тільки плюнула, так-таки й плюнула на віч* ний сором прекрасній половині роду людського.

Рудик сміявся.

Ну, цього факту хіба не запишете собі in libris amoris? Та хіба ж тільки хазяйка наша?! — додав він. — Всі вони, усі молдувани дивляться на нас, як на ворогів своїх, у ложці води ладні втопити нас.

І не дивниця, — обізвався Тихович. — Приїздять в село якісь люди, що не знають їх мови, через що не можуть порозумітися з ними, не питаючись, йдуть на виноградники, рубають їх, палять... За що? нащо? яким правом? Незвісно. Та й виясни ж такому молдуванові, темному, неосвіченому, що філоксера, той страшний шкідник винограду, може з часом знищити всі виноградники, хоч тепер не видно ще руйнуючої сили того маленького, а сильного ворога! Він не пійме віри. Виясни господареві, у якого зрубано виноградник, що це зроблено для загального добра, для безпеки сусідніх виноградників від зарази! Чи ж він потішиться таким поясненням? Або обіцяй другим, що ми не пустимо на їх садки філоксери, коли від самого початку існування комісії аж досі не було ще прикладу, щоб вдалося нам цілком очистити від філоксери виноградники в якому-небудь селі...

— Амінь, — перехопив Савченко. — Я давно вже кажу, що наша праця, наша

йолопська праця нікому не потрібна... На цю псевдоборотьбу з філоксерою ми, мов у бочку Данаїд, кидаємо гроші, силу, час...

Вибачайте, — перебив його живо Тихович. — Ви не дали мені сказати, що дорогу до кращих результатів заплянує нам та ж сама темнота молдуван, бо, замість помагати нам у боротьбі, вони шкодять їй, причиняються до розповсюдження філоксери. Я не нехтую боротьби з філоксерою, а тільки вияснюю причину ворожнечі молдуван. Я вірю, що ще не пізно боротися з ворогом винограду, що ми змогли б ще локалізувати його, здушити, знищити і таким робом обрятувати бессарабські виноградники. Нам тільки потрібні сили і кошти, великі кошти, щоб була змога обдивитися зразу цілу Бессарабію і таким побитом з'ясувати собі великість лиха, з яким провадимо боротьбу.

Щасливий, хто вірить! А я таки думаю, що ми просто воду міряємо...

Коли б я був одної з вами думки, я б зараз кинув службу, — вмішався Рудик.

Ф'ю-ф'ю-ф'ю! — засміявся Савченко. — Хіба я дурний кидати службу, коли мені за неї гроші платять! Знаєте приказку: дурний дає, розумний бере...

На цю приказку я міг би вам дещо відповісти, але маєте щастя, що хочу спати, — сказав Рудик.

Він встав із-за стола і простягся на лаві, сягнувши довгими ногами аж до протилежної стіни.

За його прикладом обляглись і Тихович з Савченком.

До вечора, коли повернули з поля молдувани, звістка про приїзд «докторів» облетіла ціле село. Молдувани купчилися на вулицях. Скрізь помічалось роздратування, чути було лайку, прокльони. Діди правили щось про гріхи та останній час, молодші нахвалялися не пустити ворогів на виноградники, перестріляти з рушниць, розсудливі гамували запал. На вулиці колотилося, як в горшку колотиться. Замфір шкилював примаря, називаючи його хабарником за те, що пустив у село комісію. Але справа від цього не поправлялася, ба й не вияснялася: молдувани не знали довідне, що робитимуть з їх виноградниками, який завбільшки той камінь, що завис над їх головами. Серед моря самих дивоглядних поголосок, спліток, яких не шкодувала роздратована жінота, годі було орієнтуватись.

Ходім краще до докторів, — гукнув врешті Замфір, — та розпитаємось, чого їм треба від нас.

Ходім, ходім! Це розумна рада! — згодилась громада, подаючись до Тиховичевої квартири.

Декілька молдуван вступило в хату.

А чого вам треба, люди добрі? — звернувся до них по-московськи Тихович.

Не розуміємо московської мови! Коли приїхав у наш край, хай говорить по-молдуванськи! — крикнув хтось з гурту.

Кров ударила Тиховичеві в обличчя. Йому стало соромно.

Добре, я говоритиму по-молдуванськи, тільки не знаю, чи зрозумієте гаразд, бо я не дуже знаю вашу мову.

Нічого, зрозуміємо.

Так скажіть же мені насамперед, чого ви хочете від мене? — удруге поспитав Тихович.

Ми хочемо знати, чого ви приїхали у наше село? — виступив Замфір.

Мене прислано сюди обдивитися ваші виноградники і таким робом дізнатися, чи нема там філоксери.

Філоксера? Що таке філоксера? Що це за вигадки? — гуділо в юрмі.

Філоксера — це така рослинна воша, як от буває на кукурудзі, огірках, кропиви та других рослинах, тільки ще менша. Вона живе на виноградних корінцях, висисає з них сік — і через те куц засихає...

Цього ніхто з нас не бачив! У нас її немає! Старі люди скільки живуть, а такого не бачили. Не вірте, це він зуби нам замовляє! Це брехня! Нові податки з нас хотять витягти, от що! Знаємо їх! — хвилювались роздратовані попереднім поголоском молдувани.

Я не кажу, що філоксера є на ваших виноградниках, бо ще не обдивлявся їх. А що старі

люди не бачили її, як кажете, досі, так це тому, що лиш недавно завезено в Бессарабію шкідника цього з-за кордону на лозах виноградних, і він не встиг ще дуже розмножитися. А філоксера тим і небезпечна для винограду, що, розмножуючись страшенно хутко, переходить з куща на кущ, з садка в садок. Вона може причепитися з землею до сапи, якою підгортаєте кущ, до ніг худоби чи людини, яка проходить по зараженому місцю, і таким робом її легко рознести по всіх виноградниках. Окрім того, в кінці літа філоксері ви ростають крила, вона робиться мушкою, перелітає з садка в садок — і кладе на кущах яйця. Тому-то, як не запобігти лихові, незабаром настане такий час, що всі виноградники засохнуть...

І що ж ви робите, скоро знайдете її? — поважно поєяитав Замфір.

А те, що з паршивою вівцею в отарі. Навіть більше: ми зрубуємо кущі, палимо їх, а коріння з філоксерою труїмо отрутою в землі, забиваємо кущ і філоксеру і таким побитом не пускаємо її далі, на здорові виноградники.

В юрмі зчинився розрух.

Чуєте? Вони рубають нам виноградники! Палять їх! Землю святу труять! Яким правом! Хіба вони дали нам виноградники, хіба вони працювали на них, гарували, як ми! Піклуються, бач, непрохані добродії, що виноградники сохнуть. Коли сохнуть, хай сохнуть — божа воля, з богом не сваритися... Ого! знаємо ми вас! Намножилося вас, тих вчених, що не знають важкою працею хліб заробляти, та й вишукують якусь філоксеру, чи що, на наші голови! Шукають те, чого ніхто не бачив, чого ніхто не чув! Ні, щоб оце хтось прийшов на виноградник, зрубав його, спалив, знищив хліб святий — а-а! Скоріше їм голови постинають, ніж кущі виноградні! Не пустимо, не пустимо ворогів наших на виноградники! Хай нам роблять, що знають!.. А тепер розходьмося. А каса! а каса!1

Збурена, зелектризована власними похвалками юрма невгавала. З розпалених облич, з гнівливих поглядів, палких рухів помітно було роздратування та завзяття.

Не раджу, — обізвався блідий, зрушений Тихович. — не раджу робити, бо як не послухаєте моєї доброї ради, то послухаєте закону, котрий вас не помилює...

Закон! знов закон! Вони, як черепахи шкаралущею захищаються тим законом, але молдуванський кулак дасть собі раду і з тою шкаралущею!

Вмить до стола прудкою ходою підійшов Замфір. Його обличчя було скривлене, очі палали диким огнем. Він поклав руку на папери, що лежали на столі, і нахилився до Тиховича так, що той почув тепло від його лица.

Домнуле доктор, — сказав він, — коли ви добра людина, забирайте з собою свої закони та їдьте звідси мерщій, щоб ми про вас і не чули! — І з тими словами він

— почав згортати зі стола папери на одну купу.

Тихович не знав уже, як покласти кінець тій прикрій сцені, коли враз почув, що в юрмі починає притихати, а серед нарізних покликів молдуван співучий голос пана писаря бере гору над затихаючою бурею.

— І що ви робите, і що ви чините, голови нерозумні! Ех ви! Правдиві кап-ді-бой, — гамував пан писар. — Сам цар, сам «імперат» прислав їх сюди, а вони колотнечу роблять, немов їм «закуції» московської забаглося!..

Замфір відступив від стола і в дверях стрівся з паном писарем, одягненим на цей раз у свої чудові ясні галанції. Пан писар ще здалеку робив руками такі рухи, наче на мигах прохав вибачення за брак чемності у тої неосвіченої мужви.

Тихович сердечно подякував своєму рятівникові.

За кілька хвилин молдувани розійшлися, а пан писар у вишуканих фразах оповістив Тиховичеві, що від недавнього часу помічає у вині «щось», що конче повинно бути філоксерою. Пан писар, боячись за своє життя, ладен навіть покинути вживання того шкідливого, зараженого хворобою трунку, скоро «доктор» знайде це небезпечним.

А коли Тихович заспокоїв його, зраділий пан писар попрощався, лишаючи Тиховича на самоті з невеселими думками про недавно минулі пригоди.

НА РОБОТІ

По неспокійній ночі Тихович разом зі сходом сонця зірвався на рівні ноги. Клопоти робочого дня вернули йому енергію, втрачену під впливом вчорайших пригод. Треба було загадати робітникам лагодитись на роботу, ще раз поглянути на план виноградників, послати збудити Савченка: лікар *in spe* любив довго поспати. Бензинка з бляшаним чайником, що служив замість самовара, сичала вже на столі, а Тихович, вмиваючись, умовлявся з низеньким, бородатим циганом, котрий, покірливо схиливши набік голову та називаючи себе чомусь греком, прохався на роботу. Тихович звелів йому захопити з собою лопату та ніж — і зраділий циган метнувся додому по струмент. За кілька хвилин надійшли Рудик з заспаним Савченком, і всі троє взяли до снідання. Тихович нашвидку їв яйця, запиваючи їх каламутним чаєм. Час не стояв, було вже щось по п'ятій. Вибігши на подвір'я та запевнившись, що робітники вже готові, струменти розібрані, гасу для дезинфекції в коновці доволі — Тихович ознаймив, що можна вирушати. Але зараз за ворітьми показалося, що Рудик забув лупу, а Тихович — нотатник із планами, і всі мусили затриматися, аж поки робітник не приніс те й друге. Врешті рушили.

Ранок був чудовий. В долині, над Прутом, стояв ще синій туман, але небо було ясне, прозоре, в повітрі віяла прохолода, а сонце весело осміхалось до яро-зелених акацій, жовтих комишевих тинів, прибитої росю дороги.

Спочатку все було спокійно. Але дедалі Тихович помічав, що жінки, котрі стрівались з ними, йдучи по воду, кидали на них ворожі погляди, відвертались та плювали. Деякі з-за воріт показували кулаки, посылаючи наздогін невиразні лайки. Дітвора вибігала з хатів і з криком: «Доктор, що псує виноградники! Доктор!» — підцьковувала на них собак та шпурляла грудками. Кілька грудок пролетіло межі Тиховичем і Савченком. Собаки обпали робітників, сікалися до ніг та піднімали страшенний галас на ціле село. Тихович насилу стримував роздратованих робітників, не бажаючи бути свідком якоїсь ще прикрішої сцени. Тільки оден «грек» йшов спокійно, зі схиленою набік головою, з обличчям святого, що здався на ласку божу, і, здавалось, цілком не приймав на свій рахунок епітету «фараон», який припинала йому свавольна дітвора.

Йшли так з півгодини. Аж ось скінчились очеретяні тини, лишилась ззаду остання хата над глинищем, і наша «філоксерна партія» опинилась у долині. Вогкість у повітрі, специфічний дух болота та аеру¹ давали знати про близькість річки. Вузкий, глибокий Прут блиснув врешті з-за прибережних верб, а попід горами зазеленів розкішний килим виноградників.

Вступили у перший з краю виноградник. Буйна листва кущів синіла під рясною росю, дихала ще нічною прохолодою. Тихович розставив робітників, загадав, які кущі обдивлятися, і покликав цигана. Не виймаючи люльки з зубів, циган підбіг, з покорою схиляючи набік голову,

— Копай отут під кущем, — навчав його Тихович, — не так, ширше треба... Тепер киркою обтруси з землі тоненькі корінці, обріж їх ножом та подай мені... Отак... а тепер копай з другого боку. Та гляди мені, обережно, щоб куща не підтяти...

Циган порається під кущем, незручними рухами обтрушуючи з нього росу, а Тихович пильно обдивляється кожний корінець, підсуваючи інколи під побільшуюче скло.

Грубе виноградне коріння обросло корінцями та тоненькими мочками, як бородою. Циган обтинає їх кривим косором і подає Тиховичеві.

Багато ж тих корінців — страх як багато. Оден, два, три... десять, ціла жменя, ціла купа... Тоненькі, брунатні, вони переходять з-під куща в Тиховичеві руки, а з рук падають на землю, як нікому не потрібні трупи.

Робота цілком захоплює Тиховича: він нічого не чує, нічого не бачить, окрім тих корінців, таких однакових, одноманітних, мертвих... Зерно піску, приліплене до кореня, блисне часом перед очима, налякана мурашка, мов божевільна, заметушиться, шукаючи захисту між корінцями, слизький хробак протиснеться крізь пальці і впаде на розкопану

землю... Але корінці чисті, здорові, не знають ще свого смертельного ворога...

Загортай землю! — командує Тихович циганом, що пахає люлькою під кущем. — А тепер уважай: відлічи по рядку сім кущів, а восьмий розкопуй так, як цей... Штій? (Знаєш?)

Штів, домнуле...

Тихович біжить наперед. Сплетені вусиками лози запинають йому дорогу, скроплюють росою, але йому ніколи зважати на це: він вже стоїть під кущем. І знов той дух свіжої розкопаної землі, і знов ті корінці... Кущ минає за кущем, рядок біжить за рядком...

Зігнуті в'язи починають трохи боліти, натужений зір та скупчена увага женуть усякі думки, в голові робиться якимось неясно. А тут корінці, корінці і корінці... Ось мигнуло щось перед очима — жовте, кругле, дрібненьке... Невже філоксера? Увага подвоюється, зіниці ширшають, побільшуюче скло справляє свою службу. Ні, то не філоксера, то від механічної уразки напухла мочка... І знов корінці пересовуються перед очима, падають на землю непотрібними трупами... Десь здалеку, з-за стіни зеленої, чутно фальшивий голос Савченків:

Коли б мені зранку Горілочки склянку... — виспівує він.—
Тютюну та люльку, Дівчину Ганнульку —
Горілочку пив би, Люлечку курих би,
Дівчину Ганнульку До серця тулив би...

— Гарні ідеали! — сміється Рудик з-під куща на другому кінці виноградника.

А Тихович пильно роздивляється корінці. «Люлечку курих би, дівчину Ганнульку до серця тулив би», — лунає йому в ушах, а в очах починає рябіти. Тихович почуває потребу відірвати, врешті, очі від корінців; він підносить голову і з пільгою зітхає.

А навкруги так гарно. Сонце підбилось вже височенько, на небі — ні хмаринки. В прибережних вербах щебече птаство, зелений комиш стоїть нерухомою лавою. З румунського боку вартовий жовнір, спершись на рушницю, з-під широкого козирка придивляється до роботи на молдуванських виноградниках. По дорозі за Прутом поволі котиться гарба, запряжена волами, і немилосердно скрипить здоровими немазаними колесами...

Доволі, ніколи: циган підсуває вже цілий оберемок корінців. І саме тоді, як корінці, мов безконечні бативи¹ війська перед отаманом, пересовуються перед очима в Тиховича, думки натовпом, але без ладу лізуть у голову. «Кого винуватити у тих обопільних прикростях, у тих непорозуміннях, які постали межі нами а молдуванами? — думає Тихович. — Чи не краще б поставити діло так, щоб молдувани дізнались про філоксеру перш у школі від попа, а не від нас, що злітаємо, як сніг на голову, на те, аби знищити виноградники, збурити селян та поїхати далі, на нові прикrostі й прокльони... Але чого цей корінець має такий нездоровий вигляд? Треба його пильніше оглянути. Ні, нічого... Та хто ж винен: ми, освічені, чи молдувани — темні?.. Ану, колупнути кору цього грубого кореня... Бач, тут цілий світ під корою... Акариди та грибки розкошують собі у цій трухлявині. Але філоксери нема. Ну, і слава богу... Це вже кілька виноградників обдивилися — і все гаразд досі. Може, й не буде тут філоксери. Коли б не було... а то живий жаль бере рубати такі розкішні кущі, та ще обліплені кетягами. Але як душно... вже, мабуть, полудень, треба б спочити трохи, ну, та нехай тоді, як скінчимо цей виноградник... Тільки шия вже болить, в голові туман, думати важко... І навіщо вони дзвонять лопатками, ті робітники., це так дратує нерви... А корінців же, корінців! Оден скидається на другий, оден такий, як другий, так наче всі ті переглянуті вже купи були одним довгим, безконечним корінцем. Ні, ті корінці просто гіпнотизують людину, притягують очі... і не хочеш дивитися, а дивишся, не можеш очей відірвати від них... Ех, треба прочуматись трохи, стрепенутися...

Тихович кидає останні корінці, підводить голову, дивиться на небо і... о, боже! на небі... бачить він цілу купу темних корінців, що розсипаються, крутяться, мигтять в його перед очима, приймаючи різні форми... Тихович здвиг плечима, протер очі і глянув на землю. Але там вже чигає на нього працюватий циган з покірливо схиленою набік головою

та цілим снопом корінців на лопаті. Ах, ті корінці! Під кущем корінці, у цигана корінці, в руках у Тиховича корінці, біля його ніг теж корінці... Ні, справді можна здуріти від тої повіні корінців — брунатних, жовтих, білих, тонких, грубих, з землею і без землі корінців!.. Шість годин дивитися на одне й те саме, шкварячись до того на червцевому бессарабському сонці... Тихович чує, що йому млосно, що очі готові от-от заплющитися, і здобувається на рештку енергії, аби скінчити виноградник.

Враз до вуха його долітає щось, що робить враження холодної води, влитої за комір. Але то йому видалося лишень, і він знов опускає підняту голову.

У ту ж саму хвилину гучним голосом Савченко гукає вдруге:

Філоксера!

Тиховичеві наче іскра гаряча пролітає від голови до спини. Сон раптом пірхнув від очей, голова стала свіжою. Він трохи блідне і, зітхнувши немов з полегкістю, вимовляє одне слово:

Єсть!

Циган ще довбався чогось під кущем, але Тихович так гримнув на нього: «Загортай!», що бідолашний «фараон» з переляку випустив з рота люльку та стрімголов кинувся сповняти наказ.

В Тиховичеві прокинулись, мабуть, войовничі інстинкти. Твердою ногою, забувши про втому, шпарко подався він у той бік, звідки чутно було Савченків голос. За хвилину Тихович дивився на ворога, а той ворог, дрібненький, ще менший за рослинну тлю, спокійно сидів жовтими купками на корінцях винограду.

Кому вона ворог, а мені приятель, — жартував Савченко, показуючи на філоксеру. — Якби не оце створіння, я далєбі заснув би під кущем, так сьогодні парно якось у повітрі.

Тиховичеві не до жартів. Якесь роздратування обхоплює його, — його все гніває, все дратує: і той Савченко з вічними жартами, і та небажана філоксера, що приносить завжди з собою стільки прикростей, і Савченків робітник, якого Тихович так любить, а проте не може спокійно дивитися на його повільні рухи, з якими той заходжується біля дезінфекції, мие гасом лопату, обтрушує свою одіж. Щоб не зробити в роздратуванні прикрої уваги невинному робітникові, Тихович сквапно мачає підшви у гас, щоб податись далі, але в ту ж хвилину Рудик кричить з другого кінця виноградника:

Сюди гас! Філоксера!..

Тихович біжить туди, чіпляючись одежею за лозину та тички, що ще більше роздратовує його. Ось мотузочка від лупи зачепилась за тичку, прип'явши Тиховича до куща, а ось кущі сплелись стіною, не пускають його далі, наче благають не губити братів їх, повних ще життя й сили. Але Тихович нервовим рухом розриває лози і йде далі.

Зараза ще молода, — показує йому Рудик рясний корінець, обліплений жовтими, як цитрина, бульбашками з дрібною, як мак, філоксерою.

Показується, що філоксера розкидана по цілому винограднику, а зараз хоч молода, та сильна.

До кого належить цей виноградник? — гукає на свого цигана Тихович.

Циган бачить, що тут щось діється, але що — не розуміє. З витріщеними очима, наляканий, біжить він на Тиховичів голос.

Хто хазяїн цього виноградника? — питає вдруге Тихович.

Замфір Нерон.

Занотувавши назвище хазяїна, Тихович каже циганові копати абиякий кущ — і перша лопата землі оголяє жовті, покриті філоксерою корінці. В другому кущі — єсть, в третьому — єсть... Рудик гукає: «філоксера», Савченко жадає гасу.

Скрізь, на просторі сливе десятини, філоксера заклала свою колонію, почала тиху, повільну, але руйнуючу працю — і не відає, що над нею стоїть істота, котра сильною рукою відбере життя мільярдам ворогів винограду... але докінчить zarazом і їх руйнуючу місію, себто знищить і сам виноград.

Тихович стоїть посередині садка і оком досвідченого вояка озирає будуче бойовище.

Він вже забув на свою втому, на душевне повітря, що пашисть жаром, на порожній шлунок, що допоминається своїх прав. Цікаво б дізнатися, чи велику простору захопила філоксера, але вже пізно, вже на другу годину повернуло, а Савченко з Рудиком навіть задля такого незвичайного дня не мають хіті поступитися своїм апетитом. Роботу покинуто.

В холодку, під крилатими горіхами волоськими, полягали розвідачі поспіль із робітниками та серед веселої балачки снідають, чим хто має. Годинка сну осміхається трудягам. Треба користати зі спочинку, бо за годину- півтори знов праця, аж поки більш-менш не визначаться границі заражених виноградників.

На щастя, за виноградник Замфірів філоксера далеко не пішла. В сусідньому садку знайдено кілька кущів, а далі — поки що було добре.

Надвечір, закінчивши роботу, Тихович поспитав цигана, чи не найнявся б він вартувати вночі виноградник. Циган охоче згодився.

Цей виноградник слабкий. Ти повинен його вартувати і не пускати нікого, навіть рідного батька. Ні худоба, ні людина не повинні ходити по винограднику. Штій?

Штій, домнуле...

густа трава. їдучи берегом Пруту, Замфір пильно придивлявся до виноградників, що чорніли смерком попід горами.

«От і стоять, як і стояли, ніхто їх не рубає,— думав він. — Та й хто б зважився збавляти хліб людям?.. А кричали: «Рубатимуть!.. рубатимуть!..» Ет, вигадки! Чого ті люди не сплешуть часом... Вже коли сам «імперат» прислав їх обдивлятися виноградники наші, то вже певне йому навіщось це потрібно... Хай собі дивляться, то їх діло, аби людям не було шкоди...»

Замфір навіть повеселішав від тих думок. Затягши безкінечну пісню, він навіть і не помітив, як доїхав до садка. Навиклі коні самі зупинились перед тином. Замфір скочив на землю і почав розв'язувати фіртку. У ту ж мить від тину відділилася чорна постать циганова і заступила йому дорогу.

Не вільно! — сказав циган, кладучи руку на фіртку,

Що таке? що ти кажеш? — не зрозумів його Замфір.

Не вільно сюди, — обізвався вдруге вартовий, не беручи руки з фіртки.

Замфір засміявся.

Ти хіба не пізнав мене? Це мій виноградник, — сміявся він.

Я знаю, що ваш... Але він слабкий — і доктор звелів нікого не пускати.

Замфірові потемніло в очах. Зразу він наче не розчовпав, про що річ, але за мить страшна думка блиснула йому в голові, а згасла злість спалахнула з новою силою.

Що? — скрикнув він, хапаючи цигана за барки. — Мене не пускати на мій виноградник?!

Нещасний циган аж присів зі страху. Перехиливши з покорою набік голову та витріщивши на Замфіра перелякані, благаючі очі, він невиразно белькотав:

То не я... Я нічого не винен... Доктор казав не пускати... хоч би рідного батька, каже, не пускай...

Але Замфір не слухав його: він тільки тіпав бідним циганом та кричав йому просто в обличчя:

Мені не вільно на свій виноградник?

Почекай же, — додав він трохи згодом, — я покажу тобі та твоїм докторам, як мати справу з Замфіром Нероном!.. — І з цими словами Замфір потяг цигана до річки.

Надаремне переляканий на смерть циган благав пустити його, пручався, кричав: Замфір волік його до річки. Вже на березі Замфір підняв цигана догори, аж той забовтав ногами в повітрі, струснув ним і кинув на дорогу. Бідний циган покотився по землі, але, почувши волю, вмить зірвався на рівні ноги і, обмацуючись та проклинаючи Замфіра, потрюхав до села.

Замфір стриножив коні, пустив їх у садок на пашу, а сам, все ще важко сопучи з гніву, подався між кущі. Повний місяць викотився з-за гори і обсипав сріблом виноградник. Замфір

уважно придивлявся до кущів, намагаючись помітити що-небудь нове, але вони були такі свіжі, такі розкішні, як і перше...

«Слабий, слабкий виноград... — пригадував собі Замфір циганові слова. — Чи вони подуріли, чи що, щоб в оцих здорових, родючих кущах добачати слабість?.. Це якась нахаба, ніщо інше... Але зі мною не жарти, я не дамся на поталу...»

Замфір ходив по винограднику, нагинався, зазиравав під кущі. «О! тут копали, — думав він, наглянувши свіжорозкопану землю. — І що вони там знайшли?..» Замфір вклякнув під кущем. З цікавістю, що перемогла гнів навіть, він почав розгортати землю здоровим кривим ножем, що висів у нього за поясом, — і незабаром добув відрізані корінці. Піднявши їх до місяця, Замфір уважно придивлявся до корінців, але нічого не бачив. Для більшої певності він навіть понюхав корінці, але вони мали звичайний дух. Молдуван обурився. Як можна так кривдити людей? Вигадувати те, чого ніхто не бачив, чого нема на світі навіть, дурити не тільки простих молдуван, але й «імперата» самого! Правда, доктори — пани, а пани завжди живуть із мужиків, а дурні мужики завжди терплять панську кривду, як ті вівці, що їх стрижуть та ріжуть... Але годі! Замфір не стерпить... Хай буде, що буде... І Замфір почув новий приплив лютості, що душила йому груди, викликала жадобу помсти.

Місяць викочувався все вище і вище; осяяні дерева дивились на свої тіні, через Прут перекинувся срібний, як місяць, шлях у таємничі плавні, завиті сріблястим серпанком імлі.

Замфір сидів у садку, затоплений в задумі, і не помічав ані холодного, вогкого подиху плавнів, ні форкання коней, що гризли оддалік траву, ні далекого, ледве чутного гомону засипаючого села.

Тим часом у Тиховичеву хату вскочив розхристаний циган. Тихович саме тоді оповіщав примаря про знайдену філоксеру. Побачивши непрохоловшого ще з переляку цигана, Тихович здивувався.

Ти чого покинув виноградник? Що сталося?

Мене... мене хотів утопити той шибеник Замфір... Сорочку на мені подер... Він приїхав кіньми, а я не пускаю на виноградник... Кажу: батька рідного не пущу... А він ухопив мене за барки, побив мене, сорочку на мені подер... О! гляньте, яке! о!.. — хлипав переляканий циган, висмикуючи свою брудну подерту сорочку, з-під якої визирали темні, як спиж, волохаті груди.

Тихович зрозумів урешті, що сталося. По його наказу примар послав десятників вигнати коні з виноградинка та заказати Замфірові вступати без дозволу на виноградник.

Коли десятники наблизились до Замфірового садка, він усе ще сидів, замислившись, під деревом.

Замфіре! Замфіре! А йди сюди! — гукнули вони здалеку.

А чого вам? — наблизився до них Замфір.

Тут не можна пасти коні... Примар звелів, щоб...

А йдіть ви собі до лиха з вашим хабарником при- марем та з докторами!.. — вибухнув Замфір. — Я тут хазяїн, а не примар.

— Та не кричи-бо, — гамували його десятники, — криком нічого не вдієш, тільки клопоту придбаєш. Треба якимсь іншим способом запобігти лихові, спекатися докторів тих, що напосілись на наші виноградники... Відколи світ світом, відколи молдуван молдуваном — ніхто не чув, щоб рубали виноград...

Замфір мовчав, насупившись.

Добре, — сказав він перегодом, — я заберу з садка коні, але... — Замфір не доказав, а тільки потряс у повітрі кулаком.

Маріора поралась ще при світлі воскової свічки біля мисника, а мош-Діма з неприємним усміхом проказував молитву, коли Замфір вступив у хату.

Ти вже повернув? — здивувалась Маріора.

Га! Повернув, бо доктори вигнали мене з виноградинка. — І Замфір розповів жінці вечірні пригоди.

Що ж тепер буде? — заломила руки молодиця, збілівши на виду.

Може, що й буде... — глухо відповів Замфір і із цими словами зняв із цвяха рушницю, дістав із скрині порох та шріт і почав уважно набивати її.

Що ти задумав, нещасний? — налякалась Маріора.

То вже МОЄ ДІЛО...

Покинь мені зараз... Ти хочеш нас посиротити?! — плакала молодиця.

Замфір мовчав.

Покинь, кажу... — і Маріора схопила рушницю, намагаючись видерти її від чоловіка.

Замфір підняв руку, щоб відіпхнути Маріору, але, побачивши бліде, заплакане обличчя жінчини, жбурнув рушницю в куток і мовчки вийшов з хати, де довго ще голосила молодиця та непритомно осміхався божевільний мош-Діма...

IV ОФІРА

Минуло два тижні. Під той час приїздили в Лоєшти якісь пани, скликали людей на Замфірів виноградник, показували їм філоксеру. Показували і Замфірові, але він за кожним разом здвигав плечима та відвертав голову, додаючи, що такої дурниці, як та дрібненька тля, їй показувати не варто. Пани запевняли його, що філоксера однаково за кілька літ знищила б йому виноградник, сусіди бідкались, що такий гарний сад має пропасти, але Замфір не вірив ні тим, ні другим. Він не вірив, щоб могла існувати на світі така жорстокість, така несправедливість, котра дала б спромогу відняти від бідного молдувана останній шматок хліба. Інколи передчуття лиха стискало йому серце, і тоді щось шептало Замфірові, що або він, або вороги його не діждуть руїни його господарства.

А тим часом виноградник стояв. Дні минали за днями, а «доктори» все ще обдивлялись виноградники, не рушаючи Замфірового. Замфір бачив, як возили над Прут важкі залізні бочки. «Отрута, отрута», — шептали молдувани, значно заспокоєні тим, що більш не знаходять філоксери, а Замфір потішав себе, що, може, то не отрута, а так які ліки, або що. В серці бідного молдувана надія боролась з жадобою дикої помсти і часом переважало одно почуття, часом друге. А поки що — треба було чекати, щоб вияснилась справа з виноградниками.

Був чудовий липневий ранок. Замфір лагодив каруцу біля повітки. Маріора варила обідати в глиняній кабиці на подвір'ї. Божевільний мош-Діма своїм звичаєм годував качок та курей, а діти грались із собаками за хатою. Скрізь було тихо, спокійно.

Враз у двір вскочило два хлопці і, важко відсапуючи, закричали разом:

Дядьку Замфіре, дядьку Замфіре! Ваш виноград рубають... Біжіть мерщій, а то весь вирубають та сплять...

Маріора як держала горщик в руках, так і впустила його додолу, почувши звістку. Сплеснувши руками, з несамовитим криком: «Валев, валев!» (Ой, ой) — вона вискочила на вулицю перша. Замфірові в першу хвилину світ замакітрився, у другу — він біг уже з рушницею в руках на виноградник. Дітвора з голосним лементом покопотіла за батьком. Мош-Діма, немов зрозумівши родинне нещастя, зірвався й собі з призьби, але тремтячі ноги зігнулись, і він упав без сили на призьбу, розсипаючи налагоджену про запас мамалигу. Мутні сиві очі божевільного діда нестямно дивились у простору, усмішка застигла на виду, а мош-Діма все сидів нерухомо, не помічаючи навіть, як птаство з галасом накинлось на розсипану мамалигу, а пси заходились порядкувати у кабиці...

Замфір біг за жінкою. Він нічого не чув, нічого не бачив. Не чув жінчиного голосіння, не бачив її кіс, що, висмикнувшись із-під хустки від прудкого бігу, гнались за нею, як здорові чорні гадюки. В його запамороченій голові роєм ворушились тисячі думок, серце калатало в грудях, а ця довга безконечна курна дорога, котру б він перескочив, якби зміг, одним скоком, дратувала його неслуханно.

Аж ось з-за шпилья бухнув стовп густого диму, а Замфіром наче струснуло що. Він навіть зупинився на хвилинку, тільки на хвилинку. Скажена лютість ухопила за серце, і,

стиснувши міцніше рушницю, він побіг далі... А чорний дим усе густішає, все росте... От вже й виноградник видніється оддалік, а на йому метушаться люди, високо здіймаючи оберемки зрубаної лози.

Застрелю, як собаку, — шепче Замфір зсинілими устами. — Га, кати! — лютує він і біжить далі.

От уже й виноградник за кілька ступенів. Замфір врешті зважується, піднімає рушницю, зводить курок і...

кидає її у рів, далеко від себе. В розпаленій голові молдувана мигнула блискавкою друга думка:

«Ні, не так... благодіти краще... вони люди, вони зглянуться на мою бідність, на діти дрібненькі... благодіти краще...» Він уже на винограднику.

Бистрим оком обхопив Замфір страшну картину. На доброму шматкові виноградника, оголеному від зрубаних кущів, стирчали невисокі пні, порубані та поранені немилосердною сокирою. Одні робітники, страшніші для Замфіра від самих чортів з пекла, високо закидаючи сокири, рубали тремтячі від страху кущі, з тріскотнею вивертали недорубані гілляки, ламали тички, другі — носили оберемками зрубані кущі, на котрих гойдались здорові, розкішні кетяги винограду, та скидали їх на купу, обхоплену чорним димом та полум'ям. Кожен раз, коли сокира рубнула по виноградному корені або тріснула галузка, Замфір відчував біль у голові та серці, наче хто рубав йому мозок, краяв серце.

Обхопивши голову руками, Замфір тільки простогнав:

О, домне, домне! (боже, боже!) Що ж я подію, нещасний? Що ж я подію?

Тихович блідний, вельми зрушений, підійшов до нього.

Домнуле доктор! — з благанням у помутнілих очах звернувся до нього Замфір. — Домнуле доктор! Не рубайте мені виноградника... я бідний, в мене діти дрібненькі... це ж хліб мій увесь.

А коли Тихович, бажаючи щось відповісти, на знак незгоди потряс головою, Замфір, мов п'яний, хитаючись на ходу, підбіг до куща, впав, як довгий, на землю і, поклавши голову на коріння, стогнав придушеним голосом:

Голову мені рубайте, не виноград!.., голову!..

Робітники зупинились: їм стало жаль молдувана. Господарське серце зрозуміло весь трагізм ситуації. Тихович не знав, що чинити. Він бігав від Замфіра до Маріори, вговорював їх, зацитував, але ніщо не помагало: Замфір лежав під кущем і ревно плакав, діти зняли страшений лемент, а Маріора, вклякнувши, обіймала кущ, як дитину, та голосила, мов по мерцеві... Рясні сльози стікали по її блідому виду, капали на листя, кетяги...

Чоловіче... жінко... що ви робите? схаменіться... я тут нічого не винен, це все від бога... — мало не плакав Тихович. — Ваш виноградник заражений, на корінцях зараза, вона може перейти на сусідні виноградники... Я мушу вирубати ваш виноградник...

Маріора скочила, як опечена.

Зараза? — скрикнула вона. — На корінцях зараза? — І вмить, як дика кицька пазурами, почала розграбувати пальцями землю під кущем. Докопавшись до корінців, вкритих філоксерою, вона рвала їх і їла з землею разом, промовляючи:

Зараза, кажете? Хай же я перша вмиру від тої зарази... хай я не доживу до вечора... Ох, коли б мені вмерти од тієї зарази...

Очі її дико палали, бліде обличчя було скривлене від болю, білі зуби рвали вкриті філоксерою корінці, котрі Маріора несито ковтала, приказуючи в одно:

Хай же я вмиру від тої зарази...

Вона була страшна у своїй дикій розпуці.

Тихович не знав, як перервати сцену, що ставала далі нестерпуче важкою для всіх. Ні розвага, ні просьба, ні грізба... — ніщо не помагало. Замфір усе ще лежав під кущем, Маріора їла філоксеру, діти плакали, аж заходилися. Налякані, зняті жалем робітники покидали роботу та стояли, мов зачаровані.

Надаремно Тихович запевняв Маріору, що філоксера не вадить людям, а тільки

виноградові: молодиця не слухала.

Гей! — скрикнув урешті Тихович: йому прийшла до голови спасенна думка. — Ця жінка їла отруту, їй може зашкодити це... Подайте сюди гас із коновкою, хай вона нап'ється гасу...

Оден із робітників метнувся до коновки, а Маріора, спостерігши той рух, зірвалась на рівні ноги і блиснула на Тиховича повними гніву чорними очима.

Бодай би ви крові власної напилися, людожери! — скрикнула і з тими словами вискочила з виноградника.

Тихович наблизився до Замфіра.

Зведіть його обережно та виведіть звідсіль! — загадав він робітникам.

На превелике диво, Замфір не пручався. Він дозволив звести себе і тільки благав в одно:

Голову мені рубайте, не виноград... не відбирайте від мене хліба... не сиротіть, бо загину...

Робітники вивели Замфіра з виноградника і посадили під вербою на березі річки. Нещасний мовчки понурив голову.

А на винограднику знов закипіла робота. Сокири гупали в грубе коріння, аж листя тремтіло на гнучких лозах, здорові оберемки зрубаних кущів виростали в великі купи, а загаслий вогонь знов засичав, обхопивши зелену рослину.

Та що! Замфір не бачить уже загину свого виноградника. Помутнілими очима, що нагадують тепер батькові, дивиться він у простору, поза садок, кудись у гори або поза гори. Страшне лихо придушило його: він не чує ані жалю в серці, ані гніву. Якесь знемога, якесь безсилля опанувало його. Він почуває себе таким кволим, таким безпорадним, розбитим. Замфірові здається, що йому відтято руки й ноги та кинуте в якусь глибіню, на дно річки. Вода заливає йому очі, вуха, ніс, вливається всередину через горло, не дає крикнути, благодати помічі, а він спускається все глибше і глибше і не може врятуватись, бо не має ані рук, ані ніг... Замфір спустився на дно, а там лежать вже без життя діти й жінка та мов чекають на нього. От і Замфір ліг нерухомо попліч з родиною своєю, серед могильної тиші, і так байдуже йому до всього, що колись, за життя, було милим, дорогим, для чого він тратив сили, боровся, сподівався, жив... Тепер від світа цілого відділяє його оця в кільканадцять сажнів заввишки верства текучої жовтої води, крізь котру байдужно дивиться на Замфіра завжди глухе на людські благання, вічно спокійне небо...

Тихович теж погано почувається. Йому не то соромно, не то жалко. Він дуже добре знає, що в лихові, яке скоїлось для Замфірової родини, немає його, Тиховичевої, вини, а проте йому докучає таке почуття, як би він от... скривдив кого, або що вкрав... Безустанне Маріорине скигління дратує його неслуханно, а на бідного, мовчазного в розпучі Замфіра він не може й очей звести. Робітники працюють поволі, мляво, але Тихович не зважається обізватися до них, бо боїться почути власний голос. Він шукає, на чім би зупинитись, що б могло поновити зламану пригодами душевну рівновагу. Блукаючий погляд Тиховичів зупиняється врешті на вогнищі.

Там, з-під здоровенної купи виноградної лози, перемішаної з очеретяними тичками, виривається наверх густий зелений дим. Потужний вогонь працює під сподом, завзято бореться з вагою, що налягла йому на груди, намагається пожерти її. Жива ще рослина шипить на вогні з болю, тремтить делікатним листям, скручує тоненькі вусики... От вихопилась врешті з-під купи вогняна рука, струснула лозиною... і попадало додолу покручене, зчорніле листя. Ось витяглася друга рука, третя... десятки вогняних рук обхопили зі всіх боків зелену купу, скрутили її, а далі зіллялись в одне здорове полум'я, котре з страшним гуготінням, як дикий звір, накинлось на виноград, жерло ягоди, листя, тички, лози... Вогонь шаленів, скавав, перевертався, танцював серед диму, п'явся догори і, відриваючись там зубчастими клаптями, летів до неба, гинучи по дорозі в прозорому повітрі... Легенький попільець, підхоплений силою вогню, злітав догори та розходився навколо. Відблиски світла тремтіли на землі круг вогнища, як срібляста сітка, а легенькі тіні

від диму швидко пересувалися по землі, безперестанку змінюючи фантастичні форми...

Тихович неспроможен був відвести очей від того видовища. В шипінні сирової лозини вчувалась йому скарга хазяїв, що тратили в вогні не тільки хліб щоденний, а щось більше, чого не можна ані зміряти, ані купити за гроші. В чорному димі, що здіймався до неба, як дим офіри, ввижались йому довголітня, тепер змарнована праця, ряд великих голодних днів в будучині, безсонні ночі, втрачені надії. Тиховичеві було сумно. Коли б хоч певність, що така офіра потрібна для загального добра, що робиш справді позиточне діло, а не зайву жорстокість. Ба, коли б певність!..

Робота посувалася. Останні кущі лягли під сокирою, вогонь нищив вже рештку. Тихович мусив доглядати, як засипали землею пеньки та трамбували землю, прилагоджували її до труїння. Незабаром частина виноградника виглядала як кладовище, вкрите могилками, що робило дуже прикре враження.

Тихович вештався поміж пеньками, обмірковуючи, план труїння, коли здалеку, аж з крайніх виноградників, долетів до його вуха стріл.

«То, мабуть, Рудик не витримав, — подумав Тихович, — коли б ще лиха собі не напивав, бо на кордоні не вільно стріляти».

За півгодини надійшли Рудик із Савченком, які обдивлялися крайні садки.

Пора обідати! — гукав здалеку Савченко.

Побачивши зрубаний виноградник, обидва колеги зупинились здивовані.

Чисто! — розвів руками Савченко. — Як бритвою зголив... О! і вогні горять, як на Купала...

І, весело підстрибуючи, він побіг до вогнища та згорнув ногою на вогонь розкидані гіллячки.

Рудик підскочив до Тиховича. Обличчя його сяло.

— Подивіться, — гука він, показуючи Тиховичеві закривавленого довгоногого вівчарика. — Я не витримав, але ж і вдалося мені... Ось гляньте, який гладкий! — І Рудик дмухав вівчарикові між пір'ячко, щоб показати, який він гладкий, та підсовував Тиховичеві під ніс руку, по котрій стікала свіжа вівчарикова кров.

Тихович, який ніколи не стріляв і не любив крові, відвернувся від закривавленої дичини, чим образив трохи свого колегу-мисливця.

Коли Тихович, йдучи на обід, обернувся назад, на нього поглянула з-поміж виноградників якась порожнява, якась щерба, що робила враження вибитого зуба.

Серед спустошеного виноградника стояв робітник, байдужно перегортаючи ломакою попеліючий жар.

А Замфір все ще сидів марою під вербами побіч Ма-ріори, втупивши посоловілі очі в простору...

Неспокійно спалося Тиховичеві тої ночі. Уві сні верзлася йому всячина. То здавалось йому, що він сам рубає величезною сокирою по три кущі зараз, то — що робітники, замість лози, покидали на вогонь Замфірових дітей. А то знов бачить він, як у сильному вогні горить цілий виноградник, як від нього займається навіть земля, горять кущі, палає повітря, от-от небо спалахне від страшного жару. А з тої бурі полум'я, над яким кружляє, каркаючи, ворон («І як він собі крил не обсмалить?» — думає Тихович). З того пекла вогняного виразно долітає до його вуха Маріорин лемент: «Ох, коли б мені вмерти від тої зарази...» А ворон спускається нижче та нижче. З кожним махом крил він росте, більшає, пташина голова замінюється в людську, здорові крила безвладно звисають, і чорний птах падає під куш, промовляючи Замфіровим голосом: «Голову мені рубайте, не куш!., голову!..» Тихович прокинувся, зрошений холодним потом. Була ще ніч. В хаті було душно, і Тихович не міг заснути. Він одягся і вийшов на двір. Місяць вже зайшов. В повітій темрявою далині ледве мрів Прут: електричне світло в Галаці рівно горіло вдалині, як низка чудових перлів. Тихович провештався по селу до рання.

На ооботі ніхто вже не заважав йому. Ні одна душа не з'явилась з села, наче ніхто не цікавився, як, замість кущів, виростали по садках могилки.

По обіді Тихович думав спочити, коли, зиркнувши ненароком у вікно, побачив Замфіра, що йшов через подвір'я, ведучи з собою якогось діда. Тиховичеві чогось голосніше закалатало в грудях серце. Він вийшов надвір. Замфір навіть не привітався до нього.

Домнуле доктор, — почав він, дивлячись на Тиховича згаслими очима, — ви вирубали мій виноградник, відібрали в мене останній шматок хліба... Я не маю чим годувати свого батька і тому привів його до вас... Годуйте тепер його самі, коли позбавили мене хліба...

Мош-Діма втупив сиві мутні очі в Тиховича і божевільно осміхнувся.

Тихович здригнувся від того погляду.

Хіба ж я винен у вашому лихові?.. — почав він, але Замфір не дав йому скінчити, махнув рукою, обернувся і вийшов з обійстя.

Мош-Діма постояв трохи, а далі сів на призьбу, не спускаючи з Тиховича мутних очей з виразом німого докору.

Тихович вскочив у хату.

«За віщо, за віщо я мушу терпіти стільки прикростей? — думав він, бігаючи по хаті.— Чи ж я хотів відібрати від них хліб, чи ж я не рятую, врешті, своєю працею більшості від такої недолі, яка стріла оцього божевільного діда? Чи ж я не віддаю сили своєї для добра отих молдуван, які платять мені за це ненавистю! Боже, за що ж я мушу таке терпіти!..»

Тихович бігає по хаті в нервовому роздратуванні. Несправедливість, офірою якої він відчувається, болісно ятрить йому серце, труїть життя. Але помалу-малу думки його приймають інший напрям.

«І лікар, — думає він, — рятуючи життя, мусить часом відтяти ноги пацієнтові, зробити його навіки калікою. А він це робить, бо мусить робити, вчинком своїм рятує життя людині... Не місце на сентиментальні розміркування там, де треба рятунок... Ні, не те, не те... — працює далі думка. — На лікаря за рятунок ніхто не ремствуватиме, ніхто каменем не кине, а тут!..»

Тихович бігає по хаті і не може заспокоїтись. Його тягне звідсіль геть, на простір, дальше від тої душної хати, що була свідком його думок гірких, його болів сердечних. Але він не зважується переступити поріг, бо знає, що там стріне його непритомний погляд мутних очей божевільного з виразом тихої скарги і вразить його боляче у саме серце.

А вийшовши, не зважиться повернути у хату, щоб знов не почути на собі докірливого погляду, не побачити нещасного діда, прикинутого йому, як винуватцеві недолі цілої родини...

Тихович не вечеряв. Цілу свою вечерю віддав він мош-Дімі. Але мош-Діма потримав її, потримав — та й викинув собакам, наче гордючи хлібом від ворога.

Настала ніч. Тихович бачив, як старий простягся на призьбі під вікном і заснув, підклавши під голову кулак. Тихович хотів винести йому свою подушку, та боявся, що мош-Діма не прийме її від нього, як не прийняв вечері.

І знов для Тиховича неспокійна, тяжка ніч, і знов нічниці мордують його. Серед тихої, беззвучної ночі встають перед нього давні спогади, пригадується життя ціле. Ще з того часу, як він почав ясніше формулювати свої думки, свої бажання, потреба розумної, живої, корисної праці сталася для нього безперемінною умовою життя. Як гарно марилося на шкільній лаві, скільки робилося сміливих, але часом й недосяжних проєктів! А проте пильно вчилася, не вважаючи на боротьбу з важкими умовами життя, на убожество, бо була гарна мета, були надії... Проминули гімназійні літа, збігли непомітно й університетські — прийшла пора здійснити мрії, знайти ту живу, розумну працю. Та ба! Не завжди так складається, як сподівається. Замість живого, корисного діла глузлива доля підсунула переписування в канцелярії якихось сухих, нікому не потрібних паперів — і то лиш за злидений шматок хліба. Замість живого діла — канцелярщина! Чи варто було стільки вчитися, стільки працювати, щоб змарнувати усе у чотирьох стінах, утопити свою здатність у казеннім чорнилі, запорошити живу душу пилом відвічних шпаргалів?

Треба було покинути думку про якесь справжнє діло серед свого люду, у рідній країні. Принаймні на якийсь час покинути.

От тоді саме несподівано трапилась посада в філоксерній комісії. Тиховичеві осміхнулась перспектива живої діяльності хоч би у чужому краї, на користь чужому народові. З великим запалом узявся він до праці; усі труднощі, всі перешкоди тільки заохочували його, підбадьорювали, як острога доброго коня. Перед ним було величне діло, обрятування бессарабських виноградників від філоксери, і до того величного діла він міг причинитися своїми силами. Тихович вірив у можливість боротьби з ворогом винограду, а ця віра додавала йому ще більших сил. Але час минав, роки йшли, — і кожний рік щось обципував з тої віри, з того запалу. Філоксера, неважаючи на боротьбу з нею, з кожним роком займала все більшу і більшу простору. Підсумовуючи результати діяльності комісії за кілька літ, Тихович побачив, що комісія не змогла злокалізувати філоксеру, не пустити її за межу звисних вже комісії філоксерних огнищ. Мало на тому: комісії не вдалося навіть викоренити цілком філоксеру на тих огнищах. Правда, не легка то боротьба, особливо при ворогуванні та темноті людності, при недостатчі грошви. Обдивившись, наприклад, виноградники у якомусь селі, де не знайдено філоксери, Тихович часом не радів, а опускав в несилі руки, бо не був певним, що виноградники, які лежать від нього на десять верстов на північ, південь, схід або захід, вільні від філоксери. А дізнатися про це не було змоги. Уряд шкодував гроші на боротьбу, їх ледве ставало на роботи по вогнищах та на розвідування садків у деяких селах. Ходилося, значить, як у темній хаті, напوماцки. В одному місці на боротьбу видавалися усі гроші, в другому — філоксера спокійно жерла виноградники. Одною рукою здержувано її в межах, другою — пущано на всі чотири сторони. Зрозуміло, що такий стан речей не міг не похитнути Тиховичеві віри в корисність такої боротьби. Однак Тихович гнав від себе зневір'я. Він потішався надією, що так не зможе довго тягтися, що уряд зрозуміє врешті сам некорисність такої боротьби та дасть змогу обдивитися всі виноградники в Бессарабії, дізнатись принаймні, яку силу забрав ворог, — і тоді вже обміркувати план кампанії проти нього чи шукати другого способу рятунку.

А поки що кожний зрубаний Тиховичем виноградник накладав вагу на його сумління. Неставало певності в корисності діла, ґрунт почав хитатися під ногами в Тиховича.

От і тепер для того проблематичного загального добра він силоміць попередив неминуче, правда, для Замфіра лихо, скривдив цілу родину, стався для неї ворогом. Що ж потішить його тепер, що стане нагородою за пережиті прикrostі, коли сила фактів неблаганно нищить віру в корисність праці, в конечність офір?

Чого ж він мусить покутувати за чужі гріхи?

«Що робити з дідом? — турбується Тихович, бігаючи по хаті.— його мутні, непритомні очі, раз у раз звернені на мене, відбирають мені спокій, сон. Це зайва крапля отрути у моє й так несолодке життя... Чи не вдати б ся мені до примаря, може б, він зробив що з дідом?.. Ні, от як буде краще: піду до попа, він повинен би залагодити цю справу...»

Вранці Тихович подався до попа. Жовтий, небілений дім нічим не відрізнявся від інших молдуванських хат. Тільки що Тихович наважився увійти в двір, як йому зупинила дорогу гусяча череда, що саме висипала, гегаючи, з брами на вулицю. За гусями вийшов з хворостиною в руках пастух, високий, дзюбятий, одягнений в молдуванський короткий «зібун» та чорний повстаний бриль.

Чи вдома панотець?

А навіщо він вам? — поспитав пастух не дуже ласкаво.

Маю діло до нього.

Це я сам! — відповів пастух, здіймаючи бриля, з-під котрого впало йому на плечі буйне довге волосся.

Тихович здивувався несподіваній метаморфозі: таких попів він не бачив на Україні.

Катінка, — гукнув піп басом. — Вижени гуси на пашу.

З повітки вибігла молодиця. Панотець передав їй тичку і повів гостя у хату.

Коли піп з гостем посідали на лавках у хаті, урядженій, як і селянські, Тихович оповів свою пригоду та прохав ради. Панотець уважно вислухав його.

Добре, я залагоджу справу, будьте спокійні, тільки...

Він урвав, немов боячись висловити якусь потайну думку.

Тільки що? — підхопив Тихович.

Тільки... не знаходьте більш філоксери на наших садках. У нас чимало таких хазяїв, що тільки й живуть з виноградників, — додав він, суворо дивлячись на Тиховича.

Тихович почав вияснити йому справу. Але з того, як панотець на ті пояснення цідив крізь зуби: «так... так... божя воля», — Тихович зрозумів, що піп має однакові з селянами погляди на філоксерну справу і, не скінчивши, попрощався з хазяїном.

Коли того ж таки дня Тихович повернув з роботи, мош-Діми вже не було. Замфір забрав його до себе.

V

КІНЕЦЬ ЧИ ПОЧАТОК?

Одного ранку молдувани були свідками цікавого походу. Серед вулиці котився віз, наладнований всячиною. Головне місце на возі займала залізна бочка, до якої з одного боку притулилась скриня з дрібним струментом, а з другого — дірявий мішок, так напханий дерев'яними загостреними кілочками, що вони аж вилізли крізь дірки. Все це було обкладено лопатками, відрами, бляшанками, залізними ланцюгами і другим дріб'язком. Круг воза йшли робітники, хто з довгим окованим дрючком на плечах, хто з бляшанкою, а хто з блискучою довгою машинкою — «інжектором», котру можна б було сміливо вважати за меч з часів крижацьких¹ походів, якби не циліндровий бляшаний резервуар біля ручки. Попереду тої процесії йшов Тихович з високою, вузькою склянкою у руках.

Процесія тихо посувалася серед різноманітних згуків. Колеса торохтіли по битій дорозі, струменти в скрині немилосердно тарабанили, ланцюги бряжчали, як кайдани, бляшанки, підплигуючи на возі, дзвеніли, оковані залізом дрючки, черкаючись один об другий, стукали, а над усім цим пролітав часом чистий металевий дзвін зачепленого резервуара машинки.

Молдувани, роззявивши роти, дивувались на ту чудну процесію, не спускали її з ока, аж поки вона не сховалась за горою. Цікавіші подались навіть горою над Прут, звідки можна було бачити все, що діється на припругських виноградниках. Звідтіль, з вершечків гір, присівши карячки, можна бачити зелену бинду виноградників, розірвану в тому місці, де був Замфірів садок, можна дивитись на труїння філоксери.

А варто подивитися, бо то картина оригінальна, гідна пензля першорядного баталіста. Он під вербами, край виноградника, лежать залізні бочки з сірчаним вуглецем: то засоби боротьби, порох, сказати б, філоксерний... З одної бочки точать вже вуглець у мідяні «бідони»: звідти він піде в резервуари інжекторів. Ось на узбіччю, оперезавшись білим фартухом, розташовується оператор з своїми струментами, розкидає їх на рядні, посланому на землі. Він має рятувати поранені... інжектори. Тихович, мов полковник той, визначає місце бойовища, відмірюючи ланцюгом стосажневий квадрат. Скаче ланцюг по землі, бряжчить, витягується — і вмить по всій довжині його стирчать далеко один від другого встромлені в землю дерев'яні кілочки. І знов скаче ланцюг, знов витягається, і знов на його місці стають рядком кілочки. Земля починає їжитись кілками, як їжак щетиною. «Готово! до бою!» — кричить Тихович, і от наближаються батави війська, усе по парі, по парі... оден з інжектором, другий з дрючком і займають постать по рядах кілочків. «Починати!» — командує Тихович. Полетіли кілочки, збиті ногами, а на місці їх загрузли в землю гострі палі інжекторів, цокнули головки — і почалась пальба. Разно наступають інжектори, поблискуючи резервуарами, цокаючи головками, а за ними дрючки, оковані в залізо, пильно забивають дірки, зроблені палями в землі, не дають вуглецеві втекти у повітря. Разно посувається вперед військо, лишаючи за собою голу зграсовану землю. Тільки й чути серед тиші: «цок! цок!.., цок! цок!..»

Від залізних бочок, з котрих цівкою ллється паруюча рідина, раз у раз бігають з повними бідонами носії, постачають інжекторам набої. Важкий дух вуглецю розходиться в

повітрі, здіймається вгору. Незвичкі молдувани, що сидять по горах, придивляються до труїння, крутять носами та спльовують.

А Тиховичеві байдуже. Він прислухається до музики інжекторів, ловить вухом фальшиві тони.

— Гей! Дзвонить інжектор: порожній, мабуть! — гукає він в оден бік.

— До краю добивати, до краю! — звертається у другий бік.

Врешті все добре.

«Цок! цок!., цок! цок!..»

Падають під ноги кілочки, шиють землю палями інжектори, гупають дрючки, скаче ланцюг — і знов виростають лінії кілків, знов земля наїжується кілками, як їжак щетиною.

Здається, що ті робітники з інжекторами, з дрючками самі замінилися у часті якоїсь здоровезної машини, що, добре пущена, рівно, невпинно та невблаганно посувається вперед, робить визначене діло. Війна йде насправжки, хоч ворогів не видно. Вони гинуть непомітно для людського ока глибоко під землею, у темряві, гинуть разом з корінням, яке годувало їх своїм соком.

Поляжуть й невинні у тій війні. Поляжуть столітні крислаті горіхи, делікатні жерделі, сіролисті айви: вуглець заб'є їх їдким духом. Там, де недавно ще пишалась на сонці буйна рослинність, де кипіло життя та радість, там буде гола, дика пустеля без тіні, без билинки...

Чи не такий слід лишив за собою Аттіла?

Коли роботи скінчились, Замфір міг бути певним, що на його винограднику нема більш філоксери. Не стало теж й розкішних кущів, з якими зв'язано стільки спогадів, які годували його життя ціле. Не стало тих бочок вина, про які він марив, не стало шматка хліба... Багато дечого не стало. Пропали й дерева, посаджені дідом, прадідом, може... Лишилися тільки дрібні діти, божевільний батько та хвора, безсила від перевтоми жінка. Лишився біль у серці та безталання — і більш нічого... Ах, правда: лишилась ще глуха ненависть до всього, що зветься паном, що має спільність з школою, наукою, законом...

Бідний Замфір!

Давня приказка каже, що лихо не ходить поодинці, а в парі. Отож те лихо, що відібрало Замфірові хліб, привело з собою й слабість.

Невже той приведений товариш прийшов по жінку?

Того ж таки дня, як зрубали їх виноградник, Маріора заслабла.

Для виснаженого важкою працею організму небагато бракувало до занепаду. Повернувши надвечір з виноградинка, Маріора почула, що її тіпає пропасниця. Загорнувшись кожушанкою, вона лягла на лаві. Голова в неї палала, так що якийсь час їй навіть здавалось, що в неї не голова на в'язах, а палаюча купа зрубаного винограду. Червоні від сліз чи гарячки очі мимохіть заплющилися, а на чорному тлі темряви блимали перед Маріорою якісь вогні, мигтіли сокири, такі гострі, блискучі, гойдалися на стятих лозах зелені рясні кетяги винограду... Якись люди метушаться перед очима, кубляться, плигають, з осмалених, чорних, стають червоними, як жар... Маріора чує власний голос: «Ох, коли б мені вмерти від тої зарази!..» Вона їсть корінці, а корінці ростуть у роті, розпихають його, приростають до язика — і язик стає здоровим, як гора, важким, як камінь... Сокири, що мигтіли перед очима, з прудкістю блискавки починають крутитися над її головою, а врешті спадають на голову раз, другий... Ах, як боляче!..

Почалась гарячка.

На другий день не полегшало. Гарячка жерла молодицю. Маріора раз у раз зривалась з постелі, щоб бігти на виноградник, рятувати кущі, і багато треба було сили, щоб покласти її назад на ліжко та втихомирити...

Замфір спантеличивсь. Він дозволяв ворожкам робити з жінкою, що їм забагнеться, аби звести її на ноги. Ворожки шептали над Маріорою, підкурювали її, поїли зіллям — нічого не помагалось. Та ж сама гарячка, та ж маячня, той же неспокій...

В просторій молдуванській хаті, вистеленій різнобарвними килимами, обвішаній чудово тканими рушниками, блимає перед образом лампадка. Нерівне червоне світло від неї

якось чудно зливається з денним світлом, що тоненькими смужками протискається крізь шпари в причинених віконницях. Зразу, з світу, нічого не можна розібрати в хаті. Чутно тільки стогін слабкої, чийсь тихі хлипання та шепотання. Дедалі з присмерку вирізняються сумна Замфірова постать, гурток жінок біля постелі слабкої та скулені, заплакані діти по кутках. Замфір сидить за столом, підперши голову рукою, і дивиться кудись у простору. Трудно пізнати в нім того повного енергії, сили та життя Замфіра, яким він був ще недавно, перед місяцем. Він тепер осунувся, його горда, міцна постать наче зігнулася, зламалась, очі згасли, на виду осів новий вираз — вираз болю й затьотості. Замфір сидів і думав. Про що він думав? Чи про свою кривду, про жінку слабу, а чи про діток дрібних, що, крий боже, посиротіють ще... Хто його зна, про що він думав, сидячи отак, підпершись...

А там, за грубкою, під причілковою стіною, мучилась на постелі Маріора. Жовті, запалі лиця ледве заховали давні риси. Крізь спечені гарячкою уста інколи добувався тихий стогін; здорові чорні очі були заплющені, а коли розплющувались, жінка, здавалось, нікого не пізнавала.

Сусідки-молодиці, скупчившись над хворою, про щось з жвавістю сперечалися, показували на порозвішувану по стінах одіж, на Замфіра, на дітей. Інколи поїли хвору водою з глечика.

Дітвора хлипала по кутках.

В хаті стояла задуха, пахло сухими васильками, якісь тіні ходили по стінах у присмерку.

Чекали на попа.

Врешті хтось звістив, що піп йде, а за хвилину у двері всунулась пелехата голова з дзюбатим обличчям, а за нею і довга фігура панотеця.

Скінчивши своє діло, піп звернувся до Замфіра:

Що ж ви, нічого не робите слабій?

Замфір махнув рукою.

Де там нічого... Ворожок та шептук була повна хата...

А ви б доктора закликали! — пораяв панотець.

Замфір нервово кинувся.

Доктора? — скрикнув він, а згаслі його очі блиснули лиховісним вогнем. — Ніколи в світі!.. О, я вже доволі маю від тих докторів, доволі!..

Може вмерти вам молодиця отак без порятунку, — мовляв панотець.

Божа воля... Божа воля... а доктора? Навіщо? Щоб отруїв мені жінку, як ті — виноград?.. Ніколи!..

І в очах Замфірових блиснула така завзятість, що панотець не зважився довше намовляти його.

Як собі знаєте, — озвався він, виходячи.

Чужі порозходились. В хаті лишився тільки Замфір з дітьми.

Діти повилазили з кутків, прилипли до материнної постелі. Замфір теж наблизився до хворої, пригорнув до себе дітей і, схиливши на груди голову, довго так стояв, мовчазний та замислений, як жива статуя безмірного смутку.

Роботи на лоештьських виноградниках скінчились. Савченко з Рудиком та робітниками обдивились усі виноградники — і не знайшли більше філоксери. Тихович закінчив труїння — значить, можна було вирушати з Лоешт у друге село, знов на таку ж роботу, а може, й на такі ж прикrostі. А проте Тихович поспішавсь якомога швидше покинути село, де зазнав стільки сумних пригод, де стільки витерпів, переболів душею.

От уже й речі спаковано, вже й підводи заїхали. Готово! Можна рушати.

Згорбившись, осунувшись, Тихович смутними очима поглядав на хати й оселі, що лишав за собою... Коли б уже нові враження, нові місця! Враз його погляд зупинився на жалібній корогві, застромленій у тин. Корогов було зроблено з двох почеплених на тичці хусток: білої й чорної. То був знак, що у хаті є мрець.

Чіне омуріт? — машинально поспитав Тихович візника.

— Фемея а луй Замфір Нерон, — відповів той суворо.

Тихович здригнувся, глянув на двір і стрівся очима з божевільним мош-Дімою. Тихий, лагідний, як дитина, дідок на цей раз не осміхався. Втопивши в Тиховича повні дикого гніву та ненависті очі, мош-Діма підняв догори кулак і потряс їм наздогін Тиховичеві...

Але коні шарпнули, і мош-Діма разом з жалібною корогвою щезли, закриті хмарию куряви...

1895

Коцюбинский М. М.

К75 Дорогой ценой. Избран, произв. Для средн. школ. возр. (Худ. И. Н. Филонов). — К.: Веселка, 1979.— 173 е., ил. В опр.

В этот сборник выдающегося украинского писателя-демократа М. Коцюбинского вошли лучшие произведения для детей. Его повести и рассказы, проникнутые ярим протестом против крепостнической деспотии и самоотверженной любовью к народу, призывали к борьбе, клеймили царский режим, возвеличивали борцов, высмеивали жалких боягузов и мещан.

Михаил Михайлович Коцюбинский
ДОРОГОЙ ЦЕНОЙ

Избранные произведения (На украинском языке) Для среднего школьного возраста Художник Иван Никифорович Филонов

Издательство «Веселка», Киев-4, Бассейная, 1/2.

Редактор Г. О. Перепаля

Художній редактор В. Ю Тернавський

Технічний редактор М. А. Калиш

Коректор О. Д. Дряхлушина

Інформ. бланк № 1005

Здано на виробництво та підписано до друку 14. 07. 1978 р. Формат 84ХЮ8'/з2-Папір № 1. Гарнітура академічна. Друк високий. Фіз. друк. арк. 5,5. Обл. — вид. арк. 9,61 + 5 вкл. (0,26) = 9,87. Умови. друк, арк. 9,24-1-5 вкл. (0,52) = 9,76. Тираж 100 000. Зам. 175-9. Ціна 50 коп. Видавництво «Веселка», Київ-4, Басейна, 1/2. Львівська книжкова фабрика «Атлас» республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Держкомвидаву УРСР, Львів-5, Зелена, 20.

ЛЮБІ ДРУЗІ!

Щороку «Веселка» видає для вас твори видатних українських письменників дожовтневого періоду.

У 1979 році вийдуть такі книги:

Васильченко Степан. ЧАЙКА. Вибрані твори

Вовчок Марко. КАРМЕЛЮК. Казка

Мирний Панас . ЧПКА. Уривок з роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»

Франко І. Я. КАМЕНЯРІ. Вибрані поезії та оповідання

Шевченко Т. Г. МАЛИЙ КОБЗАР. Вірші та поеми